

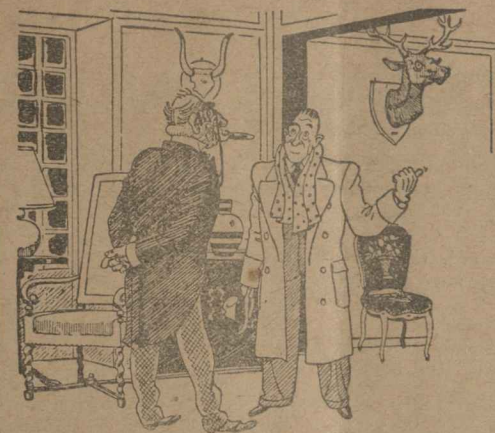
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}

ΑΡ. 607

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΟΙ... ΠΡΟΓΟΝΟΙ

Ο Νεόπλουτος πυργοδε-
σπότης.— Θα σας δείξω τη γαλαρία με
τα πορτραίτα των προγόνων μου.
Ο έπισκεπτης.— Ναί!... Ναί!... μπαμπά μου.
θάρχίζει χωρίς άλλο από δω πέρα...

ΘΕΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Γιατί με κυττάς έτσι;
— Γιατί μ' αρέσεις.
— Τότε να ζητήσης το χέρι μου απ' το
μπαμπά μου.
— Προτιμώ... τα πόδια σας, δεσποινίς

ΒΟΛΙΚΟΣ ΦΙΛΟΣ

Εκείνη: "Οχι... "Οχι... 'Αδελφε!..
Είμαι παντρεμένη...
Εκείνος.— Δεν πειράζει καθόλου,
ήρθε μου. Δεν είμαι καθόλου... ζηλιάρης!

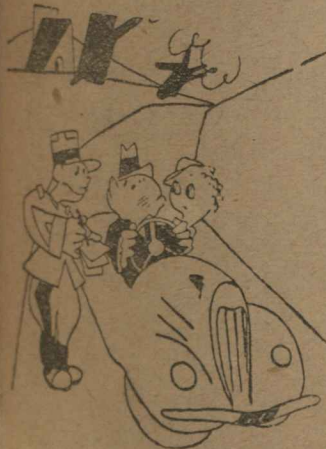

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΗΣΥΧΙΑ

Ο ένοικιαστής.— Τό σπύρι είνε ή-
συχο...
Η σπιτονοικοκυρά.— Πολύ ήσυχο
κυρία.
Ο ένοικιαστής.— Σέρετε... παίζω
πνέιν... κίτσα... Κ' έχω ανάγκη ήσυχίας
για νά μελώ!..

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Η κυρία στη φίλη της.— Ο
άνδρας μου κατ'ενηώς ανυπόφορος! Γι'
αυτό, όπως βλέπετε, μένουμε τώρα σε ξε-
χωριστές... κρεββατοκάμαρες!..

ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

Ο Ράς.— Λοχαγέ, διατάξετε τους στρα-
τιώτες να έχουν έτοιμες τις σφεντόνες τους
για την αντιαεροπορική άμυνα!

ΠΡΟΣ ΘΕΟΥ!...

Η σύζυγος.— Στο καλό! Κι' αν
μπορέσω θα πάω τη μαμά και θα σθώ να
σε συναντήσω.
Ο σύζυγος.— Να ρθής, αλλά... να
πάρης μοναχά το τραίνο, αγάπη μου!

ΑΜΕΤΑΠΕΙΣΤΟΣ

Ο δαδής κατ'αδικοί! "Οχι...
όχι... Δεν μπορώ να φορέσω αυτό το κο-
στούμι... Ο γάφης μου μου συνέστησε να
μη φοράω κοστούμι με ρίγες ορίζοντες,
γιατί πάχυνα τελευταία και με δείχνουν πτό
παχύ!...

Ο ΥΣΤΑΤΟΣ

Ο πόλις μαν.— Τα στοιχεία σου,
γγήμερα! Έτσι που τρέχεις θα κόψης κα-
τα...
Ο κέρσιος.— Πού τέτοια τύχη, κ.
πόλις μαν!... Ο τελευταίος άνθρωπος που
...ακούγα ήταν ο γάφης μου!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΕΙΡΩΜΕΝΟ

Πενήντα χρόνια έκλεισαν χιές από τότε που διαδραματίστηκε η ιστορία αυτή... "Όπως κάθε χρόνο, έτσι και χιές, πηγαί και γονάτισα μπροστά στο διπλό τάφο, στην επιγραφή του οποίου μόλις φαίνονται ακόμα η λέξεις αυτές:

«Εἰς αἰωνίαν μνήμην τοῦ Ζάν καὶ τῆς Μαρίας Σελινιέ, τῶν λατρευντῶν παιδιῶν πού τ' ἄρπαξε ἀπὸ τοὺς ἀπαρηγόρητους γονεῖς τους μιά...»

Η φράση τελειώνει εκεί, σφηνισμένη από το χρόνο... Πενήντα χρόνια!... "Ήμουν τότε έφτά χρόνια και σήμερα... Κανένας δεν ζή πειά στον τόπο που να θυμάται την οικογένειά μου... Κι αυτό ακόμα το χωριό εξαφανίστηκε και τα μικρά του, χαριτωμένα σπιτία τ' αντικατέστησαν μεγάλα, βαρειά έργοστάσια... "Ο πληθυσμός ανανεώθηκε και μέσ' στα νερά της σημερινής διώρυγας που ήταν τότε βάλτος, διαδραματίστηκε η τραγωδία... Γιατί δεν έπρόκειτο περί τυχαίου δυστυχήματος, όπως είχαν και όπως πίστευαν... "Εγώ ξέρω καλά την αλήθεια!

"Όταν ήρθα στον κόσμο, η αδελφή μου η Μαρία ήταν είκοσιδύο χρονών κι ο αδελφός μου ο Ζάν είκοσι. Αλλά ο τόσο καθυστερημένος έρχομός μου βύθισε σ' απόγνωση το σπίτι μου. "Ο πατέρας μου, ένας σφοδρός πού περνούσε όλο του τον καιρό με τα βιβλία του, αποφάσισε να διαθέσει την προίκα της αδελφής μου για να με μεγαλώσει.

Αλλά όμως η Μαρία δεν μου το συγχαίρει ποτέ. "Αρχισε να με μισή, μολονότι η μητέρα μου, σαν να ήθελε να δικαιολογηθεί γιατί με γέννησε τόσο αργά, με παραχώρησε σ' αυτήν, λέγοντάς της: «Εἶνε δικός σου... Θά γίνης ἡ μαμά του...»

"Ετσι μ' ανέλαβε η αδελφή μου και μ' έκανε πολύ δυστυχισμένο. Δεν είχα καμιά χαρά, παρά μόνο τις διακοπές, όταν ο Ζάν που σπούδαζε νομικά στο Αιξ, ξαναγύριζε στο σπίτι. Τότε φεύγουμε όλοι από την πατρίδα μας και πηγαίνουμε στο κτήμα που είχαν οι γονεῖς μου κοντά στο βάλτο του Μπέρ...

Ναι! Τότε μόνο έννοιωθα τι θα πή χαρά... "Ο Ζάν μ' έβαζε να τρέχω, ο Ζάν με μάθαινε να κολυμώ, ο Ζάν μου διηγόταν μεγάλες κι ωμορφές ιστορίες... "Ο Ζάν μ' αγαπούσε κι' εγώ λάτρεια το Ζάν... Μά η Μαρία με μισούσε διότι και πού πολύ... "Όσο εγώ μεγάλωνα, τόσο αυτήν την έπαιρναν τα χρόνια... Με κατηγορούσε πως της είχα κλέψει την προίκα και πως ήμουν η αιτία που δεν παντρεύονταν. Δεν άκουγα παρά τις κατηγορίες της και τις κατάρες της.

Κάποια χρονιά, τη χρονιά που έκλεισα τα έφτά μου χρόνια, φύγαμε για την εξοχή απ' το Πάσχα. "Ο Ζάν είχε τελειώσει πειά τις σπουδές του κι' έκανε τώρα το δικηγόρο στην Τουλόν.

Τις ημέρες των εορτών, ήρθε κι' αυτός στο κτήμα. Ήταν πού χαρούμενος, πού εύθυμος από κάθε άλλη φορά. Καί, βλέποντας κανείς τα τρελλά παιγνίδια που έκανε μαζί μου, θάλεγε πως ο μεγάλος μου αδελφός έννοια να μ' αποζημιώσει μονομιάς για τις διασκέδασεις που είχα στερηθεί όλο τον άλλο χρόνο.

"Όταν όμως έφυγε, η Μαρία, με μεγαλύτερη κακία ακόμα, άρχισε να με κρατάει κλεισμένο και να με βάζει να μελετώ διαρκώς, λέγοντάς μου ότι, μιά και είχε καταστραφή η ίδια εξ αιτίας μου, έννοια να έκτιμηθώ η μόρφωσή που μου έδωσε από την καινούργια οικογένεια του Ζάν, τους κ. κ. Σουαγιέ.

— Απὸ τὴν καινούργια οικογένεια τοῦ Ζάν; Έκανα εγὼ ξαφνιασμένος.

— Βέβαια, δὲν κατάλαβες λοιπόν, διότι ὁ Ζάν ἀρεβωνιάστηκε; Θάρθῃ ἐδῶ με τὴ μνηστὴ του καὶ με τοὺς γονεῖς της σὲ τέλος τοῦ μηνός... Πάρε τὸ βιβλίο σου... Δὲν θέλω να τοὺς φανῇς γαϊδούρι.

Πήρα τὸ βιβλίο μου κι' εἶδα διότι ἡ Μαρία ἐκλαίγε δαγκλώνοντας τὸ μαντίλι της.

"Ο Ζάν ήρθε πραγματικά στο κτήμα στο τέλος του μηνός μαζί με την οικογένεια της μνηστῆς του. "Ο κ. και η κ. Σουαγιέ έφταναν σὲ δυο μέρες, μιά η μνηστῆ του Ζάν, η δὲς Βαλεντίν, έμεινε μαζί μας.

"Ήταν γοητευτικά ὅρατα. "Η ὁμορφιά της κ' η χάρις της μ' είχαν θαμπώσει.

Κοντά της γινόμενοι πού εύτυχισμένος απ' ότι ήμουν κοντά στο Ζάν. Χάιδε με τόσο γλυκά τα μαλλιά μου και τα χέρια της ήσαν τόσο λευκά, ὥστε νόμιζα πως ήταν νεράδα. "Ο Ζάν της είχε χαρίσει ένα ὅρατο δαχτυλίδι με πολύτιμες πέτρες, και με την πρόβρασι ότι ήθελε να το θαυμάσω από κοντά, εύρισκε συχνά ἄφορη να φιλάω τα μακριά και ὁμορφα δαχτυλά της. "Εκείνη γελούσε κι' ὀρκιζόταν ότι δὲν θ' ἄφινε ποτέ αὐτό τὸ δαχτυλίδι, γιατί ἀποτελοῦσε τὴν ἐγγύησὶ τῆς εὐτυχίας της ζωῆς της.

"Ο Ζάν πάλι ήταν τρισευτυχισμένος.

"Ενα πρωί, τὸ πρωί τῆς ἡμέρας πού ἡ Βαλεντίν θά ξαναγύριζε κοντά στους γονεῖς της, καθὼς κατέβρινα τις σκάλες λυπημένος για να πάω να πῶ τὸ μάθημά μου στὴ Μαρία, εἶδα σ' ἕνα σκαλοπάτι τὸ ὁμορφο δαχτυλίδι με τοὺς ἀμεθόστους καὶ με τὰ μαργαριτάρια, τὸ δαχτυλίδι πού ἡ Βαλεντίν δὲν θ' ἄφινε ποτέ της... Τὸ πήρα κι' ἐτοῖξον στὸν κῆπο ὅπου ἤξερα πως θά εὕρισκα τὸ Ζάν καὶ τὴ μνηστὴ

του. Τους εἶδα πράγματι, τρυφερά ἀγκαλισμένους νὰ κάνουν τὸν οἰκιστὴ τους σὲ δρόμο πού περνοῦσε πλάι σὲ βάλτο.

Μὰ συγχρόνως εἶδα καὶ τὴν ἀδελφὴ μου Μαρία, πού, κρυμμένη ἀπὸ μιά χοντρή ἐλιά, παρακολουθοῦσε με μῖσος τὸ ἀξιοπρόσωπο ἐκεῖνο ζευγάρι.

Μὲ εἶδε κ' ἐκείνη... καὶ κατάλαβε διότι τὴν ἔβλεπα, διότι ἔβλεπα τὴ μοχθηρὴ καὶ ἐχθρὴ ψυχὴ της...

Θέλησα νὰ τὴν ἀποφύγω, μὰ ἐκείνη ἔτρεξε κοντά μου καὶ με φώναξε:

— Πού πᾶς εἶσαι σὺν τρελλός;... ἔρεις τὸ μάθημά σου...

— Ναί... ναί... Πάω τὸ δαχτυλίδι στὴ Βαλεντίν... Τὸ ἔχω καὶ θά εἶνε πούλν δυστυχισμένη, τῆς ἀπάντησα.

"Η Μαρία μούφραξε τὸ δρόμο καὶ μοῦ εἶπε:

— Δὲς μου τὸ δαχτυλίδι ἐμένα... Θά τῆς τὸ πάω ἐγώ... Πήγαινε νὰ διαβιάσῃς μιά φορὰ ἀκόμα τὸ μάθημά σου.

— "Όχι! τῆς φώναξα με πείσμα. Εγὼ τὸ βρήκα κ' ἐγὼ θά τῆς τὸ πάω!

Καὶ τῆς ἔφευγα... Μὰ ἡ ἀδελφὴ μου μ' ἔπιασε τὴ στιγμή πού ἔφτανα σὲ βάλτο καὶ μοῦ σφιγγόταν τὸ χέρι γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὸ δαχτυλίδι. Εγὼ ὅμως τὸ κρατοῦσα τόσο σφιχτά ὥστε τὰ νύχια μου εἶχαν χωθεῖ στὶς σάρκες μου... Τέλος ἡ Μαρία μ' ἔρριξε κάτω καὶ σφίγγοντας με λύσσα τὸ χέρι μου, καθόρθωσε νὰ μοῦ πάρῃ τὸ δαχτυλίδι... Λέγο ἔλειψε νὰ λιποθυμῶ ἀπ' τὸν πόνο, μὰ τὸ πείσμα κ' ἡ μανία μ' ἔκαναν νὰ σηκωθῶ γρήγορα καὶ νὰ δώρῃσω με τὴ σφαίρα μου ἐναντίον τῆς Μαρίας... Τὴ δάγκωνα, ἔβρινα τὰ νύχια μου σὲ κρέας της, ἤθελα τὸ δαχτυλίδι τῆς ὁμορφῆς νεράδας μου.

Σὲ μιά στιγμή, νόμισα πως θά τῆς τὸ ξανάπαιρνα... Μὰ τότε ἡ ἀδελφὴ μου, δαιμονισμένη ἀπ' τὴ λύσσα της, ἄπλωσε τὸ χέρι της καὶ πέταξε μακριὰ μέσα σὲ βάλτο τὸ δαχτυλίδι με τις ἀσπρὲς καὶ μαύρες πέτρες...

Γελῶδες σπασμωδικὰ καὶ με προκαλοῦσε φωνάζοντάς μου:

— Ἐ λοιπόν, πῆγαινε νὰ πάρῃς τὸ δαχτυλίδι τῆς Βαλεντίν σου... Πῆγαινε...

"Εγὼ βρισκόμουν κίβλας μέσ' τὸ νερό. Μὰ ποτέ δὲν εἶχα κοιμηθεῖ σὲ αὐτὸ τὸ μέρος... Τὰ χόρτα παρῆλιν τις κινήσεις μου, με πῶγαν... "Η ἀπελπισία με πλημμύριζε ὁλόκληρο...

Δὲν μποροῦσα νὰ κινήθῃ πειά... Φώναξα... φώναξα σὺν τρελλῇ.

Σὲ μιά στιγμή, εἶδα περδεδμένα τὴ Μαρία καὶ ὁρμήσας πρὸς τὸ μέρος μου... νὰ πλησιάσῃ... μὰ σχεδὸν ἀμέσως τὴν ἔχασα ἀπ' τὰ πόδια μου...

Πηνιγόμενοι!... ὅλα ἔσβυναν πειά γύρω μου... ὅλα χανόντουσαν!

"Όταν ἀνοιχτάπαι τὰ μάτια μου, βρισκόμουν σὲ μικρὸ μὲν κρεββάτι. "Η Βαλεντίν, λειοκῆ καὶ διάφανη μέσα σ' ἕνα μακρὸ μαῦρο φόρεμα κρατοῦσε μέσ' σ' ὅτ' ἡ συνέχεα εἰς σελίδα 1939)

Πηνιγόμενοι!... ὅλα ἔσβυναν πειά γύρω μου...

ΤΟΥ Ζ. HANSEL

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Π.

"Ανθός τὸ ὅποιον μόλις ἤνοιξε τὰ λαμπρὰ πέταλά του. "Ανθός θαυμαστικὸς εὐφρόσιντος, ἄνθος ἐμφυχόν. "Η νεαρώτερα κοσμικὴ δεσποινίς. Ἐνα σῶμα πού ἐνθυμίζει εὐφραύστους μίσχους ἐξωτικών λουλουδιῶν. Ἐνα κεφάλι, πού μόνον εἰς μερικὸς πίνακας τοῦ Μιχαήλ Ἀγγελίου καὶ τοῦ Ραφαήλ τὸ συναντᾷ κανεῖς μεταξὺ τῶν ἀγγέλων. Μάχη—παιγνί φωτός καὶ καλωσύνης καὶ γλυκύτητος. "Όταν ὁμιλεῖ καὶ ἰσχυρὰ σπινώξ, ἡ φωνὴ της ἔρχεται ὑποθέτει, ἀπὸ μακρινὸς κόσμος, μακρὴν τῆς σφαίρας μας εὐρισκομένης. Πανίσχυρα μοναδική. Τὸ προσηδὶ της χαρίζει τὴν πλέον γλυκειάν, τὴν πλέον λεπτὴν μέση...

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Ἐκλεκτὴ συγκέντρωσις τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὴν «Παλαιά».

—Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων διεκρίνανε τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ραβίλ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μαλαμίδη, τὴν ἐκ Παρισίων Καν. Γ. Ράλλη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ταμπάκοπουλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἡλιοπούλου, τὴν δίδας Συνιδούλου, Φωκά, Μάτσα, τοὺς κ. κ. Παπαδημητρίου, Καλλιάνη, Βιέρσην, Κανελλόπουλον. Ἀβέρωφ κλπ. κλπ.

—Τὸ θέατρον τῆς Μ'αρίκας συγκεντρώνει κάθε βράδυ ἐκλεκτὸν κόσμον.

—Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρηκολούθησαν τὴν περασμένη βδομάδα παραστάσεις ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κασσαβέτη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φιλαρέτου, αἱ κ. Σαραντῆ, Παπαρηγοπούλου, Σκουρέ, Συριώτη, Ἀνδριτσάκη, αἱ δίδες Νικολαΐ, Ρουσσὴ, Παπαρηγοπούλου, Ἀνδριτσάκη, οἱ κ. κ. Ἐδελπίτης, Μελάς, Νταρῆς, Παπαδόπουλος, Βαχρὸς, Νομικός κλπ. κλπ.

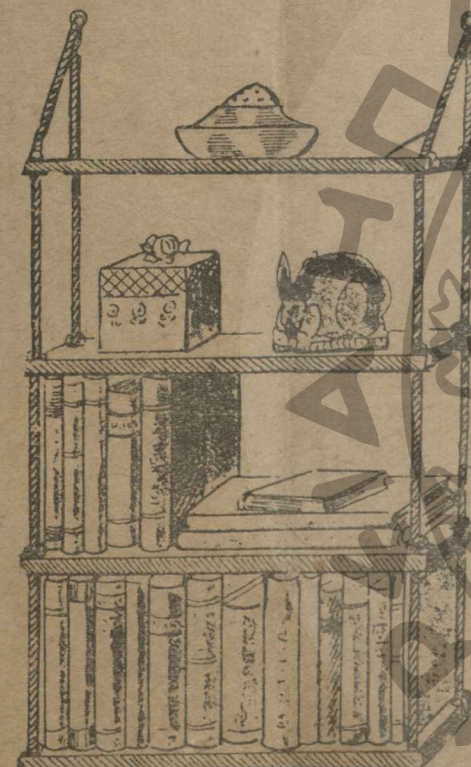
—"Ο καλὸς κόσμος διασκεδάζει τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸν ἀπολαμβάνοντάς τὰς ἐξοχὰς τῆς Ἀττικῆς.

—Καθημερινὰ ἐκδρομαὶ διοργανοῦνται, πρωτοστατοῦν δὲ εἰς αὐτὰς αἱ καὶ Ζαρίφη, Γ. Μελάς, Σ. Θεοτόκη, αἱ δίδες Παπαρηγοπούλου, Ἀνδριτσάκη, Καυτατζόγλου, οἱ κ. κ. Παπαδιαμαντόπουλος, Μπατζίτης κλπ. κλπ.

—Τὴν περασμένη Κυριακὴν ἐκλεκτὸς κόσμος σὲ γκόλφ.

—Διεκρίνανε τὸν κ. καὶ τὴν κ. Πεζᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Συριώτη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Μελά, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Καρέλλα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μαλαμίδη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Χωρέμη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Ράλλη.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΠΙΠΛΑ

"Εταξέρα με σανίδες καὶ κορδοῖ πού γίνεται πούλν εύκολα.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΙΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

"Α μ α ρ υ λ λ ί δ α, Ἐνταῦθα. Πλένετε τὸ πρόσωπό σας με ἄβραστο γάλα καὶ ἀφινετέ τὸ ὡς μισὴ ὥρα προτοῦ τὸ ξεπλύνετε με χλιαρὸ νερό. Γιὰ τὸ δέρμα σας κατάλληλη κρέμα τῆς ἡμέρας εἶνε ἡ Trisena. Γιὰ τὸ ἀδυνατίσμα τῆς περιφέρειας ἔχω δώσει τις κατάλληλες συμβουλές σὲ προηγούμενο φύλλο τοῦ «Μπουκέτου». Μὴν περιμένετε ὅμως τὴν μιά μέρα ν' ἀρχίσετε τὴ γυμναστικὴ καὶ τὴν ἄλλη νὰ ἰδῇτε κίβλας τὴ διαφορὰ.

Τ σ ι γ γ ά ν α ν. Κάνετε μεγάλο λάθος νὰ νομίζετε πως τὸ μαυρισμένο δέρμα δὲν ταιριάζει με τὰ ξανθὰ μαλλιά. Ἰσα—ἴσα πού φέτος αὐτὴ εἶνε ἡ μεγάλῃ μόδα. "Όποιο εὐρωπαϊκὸ περιοδικὸ ἀνοίξετε θὰ τὸ ἰδῇτε γεμάτο ἀπὸ ξανθὰς ἀρσίνες, ἡ ὁποῖες ὁμολογουμένως εἶνε πούλν πιδ νόστιμες καὶ πικάντικες ἀπὸ τις καθαυτὸν μελαχρινές. Ἄλλως τε ἡ πολλὴ μαυρίλα ἀγριεύει τὸ πρόσωπο, ἐνὼ τὸ ξανθὸ χρώμα, ὅσο «ξασπρουλιάτικο» κ' ἂν εἶνε τὸ γλυκύνει. Τὸ περισσότερο πού θὰ μπορούσα νὰ σᾶς συστήσω, μολονότι σᾶς ἐπὶ—ναλαβάρω διότι ὁ τύπος πού θὰ δημιουργήσετε ἀρέσει πούλν—εἶνε νὰ βάψετε τὰ φρύδια σας καὶ τὰ ματωτσίνοῦρά σας με ρ ἰ μ ε λ, ὅχι ὅμως με μαῦρο, γιατί θὰ ἐρχόταν σὲ μεγάλη ἀντίθεση, ἀλλὰ με καστανό. Τὰ μαλλιά σας σιγά—σιγά θὰ μαυρίσουν μόνα τους. Πάντως ἂν δὲν θέλετε νὰ ξαναπαῖδατε τέτοιο πρᾶγμα, πρὶν ἐκτεθῇτε σὸν ἥλιον ἡ κάνετε μπάνιο, ἀλείψετε καλὰ τὰ μαλλιά σας με μπριγιαντίν καὶ τὰ ματωτσίνοῦρά σας με βαζελίνη.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ο ὕ λ α ν. Νὰ βουρτσίζετε κάθε πρωὶ τὰ μαλλιά σας καὶ νὰ τ' ἀερίζετε ὅσο συχνότερα μπορεῖτε. Λούζετέ τα ἐπίσης κάθε τρεῖς βδομάδες με Shamposan.

Tête-Noire (γιὰ τὰ δικά σας τὰ μαλλιά ἕνας φάκελλος φθάνει γιὰ δυὸ λουσ' μετ' καὶ βάψετε—ους τικινὰ μπριγιαντίνη. Ἀφῆστε τα ἐπὶ ἕνα χρόνν καὶ συνέλθουν ἀπὸ τὴν περμανάντ.

Σ ἄ ρ α ν Μ π ε ρ ν ὰ ρ Χ. Ἡ συνταγὴ σας ἦταν λανθασμένη. Σᾶς τὴν δίνω ἐδῶ ὀρθή, ἀλλὰ ἂν σᾶς ἐνοχλεῖ μὴ τὴν χρησιμοποιεῖτε.

Acide gallique	1 gr.
Vaseline	10 »
Huile de ricin	4 »
Essence de lavande	1 goutte

Κ Α. Μ. Βόλον. Δὲν εἶμαι ἀρμόδια γιὰ νὰ σᾶς δώσω ἱατρικὰς συμβουλὰς, ἀλλὰ σᾶς συνιστῶ νὰ μὴ ἀνησυχῆτε καὶ τόσο. Πιθανόν νὰ ἔχετε καμμιὰ ἀνεοπαθῆα καὶ ἀσφαλὸς ἂν τρώτε καλὰ, ἂν κάνετε ὑγιεινὴ ζωή, ἀπυρεύγετε τὰ ξενύχια, τὸ κάπνισμα καὶ τὰ ποτά, ἀναπνεύετε ὅσο τὸ δυνατόν πιδ πούλν καθαρὸ ἀέρα, ἀσφαλὸς θὰ πᾶς περὸς ἐν—τελὸς, εἰ δὲ μὴ μπορεῖ νὰ χειρτερεύῃ. Μὴν ἀπὸ σητεθεθε καὶ μὴν ἀπελπίθεθε. Τὸ μεγαλ' ἔργο γιὰτρίκο γιὰ κάθε ἀρρώστια εἶνε τὸ θικόν. Συμβουλευθῇτε καὶ κανένα ἄλλο γιὰ τὸ καὶ γράψετε ἂν θέλετε αἱ σὸν γιὰτρίκο τοῦ «Μπουκέτου».

ΙΔΗ ΣΑΣ

ΑΦΙΞΙΣΙΣ

"Επανήλθεν ἐκ Παρισίων ὅπου εἶχε μεταβῇ πρὸς παρακολούθησιν τῆς μόδας ἡ καλλιτέχνης μερίστα Δις Μακωλέα, κομίσσα πλουσιωτάτην ὁυλόγη, ἐκ τῶν πλέον τρεπταίων μοντελῶν διὰ κάθε κομψοφρονήν κούβαν καὶ ἐσπινίδα.

ΣΣΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνει ὅσον ἡμπορεῖτε οικονομίαι, ὅσον μικρὰς, ἂν δὲν σᾶς περιορῶνται πούλν. Καταθέτετε αὐτὰς εἰς τὸ Ταμειεῖόν της Ἐθνικῆς Τραπέζης. Ἐπὶ ἀποφάξετε ἐντελὸς τὰ λεπτά σας καὶ μαζί με τοὺς τόκους, σὴν ματίζετε σιγά—σιγά ἕνα σεβάστον κεφάλαιον, ἀπαραίτητον διὰ τὰ γράμματα καὶ διὰ κάθε ἐκτακτὴν ἀνάγκην τῆς ζωῆς σας.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΤΡΥΧΝΙΝΗ ΚΑΙ ΑΓΧΟΝΗ

ταν ή 19 Δεκεμβρίου 1934, στην πόλη Χάλλα της 'Αγγλίας. 'Η κ. 'Εδελ Μάιρ καθόταν στο παράθυρο κοντά. 'Απ' το κλειστό τζάμι έβλεπε την άπαλοστρωμένη από χιόνι αυλή της φυλακής της, καθώς και τη χιονοσκεπή στέγη του αντικρινού χαμηλού σπιτιού. Τά τζάμια όλων των σπιτιών απέναντί, γυάλιζαν απ' τις στενές άκτίνες του χυσοῦ χειμωνιάτικου ήλιου που βασίλευε. 'Απ' τις άμέτρητες καπνοδόχους των σπιτιών, ανέβαιναν ψηλά παιχνιδιάρικες στήλες γαλάζιου καπνού...Κι' όμως... Τό σιδερόφραχτο κελί της, ήταν ψυχρό και στεγνό!

'Η κ. 'Εδελ Μάιρ, στέναζε θαυιά σε μία στιγμή και μουρμούριζε, με βοϊρωμένα μάτια : —'Ω τι χαρούμενες ύπάρξεις, ζούν πίσω απ' τὰ λαμπερά αυτά τζάμια!... Κι' αυτός ο πρόσχαρος καπνός, σημαίνει ότι τὰ τζάμια ανάβουν εὐθυμίες φωτιές, ότι ή τασιέρες σιγοβράζουν τραγουδιὰ, κι' ότι γελαστά πρόσωπα γύρω απ' τή φωτιά πίνουν τό τσάι τους, χαϊνούνται και ομιωκιάζουν!

'Ήταν σαραντά-δύο χρόνων, ή κτρία Μάϊρ. 'Ω δέν ήταν δά και τόσο ήλικιωμένη!... Σαραντάδυο χρόνια

ώστόσο στη ράχι μιάς γυναίκας, είναι κάτι τό απογοητευτικό !...

Και ξαφνικά, με μουρμουρητό πικραμένο, ή κυρία Μάϊρ μονολόγησε ξανά : —Σαραντάδυο χρόνια! Μιά ζωή ολόκληρη! Κι' όμως μονάχα τὰ παιδικά μου χρόνια στάθηκαν λίγο γελαστά!... 'Από κει κα' έπειτα, λύπες, δάσανα, στεναγμοί, φαρμάκια... 'Όποτε ρα τό ξ γ κ λ η μ α, και τέλος, σήμερα και χθές και τις προάλλες... ή φοιχτές τ υ ψ ε ι ς !

'Αγωνία ζωγραφίστηκε στο όραό πριν κι' άφανισμένο τώπαρδωσάτο της, και τὰ χέρια της σναπάστηκαν και σφίχτηκαν άπελπισμένα...

Ξαφνικά, έκλεισε τὰ μάτια της: Μιά σιλουέτα άνδρική, ολόκαθαρη, ένας άνδρας νέος, γιγαντόσωμος, όρατός, είχε παρουσιάσει απτόμια μπροστά της!... 'Ήταν ο σύζυγός της Μάϊ!... 'Ο Μάϊ άπαράλλαχτος!

Θεά μου, γιατί στεκόταν με τόση έπιμονή μπρός στά μάτια της, ο Μάϊ;... Και πώς κατόρθωνε να δρίσκειται όρθός, άρνού τὰ πόδια του δέν πατοῖσαν καθόλου στο πάτωμα... Πώς βρισκόταν εκεί ολό-όντανος, ο άνδρας της, ο λατρετός της Μάϊ;... Κι' όμως, ο Μάϊ είχε πεθάνει!... Τόν είχε σκοτώσει, ή ίδια !...

'Ο Μάϊ ήταν θαμμένος θαυιά στο όγρο χόμα, και κάτω από μία βαρειά έπαύρια πλάκα, εκεί στο μικρό και κοντινό νεκροταφείο του Χάλλ! !...

'Ανατριχιασμένη ή 'Εδελ απ' τή φοβερή άπτασία, έκλεισε τὰ μάτια της, και σκέπασε τό χλωμό πρόσωπό της με τὰ χέρια της... Καί τότε, ή άναμνηστική της—χαρούμενες μαζί και πικραμένες— άρχισαν νά όρμούν και νά στήνουν τρελλά χορό, μέσα στο τρικυμισμένο μυαλό της:

'Ω, μόλις σάν χθές της φαινόταν ή ήμέρα κατά την όποιαν πατογονώσις τόν άγατημένο της Μάϊ!... 'Ήταν παιδούλα αυτή, δοσση και ξένιαστη και γελαστή, κι' ήταν ένα όραό ψηλόκορμο παλληκάρι, όλο κέφι, χαρά κι' υγεία, εκείνος!... Γνωρίστηκαν κατά τό διάστημα μιάς άπογευματινής έκδρομής με δάκρυά, εκεί κοντά στο γκαρικό και κατάφυτο ποτάμι... Κι' απ' τήν ήμέρα εκείνη, άγαπήθηκαν τρελλά, και δλεπόντουσαν συχνά και κρυφά, απολαμβάνοντας με δίψα τήν άμοιβαία τους άγάτη...

'Όστερα, ήρθε ή τρισευτυχισμένη ήμέρα των γάμων τους... 'Αξέχαστη για τήν 'Εδελ εκείνη ή ήμέρα. Τής έφερε δάκρυα συγκινησώς ή ήύμισή της...

'Όστερα, ήρθαν τὰ παιδιά... Πολλά, ένα κοριτσάκι... Και τόν άλλο χρόνο, ένα άγόράκι... Τό γλέντι κι' ή ξεγνοιασιά των πρώτων μηνών του γάμου της, πέταξαν μακριά...

ΤΟΥ ΒΕΡΝΙ ΑΝΓΟΥ ('Αστυνομικού επιθεωρητού)

ΣΤΡΥΧΝΙΝΗ ΚΑΙ ΑΓΧΟΝΗ

Και τώορφο κεφάλι της γέμισε από έννοιες κι' από όνειρα... θήκοντα: 'Επλενε, σιδέρωσε, μπάλωνε, έφραδε... Συνήθιζε στην νια ή στο κρεββατάκι των μικρών, κάθε φορά που άρρώσταναν. Έ γωνιώντας για τή ζωή των άρρωστων παιδιών της, άγνοιας σπινώος μήπως ξυπνήσει τυχόν κι' έννοχληθή ο λατρετός της Μάϊ. Πάντα ο Μάϊ έπρεπε νά ξυπνήσει νωρίς τό πρωί, για νά πηγαίη στο λεία του!...

Κι' έπρεπε νά κοιμάται καλά κι' άνερόχλητα ο Μάϊ, για νά έτοιθε πρωί ξεκούραστος και φρέσκος...

Τὰ χρόνια κυλούσαν... Σκληρά χρόνια φτώχειας και στερησιών. Είχαν διώξει τόν Μάϊ απ' τό άστυνομικό Σώμα, γιατί τό είχε μπει ποσό... 'Έγινε έργατης ο Μάϊ, μι από μέθυσος κατήγηρ και πωλητής... 'Έτσι, ήρθαν χειμώνας δίχως κάρβουνα και φωτιά, ήρθαν δίχως φαγητό, ήρθαν νύχτες δίχως πετρέλαιο στη λάμπα... 'Έργατης σκάφη και στις ξενοδοχείς ή δύστυχη 'Εδελ. Μά έτοι σπάνια έψωμάκι απ' τὰ παιδιά της και τό χαρτζήλη, απ' τόν άνεργο και σπύλη άνδρα της...

Κι' όμως ο Μάϊ, ποτέ δέν έπαψε νά είναι όρατός, καθορημένος, κομψός, και... λατρετός της!

Μά πόσο πόνησε ή άμοιρη κι' άφανισμένη γυναίκα, όταν κάτω από τής είχε μι άγνωστή γειτόνισσά της:

—Χθές ο άνδρας σου άγόρασε απ' τό γαζέ μου, κάτι κανονικά γλυκίσματα παρατά τήν πρωτείνουσα!... Σου άρεσει;

—Μοι... άρεσαν... πολί!... κατέφευγα τσαντίση ή φτώχη 'Εδελ.

Κι' άπομακρύνθηκε άμέσως, γιατί ή καρδιά της έννοιεσε ένα κίνημο άπισίας, και τή καρδιά της δούλωσαν από δάκρυα πικρά...

—Μάϊ, άγαπημένο μου!... έτσι σάν έδω της, μισή ώρα άργότερα, εκεί στο σπίτι που τον βρήκε ακόμα νά κοιμάται. Πέρα για ποῖόν... για ποιά άγόρασε τὰ γλυκίσματα χθές βράδυ;

'Ο Μάϊ άγρίεψε άμέσως... Τή δαστήρη χυδαία... Πήρθηκε κάτω απ' τό κρεβάτι, τήν άρπάξε απ' τό λαιμό. 'Ενωχλημένος τήν άδιάκριτη έρώτησή της, τήν σάπιασε με ξύλο!

'Αφανισμένη απ' τις στερήσεις κι' απ' τις ξενοδοχείς ή 'Εδελ κατάπτε τὰ φαρμάκια της δάκρυα, και ξανάστανε στη σάπια τήν έμιασε όμως, ύστερα από έδωμάτιον άστυνομική παρακολούθησι, ότι τὰ ματωμένα απ' τοῖς κοπύς της χρήματά της ταγίστησε ο άνδρας της με τή Λίλυ 'Ο Κόρνα... Κι' αυτή ή Λίλυ ήταν μι νόστιμη και έφθισμένη έργατρια, ο' ένα μοδιεραίο πόλεως τών!...

'Όταν πιά βεβαίωθηκε για τό καινούριο στύχημά της ή άμοιρη 'Εδελ, τό κίτρινο στυλίσια ζωή πρόσωπό της έγινε και ασπινό απ' τή ξηλοτυπία!... Θεά μου, τόν έλάτρε ακόμα τόν όραό της Μάϊ!... Πά χάρη αυτή έγινε σπουδαίο, έγινε οίκοτρο σάρανο ορέλι. Κι' εκείνος τήν άπατούσε, εκείνος τήν τὰ χάρδια του ο' ένα άνάξιο δρομακόρο...

'Η κατάσταση έγινε άνιπότορη... Έπὶ τὰ μέρα, δαστήμες κάθε λίγο, εξεστρατευμένα τού Μάϊ και γλέντια με τή Λίλυ άπάντα...

Μαύρισε τό μάτι της δύστυχης 'Εδελ... άγριες στερήσεις κι' ή κακομεταχείριση ο Μάϊ, τήν έκαναν έξω φρενών!... 'Η άρρωτική άπιστία του κι' ή ξηλοτυπία της, τήν ποτρέλλαν...

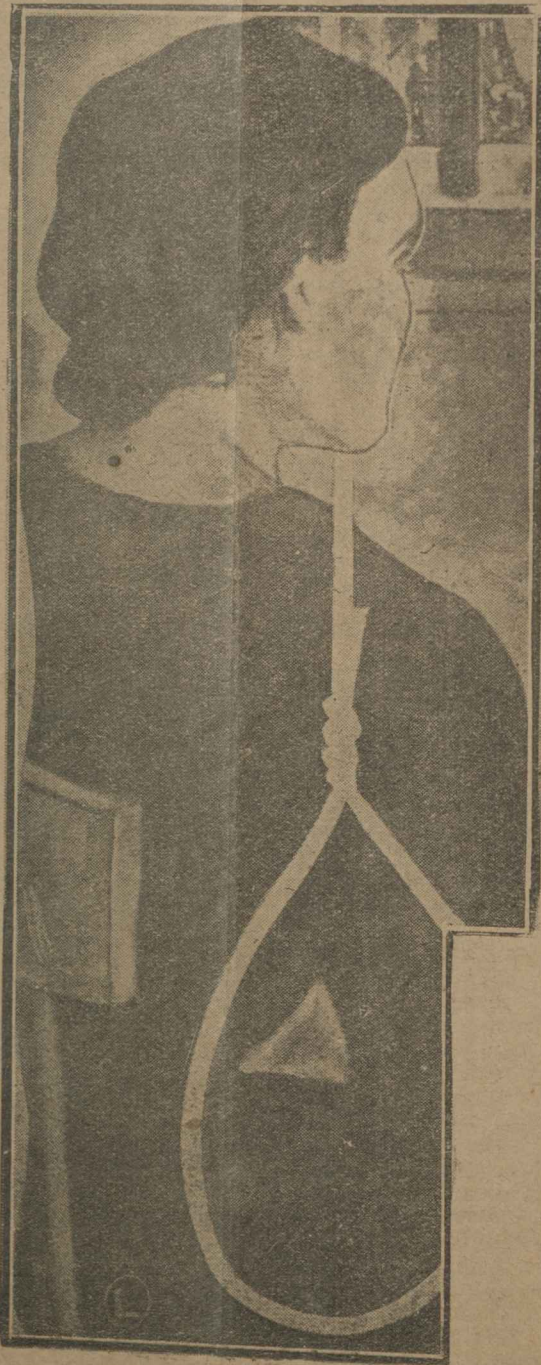
Κι' ένα πρωί, βουθή και σπινήν σάν σπύγλα, μι άποφασιστική και με χέρι σταθερό τοῦρριξε άφθονο σ τ ο υ χ ν ι ν ή σ τ η ν κεφά του!

'Εθαψε τόν Μάϊ στο χυρό χόμα ή άστυνομία, και τήν 'Εδελ τήν κλείδωσαν στο κελί της φυλακής...

'Η φοβερή άπτασία του δολοφονημένου ζύγου της, παχιζόδε άκόμα μπρός στά πόδια της, στα έξαλλα μάτια της...

—Κνίσι, ο κάδερσμούτατος βοχταί! Σ' ή σπατή αυτή του δ' ασπιδόμας—τὴν

σο άπλῃ, μὰ τόσο τρομερή στη σημασία της ή γυναίκα τινάχτηκε τρομαγμένη.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΑ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

(Τι άπαντοῦν οι κ. κ. 'Αντ. Μπενάκης, Σταθάτος και Ζερβός)

κ. 'Αντώνιος Μπενάκης, γινός του άειμνή-μνηστου εδεργέτου 'Εμμανουήλ Μπενάκη, εινε από τὰ πιο έκλεκτά μέλη της άθηνάικης Κοινωνίας. Διευθυντής του όμουνίου μουσείου, πρόεδρος του Ναυτικού όμίλου, μέλος του ίνστιτούτου βάρβακος, σύμβουλος εις διαφόρους συλλόγους, άναπτύσσει άξιόλογόν φιλανθρωπικήν και έκπολιτιστικήν δράσιν. Κάτοχος μεγάλης περιουσίας, γνωρίζει νά κάνει καλήν χρήση του χρήματος. 'Ητο άπαράιτητον, λοιπόν, νά άπειυθυνώμεν και προς τόν κ. Μπενάκην και νά μάθωμε πως απέκτησε τὰ πρώτα του χρήματα.

Είς τήν σχετικήν έρώτησήν μας ο κ. Μπενάκης μās άπάντησε: —Μοι θυμίζετε τὰ πρώτα μου νεανικά χρόνια. Βεβαίως αί άναμνησις της πρώτης μου νεότητός μου εινε πάντοτε ιδιαιτερώς ενάκριστο, άλλα μέχρι σήμερα κανείς δέν μου έθεσε παρόμοιων έρώτημα. Μά βράκετε, λοιπόν, άπρετοίμιστο και θά σας παρακαλώσσα νά μη έμμενετε.

'Εξηγήσαμε στον κ. Μπενάκη ότι χάριν του «Μπουκέτου» έδέχθη-σαν νά άπαντήσουν μέχρι της στιγμής: οί άρχηγοί τών Κοιμητών, 'Ακαδημαϊκοί και άλλοι διακεκριμένοι 'Ελληνες και ότι δέν θά έπρεπε νά άποτελέση εξαίρεσιν άρνούμενος μέχρι τέλους.

—'Αφού εινε έτσι, μās ειπε ο κ. Μπενάκης, θά σας όμιλήσω. Εινε μάλιστα ή πρώτη φορά που άποκαλύπτω έμπιστάς μου στην βιοπάλη. Χρήματα άρχισα νά κερδίζω από τήν ήλικία των 12 ετών. Μόλις έτελείωσα τις σπουδές μου έπληξα, σύμφωνα με τήν επιθυμία του άειμνήστου πατρός μου στα κατστήματα του Λονδίνου.

—Και ποιά ήταν ή πρώτη θέσις σας;

—'Ήρουν ύπαλληλίσκοι! 'Ο πατέρας μου και γιατί ήμουν πολύ νέος τότε και γιατί ήθελε νά έκτιμήσω τήν εργασία, ήθελες ν' όρίσω από τήν μικρότερη θέσι της ιεραρχίας, που ύπρχε στα κατστήματά του. Κι' αυτό δέν με έβλαπε καθόλου, άν και στην άρχή με παρήκε κάπως. 'Αργότερα κατάλαβα πόση υπαλληλία, για ν' άρχίσω από τή θέσι του «ύπαλληλίσκου».

—Ήμειναι πολλά χρόνια στη θέσι του «ύπαλληλίσκου», όπως τήν χαρακτηρίζετε;

—Σίς έπιχειρήσεις του πατέρα μου άναμνησκω περί τὰ 30 χρόνια, στην άρχή στην Αγγλία και κατοπιν στην Αίγυπτον. Τὰ 5 χρόνια τὰ πέρασα ύπαλληλίσκος και ύπαλληλος, όπου ειναι συνήθως και συνδιευθυντής, άφού έδειξα ήλιο και φιλοπονία.

—Ποιός ήταν ο πρώτος μισθός, που έλάγατε;

—Δέν θυμοῦμαι άκριβώς, άλλα ήμπο-ρώ νά σας βεβαιώσω ότι ήταν μηδαμινός. Τόσο μάλιστα μηδαμινός, που δέν μου έφτανε ούτε και για τὰ στοιχειώδη έξοδα, χωρίς μάλιστα νά κάνω ζωή πολυέσδοη. Θυμοῦμαι ότι είχα πιάσει ένα μικρό δωμάτιο, άλλα με τό μισθό ποῦταιρινα δέν τὰ κατάφερα. 'Εταιρινα τόσα λίγα και «ύπαλληλίσκος» ώστε είν πλήρωνα τό νοίτι δέν είχα για τό φαί!

—Θεά μου! τραβίσε. 'Ήρθε κίολας ή ώρα νά με κρεμάσω; Και, ήταν πραγματικά ή ώρα του άπαχχονισμού της... Τό άπλaxno άναμνησκω που τήν κατεδίωξε σέ θάνατο είχε όρίσει τό σούρουπο της 10 Δεκεμβρίου 1934 ως ώρα έκτελέσεως της ποινής της...

—'Απορημαίλη; και σεβαστός ο έφημέριος τών φυλακών χάιδεψε με τό λιγνό του χέρι τὰ μαλλιά της μελλοθάνατης, και μουρμούρισε:

—Πατοῦδωθε Θεέ μου, πολυενόλαχε πατέρα μας, εύλόγησε και συ-κράσε με τήν άπειρη καλωσύνη σου αυτό τό δύστυχο πλάσμα σου!...

Τά χείλη του σκυρπού έφημερίου έστρεμαν...

Κι' ή γονατισμένη στα πόδια του άμαρτωλή, έκλαψε σιωπηλή

—'Εμμεριζέστες!... 'Η άποφινι θανατική έκτέλεσις!... 'Ο άπαχχο-νισμός της δηλητηριοστρίας 'Εδελ Μάϊρ!... Γι' ή πρώτη φορά ύστερα

απ' τό 1936 θανατώνεται γυναίκα !...

'Όταν διάβασα τις τραγικές λεπτομέρειες του οίκοτρο αυτού δρά-ματος στην έφημερίδα μουρμούρισα μέσα μου καταγανακτισμένος:

10 Δεκεμβρίου 1934 !... 'Απόψε ο «τυφλός Νόμος» άπαχχόνισε μι

δυστυχή γυναίκα ! Πόσο πιο δίκαιο θά ήταν όμως, νά κρεμιόσε τόν

Μάϊ Μάϊρ δύο-τρία χρόνια πιο πριν, άντι νά κρεμάσει σήμερα ένα

μαρτυρικό, πολυβασανισμένο, κι' άνεύθυνο όφθα !

'Ο κ. 'Αντώνιος Μπενάκης.
(Σκίτσα του κ. Σοφ. 'Αντωνιάδη)

—'Η έξομολόγησις αυτή, παρατηρεί σε εύθυμο τόνο, ήμπορεί νά μου στοιχίση καμιά ιστορία με τήν γυναίκα μου.

—'Αλλά γιατί νά έχετε τέτοιο φόβο, κ. Πούτανι; 'Ακόμη δέν μās είπατε τίποτε, που νά σας κάνει ύποπτο στην κυρία σας!

—Δέν καταλαβαίνετε—παραμύθαινει ο κ. Λαμπαδάριος—ότι ο κ. Πούτανις παρέδιδε μαθήματα και σε συμφοιτητές του;...

'Ο κ. Ζερβός δέχεται τήν άποκάλυψη με ένα χαρακτηριστικό χαμόγελο. Καθόλου άπιδανο ή έρώτησις μας νά του θυμισε εύχάριστες στιγμές της πρώτης του νεότητος—απ' τόν κρίνη, λοιπόν, έπισπας ή κυρία του.

—Τις παραδόσεις αυτές, μās λέγει ο κ. Πούτανις, τις είχα άρχισει από τό Γυμνάσιο. Στην άρχή περιόριζόμουν νά τρώω και νά δέχομαι δώρα από τις οικογένειες των φίλων μου, που τούς βοηθούσα στα μαθήματα. 'Αργότερα, και ιδίως όταν ειναι ροιητής, τις έυστηματοποιόσα. 'Εταιρινα 30, 40 και 50 δραχμές. Κυρίως παρέδιδα μαθηματικά, άλλα όταν ή άνάγκη τό κάλυψε, παρέδιδα και άλλα μαθήματα. Θυμοῦμαι ότι δέν τὰ κατάφερα καλά, γιατί ή γνώσις μου ήσαν περιορισμένες. Εν τούτοις, ή σκέψις ότι κερδίζω σε τόσο μικρή ήλικία χρήματα με τόν κόπο μου, μ' έκανε νά μη διατάξω.

—Και πώς διαθέτατε τὰ πρώτα σας χρήματα, κ. Πούτανι;

—Είς τό νά κάνω τήν ζωή μου λιγώτερο μονότονη και περισσό-τερο ενδιαφερόουσα. 'Ωργανώσαμε διάφοροι φίλοι κάπου κάπου γλέντια κι' έτσι ξεχνούσαμε τις σκοτούρες του Πανεπιστημίου και των παραδόσεων.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ : Νέες άπαντήσεις

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΛΕΜΕΝΟ ΑΡΩΜΑ

«... ντε Μαροσέλι μπήκε μέσα σάν θύελλα — θύελλα από δαντέλλες και μετάξια. Τέτοιος ήταν ο άνεμοστρόβιλος της επιδρομής της όποτε φάνηκε σάν να είχε σωριάσει κάτω την πόρτα που της την άνοιξε μία υπηρετιούλα συστήμμένη απ' αυτή την τόσο τρωινή και αλλόκοτη επίσκεψη.

— Μή λές λέξι!... της φώναξε η έπισκέπτρια. — Αφρό με να κάνω ό,τι θέλω...

— Μά, κυρία... Είναι ένα εκατόφραγκο...

Και ή ώραία Μαινάς, μία Μαινάς που έμοιαζε περισσότερο με Χάρτια, διάσχυσε το σαλόνι, τόν μπουντουάρ κι' ανασήκωσε την πορτιέρα της κρεβατοκάμαρας της κ. ντε Ριβερόν, γιά να μη μέσει.

— Μά ή κυρία μου βγήκε έξω, είπε ή διηγήτρια, θέλοντας να την έμποδίσει.

— Τό έβρω!

— Θα λείψει πολλή ώρα...

— Τό έβρω!

— Πάει περίπατο στο δάσος...

— Τό έβρω!

— Η κάμαρά της είναι άναστατη...

— Περίφημα! Αυτό θέλω κι' εγώ!

— Τό κρεβάτι της δέν είναι στρωμένο...

— Έξω! ή τύχη μ' ένδοξο εξαίρετικά σήμερα!

Και ή κ. ντε Μαροσέλι, μπαίνοντας στην κρεβατοκάμαρα, παρέτησε με τά ίδια της τά μάτια όει ή μπατίστα των σεντονιών, ή κουβέρτα, τόν μαξιλάρι τόν γαριγυρισμένο με δαντέλλα 'Αλανόν, στο όποιο φαινόταν τό άποτύτωμα ένός μικρού κεφαλιού—δέν είχαν άγγιχτεί καθόλου από τη στιγμή που σηκώθηκε έκείνη που κοιμόταν σ' αυτό τό κρεβάτι. Μιά νυχτερινή πιτζάμα από μαύρο μετάξι κοίτοταν κάτω.

— Δέν άνοιξε άκόμα τό παράθυρο;

— Όχι, κυρία!...

— Περίφημα!...

Και τότε κάτι μοναδικό συνέβη μέσα στην κάμαρα αυτή την πλημμυρισμένη από τό μυστηριώδες και προσωπικό άρωμα που μεταδίδει στον άέρα, στα ύφασματα, στα έπιπλα, σέ όλα τά πράγματα, τό μοσχοβόλημα μιάς γυναικείας σάρκας. Και ή άνάσα ένός ύπνου, μία άνάσα βγαλμένη από όμορφα χείλη.

Η κ. ντε Μαροσέλι πέταξε τό ρούχά της, τάσχυσε μάλλον μέσα στη βία της—πέταξε τό καπέλλο της, τη γούνα της, τό φόρεμά της, τά εσώρουχά της που έμοιαζαν με κάτασπρα λουλούδια με τίς δαντέλλες τους και τίς γαριγυρές τους...

Έτσι παρουσιάστηκε γυμνή σάν τίς Ναϊάδες των ζωγράφων, προς μεγάλη κατάπληξη της καμαριέρας, ή όποία ξεφώνιζε κ' ύψωνε τά χέρια της προς τόν ουρανό...

Μά τίποτε, τίποτε δέν μπορούσε ν' άποσπάσει την άλλόκοτη έπισκέπτρια απ' αυτό που έκανε... Άρπαξε τη μαύρη μεταξωτή πιτζάμα, τη φόρεσε σφιγγοντάς την επάνω της, σάν νάθελε να πάει κάποιον στο κορμί της απ' αυτήν... Τρύπωσε κατόπιν στο κρεβάτι, έβωσε τό κεφάλι της στο βαθούλωμα που τό κεφάλι μιάς άλλης είχε άφήσει εκεί και τράβηξε τίς άναστατωμένες κουβέρτες και τά σεντόνια πιο πάνω απ' τ' αυτά της.

— Μά, κυρία!... Μά, κυρία!... τραύλιζε ή υπηρετιέρα.

Η κ. ντε Μαροσέλι όμως δέν άκούγε ή έκανε πως δέν άκούει... Άνακαταδίζονταν τεντονιώναν, μαζεύονταν ή έπαυε ξαφνικά να κινείται στο κρεβάτι...

Τό στήθος της φούσκωνε ύπερμετρα άνασχηκώνοντας τά σκεπάσματα, σάν νάθελε ν' αναπνέσει, να ρουφήξει κάποιον προσφιλή και δυνατό άρωμα... Έπειτα έστριβε τά χέρια της πάνω στη μπατίστα των σεντονιών, τά ποδιά της, τό στήθος της, όλη της την επιδερμίδα, φιλούσε ή δάγκωνε τό θερμό βαθούλωμα του μαξιλαριού, τίνιζε τά μαλλιά της σάν νάθελε να ποτισθού από τίς μυρωδιές που ήσαν σκόρπιες στον άέρα.

Τέλος, αφού έμεινε μία ώρα όλοκληρη, μέσα στο έξω κρεβάτι, άπεφάσισε να κατέβη ά' αυτό, να κατίσει τη μαύρη πιτζάμα, πάνω απ' την όποια ξαναφόρεσε τά ρούχα της—βιαστικά σάν τό φιλάγγυρο που κρύβει κάποιο θησαυρό. Άφού ντύθηκε όσο πιο προσεκτικά μπορούσε, έφυγε γρήγορα όπως είχε 'όθι, βγήκε έξω, μπήκε μέσα στο άμάκι της, πήγε στο μέγαρο του ύποκόμησης Τριστάν, τόν έμπνευσε κ' ένα φίλημα και γλύστρησε κοντά του, στο κρεβάτι του...

Ότόσο, μή φαντασθήτε ότι ή κ. ντε Μαροσέλι είχε χάσει τά λογικά της. Άπεναντίας είναι μία

γυναίκα με τετράγωνο μυαλό. Δέν πρέπει να κρίνει κανείς τούς ανθρώπους απ' τά φαινόμενα.

Έρωτευμένη με τόν ύποκόμητα Τριστάν, έρωτευμένη τρελά, ήεφερε τρεμερά γιά την άδιαφορία του φίλου της, που δύσκολα ήεχαυρε κάτω από μερικά εύγενικά χάρδια και φίλήματα. Όποτε την έθυμούσε, όποτε την λάτρυνε όπως θά ήθελε αυτή και μέσ' στην όλη της και τό πείσμα της μάντευε ότι ο άγαπημένος της θυμόταν, άσκη με μεγάλη λαχτάρα αυτή την τρεμερή κ. ντε Φορεμόντ, την όποιαν δέν μπορούσε ποτέ να λησιμονήσει.

Μά τί θυμόταν προπάντων απ' την παλιά αυτή φίλη του; Τό έλαφρο χουστάνι τών μαλλιών της, την κοκκινάδα των χειλιών της, τά βαρετά κουρασμένα της βλέφαρα, τά τριανταφυλλένια κοχύλια των οτιών της; Η μή τως θυμόταν τίποτε ξεχωριστές χάρες της σάν ήετα; Η φτωχή κ. ντε Μαροσέλι δέν είξερε τί να σκεφτεί, όταν ήεβράδι, καθώς της φιλούσε τά μαλλιά, ο Τριστάν είπε με μία έλλιμνεια, ή όποια τόν έκανε να μετανοήσει άμέσως: «Ω! πολυκαταπνέω μου, από που λοιπόν άγοράζεις τ' άρώματά σου; Δέν είναι καθόλου όρώατα...»

Αυτό ήταν σάν μία άστρατή που τη φώτισε... Κατάλαβε πως ή άγαπημένος της νοσταλγούσε κάποιο άλλο άρωμα, τό άρωμα της κ. ντε Φορεμόντ. Έ λοιπόν, αυτό που ζητούσε, θά του τό έδινε. Γι' αυτό είχε έτιδράσει σάν θύελλα τόσο πρωί στην κάμαρα της κ. ντε Φορεμόντ, γ' αυτό είχε τρυπώσει μέσα στο κρεβάτι της που ήεγαυό απ' τά γλυκά της άρώματα... Κ' έτσι είχε φέρει τώρα στο ύποκόμητα Τριστάν τά γοητευτικά μύρα του κρεβατιού της αντί της και παλιάς άξέχαστης άγαπημένης του.

Όταν ή κ. ντε Μαροσέλι ξαναγύρισε στο σπίτι της—όποτε έα τό πιο γλυκό προϊόν που πέρασε σ' όλη της τη ζωή—ή έντομία άνοβολούσε στα μάτια της, της έβραζε παντού, στο μέτωπο, σέ μάγουλα, στά χείλη, στά χαρούμενα, δλάνθιστα.

Είχε πετύχει! Είχε θριαμβώσει!... Ναι έκείνος τη λάτρυνε τώρα, την ποθούσε, τη λαχταρούσε, άσκη έκείνη ήθελε, με παραφορά, με έκσταση.

Τι περιφημία που ήταν ή ιδέα της να πάει να τρυπώσει στο κρεβάτι της αντίξήλου της!...

Αυτό που την ικανοποιούσε προπάντων ήταν ότι ο Τριστάν, ή τρελλανόμος μαζί της, της είχε δοκιμάσει ότι θά την ξανάβλεπε τη ίδια ήμέρα.

Δέν μπορούσε πιά να ζήσει χωρίς αυτήν, ήθελε να την πάρει απ' φρύγωνα, άδιάφορο που, πολύ μικρού, να είναι μόνοι άδιάκοπα, σάν και έκείνην...

Κατά βάθος έρωσάκε την βασάνιζε λίγο... Ένοιωσε πως ήταν πιά φτασμένο! Ήταν βέβαια άσήμαντο αυτό που είχε κλέψει: ένα άρωμα! Άλλο φορο όμως! είχε κλέψει τό άγαθό ένός άλλου και μία κλεψία είναι πάντα κλεψία. Η συνείδησίς της δέν ήταν ήσυχη—κ' οι τύψεις θά την βασάνιζαν αν δέν τις έδιωχνε ή τόσο μεγάλη χαρά της!...

Α! πόσο ήταν ευτυχισμένη, άνάμεσα στά φίλιά που ο άγαπημένος της της είχε δώσει τό πρωί και σ' αυτά που θά της έδινε σέ λίγο. Περίμενε με μία γοητευτική άνυπομονήσια την ώρα που θά ένασυναυτούσε τόν ύπόκομητα...

Άλλοίμονο όμως!... Η ώρα ήρθε, μά όχι κ' ο έραστής! Κ' νά ή έπιστολή που της έστειλε ο Τριστάν και που έκείνη, προσπαθώντας με μία μεγάλη αταξία, έγραψε καλώς την άνοιγε:

Καλή μου,

«Θά με συγχωρήσετε τάχα γιάτί σάς ξεγέλασα; Νόμισα πως σάς άγάπησα τό πρωί, ένφ στην πραγματικότητα βρήκα σέ σάς τήν άγάμησι μιάς άλλης άγάπης... Γιά να ξεγασώ αυτή την άλλη άγάπη, την άγάπη μιάς άχάριστης, είχα καταβάλει κάθε προσπάθεια, είχα καταβάλει όλες μου τίς δυνάμεις. Σιγά σιγά, ή λήθη έστράφη λίγες μέρες άκόμα και δέν θά θυμόμουν πιά όποτε τόναι κείνης που είχα άγαπήσει άλλοτε... Θά ήμουν όλος δικός σου...»

Μά χόρις σέ μία μορσία άλλου φίλσησ σήμερα στά χείλη σου τό δικό της χείλη. Χόρις σ' αυτό τό άρωμα του άξιοέστερου του σώματός σου μ' έκανε να στενύω πως άγκαλιάζω τό δικό σου σώμα.

«Ω! έσείς που θά σάς έμπούσα, με κάνετε να ξαναθυμώ έκείνη που είχα ξεχάσει... Έγώ γω μακρύα σας τώρα, γιάτί μ' ξαναχαρίσατε την άλλη...»

«Όλα τά δάχρυα που φίλησες να χύσει στή χαρά του ήρωα της, ή κ. ντε Μαροσέλι τάχυνε από πόνο και πείσμα...»

Μά άναγκάστηκε να παραμείνει όνι δίκαια είχε τιμησθή... Άλλά κλεμμένο δέν φέρνει καλό...»

THE G. LALOT

Οκτωβρίου 1936

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΒΑΛΕΝΕΤΑΙ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

— Ο Προκόπης δ'όλοαυτός, βέρος Πειραιώτης, έχει την ταβέρνα του στο λιμάνι, στα Καρβουνάρια, και δουλεύει καλά κ' αι ζή άνετα, δόξα νάχη ο Θεός! Δέν πουλάει όμως μαχα κ'ρασί. Γιά να βγάξει τά στραβά έξω, προεβόλει και συντάξεις

α' έπαινε διάφορες φτωχογοναυκούλες. Μιά από τίς χήρες αυτές ήταν ή άφορη, ή συμπαθεί στο τέλος, την έρωτευεται και της έπει να γίνη γυναίκα του. Η άποσταμένη ή χηρούλα δέχεται. Γι' αυτό μπορεί όποιας θέλει ν' αλλάξει δώ πέρι τ' όνομά της, ή άφορη δ' όθάνισος. Βήκε κατά διάταγμα, έκαμ' ο Προκόπης: Μπορείς να τά χύεις με τόν Πρόεδρο της Δημόκρατίας; Πάτησε τη βούλα του και ή άφορη έπαι. Ηθελε να τόν είχα έδω, γιά να τόν πώ: Τά βάλεις τα χέρια σου σού φέρνουν ή ύπογράφεις, ή, σού πασώνω; Θάρεις πως έκοψες ένα όνομα; Μουκόρησ τό παιδί μου, σά, τί σπύλας στην καρμινά... Δέν τόχω πιά... Θάθελες να στο πώ έγώ... Έ...

— Είπ' αλήθεια, ρώτησε ο Προκόπης, πως δέν ήσουν ούτε πιά γάμο του;

— Ο Προκόπης έσκυψε τό κεφάλι του και ή άφορη έπαι: — Μά αφού ήμουν άρρωστος—παρανοήσα—και ήμουν και κακή—κ' είδε τό πατάρι—και κακή και βεντούζες... ή ύπερη, βλέπεις, ήταν όλοι μ' αυτά τα ρούχα... μ' αυτά τά ρούχα πιά, που δέ μας πάνε έμάς.

— Ποιά ρούχα; ρώτησε ο Προκόπης.

— Άίντε!... Από που σέ φέρει; Έκαμ' ο Προκόπης: Γιά τήν τού σού—διονύση. Ο γάμος ήνικε με βελάδες! Κ' άρρωστος να μην ήμουν...

Μά δέν κρατούσε πιά. Μ' έμεινε έξωσπασμα ξεφώνισος: — Όχι, μωρό! Δέ μπορώ να είχα φίλημα! Σάς κορόϊδεψα! Ότε άρρωστος ήμουν, όποτε τόν καί τον τόν καρό. Μά τί θά έκαμω έγώ σ' αυτό τό γάμο; Έγώ ήμουν Κολαούζος! Κολαούζος του σώματός σου μ' έκανε να στενύω πως άγκαλιάζω τό δικό σου σώμα.

— Ω! έσείς που θά σάς έμπούσα, με κάνετε να ξαναθυμώ έκείνη που είχα ξεχάσει... Έγώ γω μακρύα σας τώρα, γιάτί μ' ξαναχαρίσατε την άλλη...»

— Όλα τά δάχρυα που φίλησες να χύσει στή χαρά του ήρωα της, ή κ. ντε Μαροσέλι τάχυνε από πόνο και πείσμα...»

Μά άναγκάστηκε να παραμείνει όνι δίκαια είχε τιμησθή... Άλλά κλεμμένο δέν φέρνει καλό...»

— Αύριο, μπορούμε νάρθουμε καμιά βόλτα, είπε ο Παντελής.

— Αύριο, μπορούμε νάρθουμε καμιά βόλτα, είπε ο Παντελής.

— Αύριο, μπορούμε νάρθουμε καμιά βόλτα, είπε ο Παντελής.

— Αύριο, μπορούμε νάρθουμε καμιά βόλτα, είπε ο Παντελής.

— Αύριο, μπορούμε νάρθουμε καμιά βόλτα, είπε ο Παντελής.

— Αύριο, μπορούμε νάρθουμε καμιά βόλτα, είπε ο Παντελής.

στον συμβολαιογράφο' ύστερα δέν εινε μονάχα τά δικά μου τά λεφτά. Πήρε κοτζά μου προίκα!...

— Ο Παντελής κούνησε τό κεφάλι: — Έγώ θά τούδινε, είπε, πέντε φάσκελα. Πάρε τόν κύριο Κόλο, θά τούλεγα, και τράβα στο καλό. Τά λεφτά μου θά πάνε στο βρεφοκομείο, στα παιδιά που δέν έχουν όνομα και ψάχνουνε στα σκουπίδια να βρουνε κανένα.

— Ο Προκόπης άναστένανε: — Έξερεις και μιλās έσύ—τού φώναξε—γιάτί ο Θεός σέ λυπήθηκε και δέ σούδωσε παιδί...

— Άξαφνα είδε στην πόρτα τό Γιάννη—τό παιδί του. Η μιλιά του κόπηκε στο τόμα:

— Σκασμός—σφύριξε στους άλλους, χαμηλά τώρα να κάνετε την πάπια όλοι! Νάτος, έρχεται! Μπούμ! Κάποιος φούρνος γκρεμίστηκε!

— Ός που να μη στην ταβέρνα και να φτάση στο τραπέζι πουπιναν, ο Προκόπης καμάρωνε σιωπηλά τό παιδί του: Ο Γιάννης ήταν ψηλός, κομψός, μ' ένα κοστούμι από σετακριούτα, φρεσκοσιδερωμένος, με μεταξωτό πουκάμισο, μαύρη γραβάτα και παναμά. Δέν ήταν παραπάνω από τριανταπέντε χρονώ' στη μορφή του διάβαζε μία κάποια έπιθυμία ν' άρέσει, μία ματιά που σά ν' άναζητούσε γύρω τη γενική έπίδοκμασία. Ζυγώνοντας, είπε στον Προκόπη με άέρα:

— Γειά σου, μπαμπά!

Τούδωσε τό χέρι' και κυττάζοντας τούς άλλους δυο πρόσθεσε:

— Βλέπω, δέν είσαι μόνος σου...

— Ο Προκόπης τάχασε' σκούπισε, σαστισμένος, τό χέρι του στην ποδιά του, γιά να χαιρετήσει τό παιδί του.

— Αηλαδή...—τού είπε, κυττάζοντας τό Γιάννη με κρυφό θαυμασμό και καμάρι—αυτοί εινε οι φίλοι μου... Ο κύριος Παντελής...

Τούχεις τραβήξει τόσες φορές τά μουστάκια σάν ήσουν μικρός' δέν τόν θυμάσαι;

Κ' ο Προκόπης θυμότανε τώρα με βαθύ καμμό τίς εύτυχισμένες μέρες που είχε μικρό, κοντά του, τό παιδί του' που τόβλεπε να παίζει με τούς φίλους του και να γεμίζει με την τρυφερή παρουσία του τόν σκληρόν άγώνα της ζωής του.

Μά ναι... θυμάμαι... πάει... έκαμε ο Γιάννης, χωρίς παρτί άνισι.

— Είπε χοντρός νοικοκύρης, βεβαίως ο Προκόπης, σά καθελε ν' απόλογηθή γιά την παρουσία του Παντελή και σά να ποθούσε να τόν ύψώσει στα μάτια του παιδιού του. Πριν είχε άραμπάδες... έξερεις, άραμπάδες... μη βάλης με τό γού σου τίποτε ψευτοδουλειά... Άραμπάδες από δώ ως εκεί κάτω με δυο άλογα' κι' όχι ένα, όχι δύο. Είχε δεκατέσσερα άραμπάδες αυτές που βλέπεις έδώ, σού συμβαλάγαγε, μέσα σέ μισή ώρα, σ'όλο τό τελειώνει... Τώρα έκαμε αυτοκίνητα' και δέ μπορεί να βρή λογισμισμό... Καρμινάτε, βαντιλάτε, ντιστριμπάντε... Τόνο πάνε όλη την ώρα στο μάστορα, τόν έχουνε κάνει ντεφι...

Και παρουσιάζοντας και τόν άλλο φίλο του, ο Προκόπης, έακομύθησε:

— Κ' από δώ... εινε ο κύριος Παντελής... Αυτός εινε απ' τό λιμάνι, από μέσα απ' τό λιμάνι... Έχει έννια μασίνες, γιά να έξερεις... Αφίνω τό ρυμουγκό... δουλεύει με βάραι.

— Χαίρω πολύ, έκαμε έκα

— Χαίρω πολύ, έκαμε έκα

— Χαίρω πολύ, έκαμε έκα

— Χαίρω πολύ, έκαμε έκα

— Χαίρω πολύ, έκαμε έκα

— Χαίρω πολύ, έκαμε έκα

— Χαίρω πολύ, έκαμε έκα

— Χαίρω πολύ, έκαμε έκα

— Χαίρω πολύ, έκαμε έκα

— Χαίρω πολύ, έκαμε έκα

— Χαίρω πολύ, έκαμε έκα

— Χαίρω πολύ, έκαμε έκα

ο Γιάννης.

— Δεν παίρνεις ένα κρασί μαζί μας; τον ρώτησε ο Θανάσης γκαρδικά.

Ο Γιάννης δεν έδωσε απάντηση. Ο Παντελής φαντάστηκε για μια στιγμή πως του κακοφάνηκε, που ο Θανάσης του μίλησε στον ένικο. Και πασχίζοντας να φανή όσο μπορούσε πιο ευγενικός, πρόσθεσε γλήγορα, κυττάζοντας λοξά το Θανάση:

— Δεν παίρνεις ένα κρασί μαζί μας; Θα τα πούμε ένα γεράκι και για την πολιτική. Έχουν άνθρωπους εδώ πέρα έμεις οι δυο μας.

— Θα σου μαζεύουμε ψήφους.

— Εύχαριστώ... εύχαριστώ πολύ—τους είπε ο Γιάννης στενοχωρημένος: Είμαι όμως κομμάτι βιαστικός.

«Ώσπου ν' αλλάξουν αυτά τα λίγα λόγια ο Προκόπης έτρεξε πίσω απ' το τεζάκι, πήρε την άσπροντυμένη καρέκλα και την παρουσίασε στο Γιάννη, χαρούμενος σαν παιδί:

— Κότταξε! του είπε. Θα καθήσεις εδώ... σ' αυτή την καρέκλα πουναι πετακάρη... Την έχω φτιάσει επίτηδες για σένα...

Ο Γιάννης την κούταξε, περιέργος.

— Ω, τί καλός που είσαι, μπαμπά! Φώναξε γελώντας. Εύχαριστώ πολύ, να δέ θα καθήσω! Είμαι βιαστικός...

— Δέ θα καθήσεις; ρώτησε ο Προκόπης περίλυπος. Γρεϊς βδομάδες περιμένει πίσω απ' το τεζάκι αυτή η καρέκλα. Το λινό είναι έγγλεζικό» δέ θα λερωθής καθόλου.

— «Ήθελα να σου λέγα κάτι σοβαρό, έκαμε ο νέος με ύφος πολύ επίσημο» κάτι που δεν παίρνει αναβολή.

Και, γυρίζοντας στους άλλους, πρόσθεσε:

— Συγγνώμη, κύριοι!...

— Βρε παιδιά, είπε ο Προκόπης στο Θανάση και στον Παντελή, κάποις ντροπιασμένος σε σαστισμένος... συγγνώμη, κύριοι!... Έχω, βλέπετε, οικογενειακό συμβούλιο.

— Αφού είν' έτσι, έκαμ' ο Παντελής έλαφρά πειραγμένος... κάν'τε δουλειά σας!... Και μεις δέ θα καθόμαστε!...

Και γυρίζοντας στο φίλο του είπε:

— Πάμε, ρε Θανάση! Σας αφήνουμε να τα πείτε!...

Έκαμε να πληρώσει. Ο Προκόπης όμως διαμαρτυρήθηκε:

— «Ε, τ' είν' αυτά!... Είπε δικά μου!...

— Μδ συγχωρήτε και πάλι, κύριοι, έκαμ' ο Γιάννης, με το ίδιο επίσημο ύφος. Σας χάλασα τη συντροφιά σας... αλλά είνε, βλέπετε, μια υπόθεση που δεν μπορεί να περιμένω...

— Μη στενοχωριέσαι καθόλου, καταλάβαμε, τον καθυσήχασε ο Θανάσης.

Και γυρίζοντας στο φίλο του πρόσθεσε:

— Πάμε, ρε Παντελή!

— Αύριο μπορούμε να ρθούμε καμιά βόλτα, είπε στον Προκόπη ο Παντελής, καθώς βγαίνανε με το Θανάση από την πόρτα.

— Στο καλό! Σας περιμένω, φώναξε ο Προκόπης από το κατώφλι, ξεροβροδίζοντας τους.

Και γύρισε στο παιδί του. Η καρδιά του φουσκωμένη, πλημυρισμένη από ένα σωρό πράγματα που ήθελε να του πη, σά νάχε να κουβεντιάσει χρόνια μαζί του. Μά δέ μπορούσε ν' ανοίξει το στόμα του, να πη μια λέξη, σά νάταν η γλώσσα του δεμένη. Κούταξε κάμποσο το Γιάννη, στα μάτια, σιωπηλά. Ύστερα σκούπισε καλά τα χέρια του, τράβηξε την άσπρη καρέκλα λίγο πιο μπροστά και μουρμούρισε τέλος μ' άπληστη τρυφερότητα:

— Κάτσε, παιδί μου... νά, εδώ!... Όχι εδώ, κοννέται... είνε σκεβρωμένο το πάτωμα! Έκει!... Έκει!... Θάνε καλύτερα!

Και μετακίνησε την καρέκλα γλήγορα. Ξανασκούπισε τα χέρια του, τόν έπιασε κι' από τους δυο ώμους και τον κάθ σε:

— Έτσι, αυτού! Έχω κάνει τα μάτια να σε δώ, να σε χορτάσω!

Πήρε ένα σκαμνί και κάθισε κι' αυτός κοντά του:

— Δεν ξέρεις τη χαρά μου, του είπε δειλά, σαστισμένα, άμα μου πανε πως σε πήρανε στο συνδυασμό!

Ο Γιάννης κατέβασε τα μούτρα:

— Μδ πήρανε; Τι έκφρασις είν' αυτή! Αυτά τα λίγα λόγια τόν άποαστίσανε τόν Προκόπη:

— Σαρπας έρω κι' εγώ; Έκαμε φοβισμένα: Έγώ με τις έκφρασεις, ξέρεις... Καλά-καλά δεν έχω βγάλει το δημοτικό...

— Ισα που βάζω την ύπογραφή μου. Είμαι άπλως, ένας αγράμματος, πιο κάτω κι' από το κοιτούρο...

Μά γιατί πειράχτηκες:

— Δέ με πήραν—άποκρίθηκε ο Γιάν-

νης φουσκωμένος—εγώ τους πήρα στο συνδυασμό.

— Μπα! Έκαμ' ο Προκόπης θαμπωμένος. Έσύ ακόμα γης γύρισες στον τόπο. Ποιά είν' η δύναμή σου;

— Είμαι το καινούργιο αίμα, μπαμπά—έκαμ' ο Γιάννης ένδοξαισμένος με τόν έαυτό του: Ο νέος άνθρωπος και η μόνη οικονομική άρμοδιότης μέσα στο κόμμα. Δεν έχουν άλλον από μένα!

— Καλά, μωρέ παιδί μου! είπε ο Προκόπης με καμάρι... Μά κοννιά! Κοννιά!...

— Θα ρθούν κι' αυτά!

— Κι' εγώ που λογάριζα, έκαμ' ο πατέρας μελαγχολικά, πως θα μπορούσα να σε βοηθήσω σ' αυτό!...

Κι' άπόμεινε συλλογισμένος, πικραμένος. Μιά φουσκωμένη κοιγόντανε τώρα, πουπαίξε, μακριά, στην άπάνω μεριά του λυγνού, κατά τη φάμπρικα, ένα σκοπό που γινότανε ακόμα πιο νοσηλικός μέσα στη φεγγαρολουμένη νύχτα.

— Σέρεις τί κοννιά θα σου μάξουν; Είπε καμιά φορά ο Προκόπης: Νά! Νά!... Και καθώς άλλαζες και τ' όνομά σου... δέ θα λέγανε πως μιλάω από συμφέρο, να έπιστηρίξω το παιδί μου! Πη Κόλα να ψηφίσετε, θα φώναζα' δεν τότε ξέρω καθόλου, μάνα ε' κοννιά πως είνε γερά σπουδαγμένος. Έξακόσες γυλιές μετρητές κόντισες στον πατέρα του! Δεν είνε γεράτα! Κι' όλοι μου λένε πως είνε τίμιο και καλό παιδί... κι' αγαπάει και τόν πατέρα του.

Ο Προκόπης κούταξε το παιδί του γελαστά και πονηρά για να προσθέσει:

— Μονάχα που ξεχνάει καμιά φορά να πη νά τόν δη τόν φουκαριά τόν γέρο...

— Αντί να σου κάνω εγώ παράπονα, ρώτησε ο Γιάννης τρυφερά, μου κάνεις έσύ; Δέ φάνηκε ούτε μια Κυριακή από το σπίτι!

Ο Προκόπης τούρριξε μια ματιά γεμάτη άπορία και καμψοφία:

— «Ήδη την Παρασκευή που μάς πέρασε, ήρθα πρωί!

Κι' έπειδή ο Γιάννης τόν κούταξε μ' άπορία κι' αυτός, με τη σειρά του, ο γέρος έφανε είπε μ' έπισημη:

— Ναί ναί! Ήρθα!... Μ' όλο που η Αθήνα είνε μακριά να μάς, γιατί πρέπει, βλέπετε, να παρατήσω τη δουλειά μου... Ήρθα και χτύπησα το κουδούνι...

— «Ε, λοιπόν; ρώτησε ο Γιάννης μ' ενδιαφέρον.

— «Ε, λοιπόν, βγαίνει αυτός ο κορδαμένος με τα μανικαποκάμια και τόν μεταξωτό γελέκο ντέ!... Και μου λέει: Θέλει τόν άπ' υψό σας;

— Τόν άνηψό σας; ρώτησε ο Γιάννης με καινούργια άπορία.

— «Ε, ναί! Τόν κουτό μου κάνεις; φώναξε ο Προκόπης. Ένα δεν έχετε πη σ' όλους; Πδς είμαι ένας μπαρμπας μακρινός, πάρα αυτή τη λέξη να βλέπει ταχτικά τόν άνηψό του, γιατί μοιάζει, λένε, με τόν παιδί του—μ' ένα παιδί του πούχασε;

Κι' άναστήναξε βαθεία. Θυμήθηκε για μια στιγμή τη βαριά ταπεινότητα και τόν έξεντελισμό πούχε νοιώσει, όταν γλύστισε, με πρώτη φορά, φοβισμένος, ντροπιασμένος, σ' άρχοντικό τού παιδιού του, όχι σαν πατέρα, μά σαν ξένος, σά μακρινός συγγενής... Είχε όρκιστή τότε να μ' ήν ξεναπατήση. Μά δεν κράτησε τόν όρκο του...

— Και τί σου είπε ο ύπηρέτης; ρώτησε με συγκρατημένη σιγή κίνηση ο Γιάννης.

— Περιμένετε μια στιγμή—άποκρίθηκε ο Προκόπης—να ιδώ ε' είνε άπάνω... Έτσι μου είπε και κατέβηκε σε δυο λεπτά για να μου ξεναπή: Έφυγε, δυστυχώς, πολύ πρωί...

Ο Γιάννης προσπάθησε τώρα να θυμηθ.

— Παρασκευή... έκαμε σά να μονολογούσε. Έσως να είχα βγ...

— Ψέματα! του φώναξε ο Προκόπης. Η σούνα πάνω! Παρε φύλαξα στον καρενά, πούνε αντίκρυ, στη γωνιά, σε είδα με τα μα...

— «Ετσι, αυτού! Έχω κάνει τα μάτια να σε δώ, να σε χορτάσω!

Πήρε ένα σκαμνί και κάθισε κι' αυτός κοντά του:

— Δεν ξέρεις τη χαρά μου, του είπε δειλά, σαστισμένα, άμα μου πανε πως σε πήρανε στο συνδυασμό!

Ο Γιάννης κατέβασε τα μούτρα:

— Μδ πήρανε; Τι έκφρασις είν' αυτή! Αυτά τα λίγα λόγια τόν άποαστίσανε τόν Προκόπη:

— Σαρπας έρω κι' εγώ; Έκαμε φοβισμένα: Έγώ με τις έκφρασεις, ξέρεις... Καλά-καλά δεν έχω βγάλει το δημοτικό...

— Ισα που βάζω την ύπογραφή μου. Είμαι άπλως, ένας αγράμματος, πιο κάτω κι' από το κοιτούρο...

Μά γιατί πειράχτηκες:

— Δέ με πήραν—άποκρίθηκε ο Γιάν-

νης φουσκωμένος—εγώ τους πήρα στο συνδυασμό.

— Μπα! Έκαμ' ο Προκόπης θαμπωμένος. Έσύ ακόμα γης γύρισες στον τόπο. Ποιά είν' η δύναμή σου;

— Είμαι το καινούργιο αίμα, μπαμπά—έκαμ' ο Γιάννης ένδοξαισμένος με τόν έαυτό του: Ο νέος άνθρωπος και η μόνη οικονομική άρμοδιότης μέσα στο κόμμα. Δεν έχουν άλλον από μένα!

— Καλά, μωρέ παιδί μου! είπε ο Προκόπης με καμάρι... Μά κοννιά! Κοννιά!...

— Θα ρθούν κι' αυτά!

— Κι' εγώ που λογάριζα, έκαμ' ο πατέρας μελαγχολικά, πως θα μπορούσα να σε βοηθήσω σ' αυτό!...

Κι' άπόμεινε συλλογισμένος, πικραμένος. Μιά φουσκωμένη κοιγόντανε τώρα, πουπαίξε, μακριά, στην άπάνω μεριά του λυγνού, κατά τη φάμπρικα, ένα σκοπό που γινότανε ακόμα πιο νοσηλικός μέσα στη φεγγαρολουμένη νύχτα.

— Σέρεις τί κοννιά θα σου μάξουν; Είπε καμιά φορά ο Προκόπης: Νά! Νά!... Και καθώς άλλαζες και τ' όνομά σου... δέ θα λέγανε πως μιλάω από συμφέρο, να έπιστηρίξω το παιδί μου! Πη Κόλα να ψηφίσετε, θα φώναζα' δεν τότε ξέρω καθόλου, μάνα ε' κοννιά πως είνε γερά σπουδαγμένος. Έξακόσες γυλιές μετρητές κόντισες στον πατέρα του! Δεν είνε γεράτα! Κι' όλοι μου λένε πως είνε τίμιο και καλό παιδί... κι' αγαπάει και τόν πατέρα του.

Ο Προκόπης κούταξε το παιδί του γελαστά και πονηρά για να προσθέσει:

— Μονάχα που ξεχνάει καμιά φορά να πη νά τόν δη τόν φουκαριά τόν γέρο...

— Αντί να σου κάνω εγώ παράπονα, ρώτησε ο Γιάννης τρυφερά, μου κάνεις έσύ; Δέ φάνηκε ούτε μια Κυριακή από το σπίτι!

Ο Προκόπης τούρριξε μια ματιά γεμάτη άπορία και καμψοφία:

— «Ήδη την Παρασκευή που μάς πέρασε, ήρθα πρωί!

Κι' έπειδή ο Γιάννης τόν κούταξε μ' άπορία κι' αυτός, με τη σειρά του, ο γέρος έφανε είπε μ' έπισημη:

— Ναί ναί! Ήρθα!... Μ' όλο που η Αθήνα είνε μακριά να μάς, γιατί πρέπει, βλέπετε, να παρατήσω τη δουλειά μου... Ήρθα και χτύπησα το κουδούνι...

— «Ε, λοιπόν; ρώτησε ο Γιάννης μ' ενδιαφέρον.

— «Ε, λοιπόν, βγαίνει αυτός ο κορδαμένος με τα μανικαποκάμια και τόν μεταξωτό γελέκο ντέ!... Και μου λέει: Θέλει τόν άπ' υψό σας;

— Τόν άνηψό σας; ρώτησε ο Γιάννης με καινούργια άπορία.

— «Ε, ναί! Τόν κουτό μου κάνεις; φώναξε ο Προκόπης. Ένα δεν έχετε πη σ' όλους; Πδς είμαι ένας μπαρμπας μακρινός, πάρα αυτή τη λέξη να βλέπει ταχτικά τόν άνηψό του, γιατί μοιάζει, λένε, με τόν παιδί του—μ' ένα παιδί του πούχασε;

Κι' άναστήναξε βαθεία. Θυμήθηκε για μια στιγμή τη βαριά ταπεινότητα και τόν έξεντελισμό πούχε νοιώσει, όταν γλύστισε, με πρώτη φορά, φοβισμένος, ντροπιασμένος, σ' άρχοντικό τού παιδιού του, όχι σαν πατέρα, μά σαν ξένος, σά μακρινός συγγενής... Είχε όρκιστή τότε να μ' ήν ξεναπατήση. Μά δεν κράτησε τόν όρκο του...

— Και τί σου είπε ο ύπηρέτης; ρώτησε με συγκρατημένη σιγή κίνηση ο Γιάννης.

— Περιμένετε μια στιγμή—άποκρίθηκε ο Προκόπης—να ιδώ ε' είνε άπάνω... Έτσι μου είπε και κατέβηκε σε δυο λεπτά για να μου ξεναπή: Έφυγε, δυστυχώς, πολύ πρωί...

Ο Γιάννης προσπάθησε τώρα να θυμηθ.

— Παρασκευή... έκαμε σά να μονολογούσε. Έσως να είχα βγ...

— Ψέματα! του φώναξε ο Προκόπης. Η σούνα πάνω! Παρε φύλαξα στον καρενά, πούνε αντίκρυ, στη γωνιά, σε είδα με τα μα...

— «Ετσι, αυτού! Έχω κάνει τα μάτια να σε δώ, να σε χορτάσω!

Πήρε ένα σκαμνί και κάθισε κι' αυτός κοντά του:

— Δεν ξέρεις τη χαρά μου, του είπε δειλά, σαστισμένα, άμα μου πανε πως σε πήρανε στο συνδυασμό!

Ο Γιάννης κατέβασε τα μούτρα:

— Μδ πήρανε; Τι έκφρασις είν' αυτή! Αυτά τα λίγα λόγια τόν άποαστίσανε τόν Προκόπη:

— Σαρπας έρω κι' εγώ; Έκαμε φοβισμένα: Έγώ με τις έκφρασεις, ξέρεις... Καλά-καλά δεν έχω βγάλει το δημοτικό...

— Ισα που βάζω την ύπογραφή μου. Είμαι άπλως, ένας αγράμματος, πιο κάτω κι' από το κοιτούρο...

Μά γιατί πειράχτηκες:

— Δέ με πήραν—άποκρίθηκε ο Γιάν-

νης φουσκωμένος—εγώ τους πήρα στο συνδυασμό.

— Μπα! Έκαμ' ο Προκόπης θαμπωμένος. Έσύ ακόμα γης γύρισες στον τόπο. Ποιά είν' η δύναμή σου;

— Είμαι το καινούργιο αίμα, μπαμπά—έκαμ' ο Γιάννης ένδοξαισμένος με τόν έαυτό του: Ο νέος άνθρωπος και η μόνη οικονομική άρμοδιότης μέσα στο κόμμα. Δεν έχουν άλλον από μένα!

— Καλά, μωρέ παιδί μου! είπε ο Προκόπης με καμάρι... Μά κοννιά! Κοννιά!...

— Θα ρθούν κι' αυτά!

— Κι' εγώ που λογάριζα, έκαμ' ο πατέρας μελαγχολικά, πως θα μπορούσα να σε βοηθήσω σ' αυτό!...

Κι' άπόμεινε συλλογισμένος, πικραμένος. Μιά φουσκωμένη κοιγόντανε τώρα, πουπαίξε, μακριά, στην άπάνω μεριά του λυγνού, κατά τη φάμπρικα, ένα σκοπό που γινότανε ακόμα πιο νοσηλικός μέσα στη φεγγαρολουμένη νύχτα.

— Σέρεις τί κοννιά θα σου μάξουν; Είπε καμιά φορά ο Προκόπης: Νά! Νά!... Και καθώς άλλαζες και τ' όνομά σου... δέ θα λέγανε πως μιλάω από συμφέρο, να έπιστηρίξω το παιδί μου! Πη Κόλα να ψηφίσετε, θα φώναζα' δεν τότε ξέρω καθόλου, μάνα ε' κοννιά πως είνε γερά σπουδαγμένος. Έξακόσες γυλιές μετρητές κόντισες στον πατέρα του! Δεν είνε γεράτα! Κι' όλοι μου λένε πως είνε τίμιο και καλό παιδί... κι' αγαπάει και τόν πατέρα του.

Ο Προκόπης κούταξε το παιδί του γελαστά και πονηρά για να προσθέσει:

— Μονάχα που ξεχνάει καμιά φορά να πη νά τόν δη τόν φουκαριά τόν γέρο...

— Αντί να σου κάνω εγώ παράπονα, ρώτησε ο Γιάννης τρυφερά, μου κάνεις έσύ; Δέ φάνηκε ούτε μια Κυριακή από το σπίτι!

Ο Προκόπης τούρριξε μια ματιά γεμάτη άπορία και καμψοφία:

— «Ήδη την Παρασκευή που μάς πέρασε, ήρθα πρωί!

Κι' έπειδή ο Γιάννης τόν κούταξε μ' άπορία κι' αυτός, με τη σειρά του, ο γέρος έφανε είπε μ' έπισημη:

— Ναί ναί! Ήρθα!... Μ' όλο που η Αθήνα είνε μακριά να μάς, γιατί πρέπει, βλέπετε, να παρατήσω τη δουλειά μου... Ήρθα και χτύπησα το κουδούνι...

— «Ε, λοιπόν; ρώτησε ο Γιάννης μ' ενδιαφέρον.

— «Ε, λοιπόν, βγαίνει αυτός ο κορδαμένος με τα μανικαποκάμια και τόν μεταξωτό γελέκο ντέ!... Και μου λέει: Θέλει τόν άπ' υψό σας;

— Τόν άνηψό σας; ρώτησε ο Γιάννης με καινούργια άπορία.

— «Ε, ναί! Τόν κουτό μου κάνεις; φώναξε ο Προκόπης. Ένα δεν έχετε πη σ' όλους; Πδς είμαι ένας μπαρμπας μακρινός, πάρα αυτή τη λέξη να βλέπει ταχτικά τόν άνηψό του, γιατί μοιάζει, λένε, με τόν παιδί του—μ' ένα παιδί του πούχασε;

Κι' άναστήναξε βαθεία. Θυμήθηκε για μια στιγμή τη βαριά ταπεινότητα και τόν έξεντελισμό πούχε νοιώσει, όταν γλύστισε, με πρώτη φορά, φοβισμένος, ντροπιασμένος, σ' άρχοντικό τού παιδιού του, όχι σαν πατέρα, μά σαν ξένος, σά μακρινός συγγενής... Είχε όρκιστή τότε να μ' ήν ξεναπατήση. Μά δεν κράτησε τόν όρκο του...

— Και τί σου είπε ο ύπηρέτης; ρώτησε με συγκρατημένη σιγή κίνηση ο Γιάννης.

— Περιμένετε μια στιγμή—άποκρίθηκε ο Προκόπης—να ιδώ ε' είνε άπάνω... Έτσι μου είπε και κατέβηκε σε δυο λεπτά για να μου ξεναπή: Έφυγε, δυστυχώς, πολύ πρωί...

Ο Γιάννης προσπάθησε τώρα να θυμηθ.

— Παρασκευή... έκαμε σά να μονολογούσε. Έσως να είχα βγ...

— Ψέματα! του φώναξε ο Προκόπης. Η σούνα πάνω! Παρε φύλαξα στον καρενά, πούνε αντίκρυ, στη γωνιά, σε είδα με τα μα...

— «Ετσι, αυτού! Έχω κάνει τα μάτια να σε δώ, να σε χορτάσω!

Πήρε ένα σκαμνί και κάθισε κι' αυτός κοντά του:

— Δεν ξέρεις τη χαρά μου, του είπε δειλά, σαστισμένα, άμα μου πανε πως σε πήρανε στο συνδυασμό!

Ο Γιάννης κατέβασε τα μούτρα:

— Μδ πήρανε; Τι έκφρασις είν' αυτή! Αυτά τα λίγα λόγια τόν άποαστίσανε τόν Προκόπη:

— Σαρπας έρω κι' εγώ; Έκαμε φοβισμένα: Έγώ με τις έκφρασεις, ξέρεις... Καλά-καλά δεν έχω βγάλει το δημοτικό...

— Ισα που βάζω την ύπογραφή μου. Είμαι άπλως, ένας αγράμματος, πιο κάτω κι' από το κοιτούρο...

Μά γιατί πειράχτηκες:

— Δέ με πήραν—άποκρίθηκε ο Γιάν-

νης φουσκωμένος—εγώ τους πήρα στο συνδυασμό.

— Μπα! Έκαμ' ο Προκόπης θαμπωμένος. Έσύ ακόμα γης γύρισες στον τόπο. Ποιά είν' η δύναμή σου;

— Είμαι το καινούργιο αίμα, μπαμπά—έκαμ' ο Γιάννης ένδοξαισμένος με τόν έαυτό του: Ο νέος άνθρωπος και η μόνη οικονομική άρμοδιότης μέσα στο κόμμα. Δεν έχουν άλλον από μένα!

— Καλά, μωρέ παιδί μου! είπε ο Προκόπης με καμάρι... Μά κοννιά! Κοννιά!...

— Θα ρθούν κι' αυτά!

— Κι' εγώ που λογάριζα, έκαμ' ο πατέρας μελαγχολικά, πως θα μπορούσα να σε βοηθήσω σ' αυτό!...

Κι' άπόμεινε συλλογισμένος, πικραμένος. Μιά φουσκωμένη κοιγόντανε τώρα, πουπαίξε, μακριά, στην άπάνω μεριά του λυγνού, κατά τη φάμπρικα, ένα σκοπό που γινότανε ακόμα πιο νοσηλικός μέσα στη φεγγαρολουμένη νύχτα.

— Σέρεις τί κοννιά θα σου μάξουν; Είπε καμιά φορά ο Προκόπης: Νά! Νά!... Και καθώς άλλαζες και τ' όνομά σου... δέ θα λέγανε πως μιλάω από συμφέρο, να έπιστηρίξω το παιδί μου! Πη Κόλα να ψηφίσετε, θα φώναζα' δεν τότε ξέρω καθόλου, μάνα ε' κοννιά πως είνε γερά σπουδαγμένος. Έξακόσες γυλιές μετρητές κόντισες στον πατέρα του! Δεν είνε γεράτα! Κι' όλοι μου λένε πως είνε τίμιο και καλό παιδί... κι' αγαπάει και τόν πατέρα του.

Ο Προκόπης κούταξε το παιδί του γελαστά και πονηρά για να προσθέσει:

— Μονάχα που ξεχνάει καμιά φορά να πη νά τόν δη τόν φουκαριά τόν γέρο...

— Αντί να σου κάνω εγώ παράπονα, ρώτησε ο Γιάννης τρυφερά, μου κάνεις έσύ; Δέ φάνηκε ούτε μια Κυριακή από το σπίτι!

Ο Προκόπης τούρριξε μια ματιά γεμάτη άπορία και καμψοφία:

— «Ήδη την Παρασκευή που μάς πέρασε, ήρθα πρωί

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Το Μονομύριο

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είπε αδύνατον να περιγράψουμε "την" αγανάκτηση του Φλωρεστάν, ο οποίος παρακολουθούσε άκουμπισμένος στο τζάκι τη συνομιλία αυτή. Ούτε τον έπρόσεχαν καθόλου... Κι' ο θυμός του γινόταν ακόμα μεγαλύτερος, γιατί φανταζόταν ότι η δούκισσα για να τον εξευτελίσει, έρωτοτροπούσε τώρα με τον νεαρό της εξάδελφο.

Αυτό όμως δεν ήταν αληθινό. Η δούκισσα ντε Λυσινά μονάχα μητρική στοργή έννοιωθε προς το δούκα ντε Μονμπρισόν, ο οποίος είχε μεγαλώσει σχεδόν στα χέρια της.

Ο Φλωρεστάν λοιπόν, μανιασμένος γιατί τον περιφρονούσαν απόφασιζε να φερθή με ανάλογο τρόπο.

Προχώρησε προς το νεαρό δούκα, ο οποίος του είχε γυρισμένη την πλάτη, τον άγγιξε έλαφρά στο μπράτσο και του είπα ελαφρά κ' ειρωνικά:

— Καλησπέρα σας, κύριε... Σας ζητώ συγγνώμη γιατί τώρα μόλις σας αντελήφθη.

Ο δούξ ντε Μονμπρισόν, μόλις την στιγμή εκείνη αντελήφθη την παράλειψη που είχε κάνει, με το να μη χαιρετήσει τον υποκόμητα όταν μπήκε μέσα. Γύρισε λοιπόν προς αυτόν και του είπε μ' έγκαρδιότητα:

— Ω; κύριέ μου... Με συγχωρείτε... Δεν ξέρω πώς να δικαιολογηθώ για την αγένειά μου... Έλπίζω ωστόσο ότι η εξαδέλφη μου, η οποία είχε συγκεντρώσει όλη μου την προσοχή, θα ευσταστήσει να με δικαιολογήσει σε σας.

Κόνρατ! φώναξε η δούκισσα, πλημμυρισμένη από αγανάκτηση. Μη σε μέλλει... Δεν υπάρχει λόγος να ζητήσεις συγγνώμην... Καλά έκανες που δεν τον χαιρέτησες.

Ο δούξ ντε Μονμπρισόν, νομίζοντας ότι η εξαδέλφη του άστειυόταν, είπε στον υποκόμητα που είχε γίνει πελιδνός απ' το θυμό του:

— Δεν επιμένω, κύριε, αφού η εξαδέλφη μου μου το απαγορεύει... Βλέπετε είναι λίγο κηδεμών μου η δούκισσα.

— Κι' ελπίζω ότι η κηδεμονία της αυτή θα έχει συνέχεια, έκανε με ειρωνία ο υποκόμης ντε Σαιν-Ρεμί. Γι' αυτό μάλιστα μου ήρθε η ιδέα να σας κάμω μία πρόταση.

— Σε μένα, κύριε; ρώτησε ο δούξ ντε Μονμπρισόν, ο οποίος είχε άρχει να πειράζεται από το σαρκαστικό ύφος του Φλωρεστάν.

— Σε σας, μάλιστα. Σε λίγες μέρες φεύγω για το Γεροστάιν, ως ακόλουθος της εκεί πρεσβείας. Σκοπεύω λοιπόν να πουλήσω το μέγαρό μου, τα έπιπλα μου και τους σταύλους μου... Τι λέτε; Τι αγοράζετε σεις;... Έτσι η κυρία δούκισσα Λυσινά θα μπορεί νάρχεται να σας βλέπει από μια μυστική είσοδο που την ξέρει πολύ καλά, χωρίς να την αντιλαμβάνεται κανείς.

— Δεν σας καταλαβαίνω, κύριε!... είπε ο νεαρός δούξ.

— Κόνρατ, δεν μπορείτε να δεχτής την πρότασή αυτή, είπε η δούκισσα.

— Γιατί, δούκισσα, δεν μπορεί να δεχτή την πρότασή μου; ρώτησε ο Φλωρεστάν ειρωνικά.

— Γιατί, Κόνρατ, εξακολουθήσει η δούκισσα, αυτά που θέλει να σου πουλήσει ο άνθρωπος αυτός, είναι κιόλας πουλημένα σε άλλους. Καταλαβαίνεις; Θα πάθαινες αν τ' αγοράζες, ότι παθαίνουν όσοι πέφτουν σε χέρια ληστών.

Ο Φλωρεστάν δάγκωσε τα χείλη του.

— Κυρία, μετράτε τα λόγια σας! φώναξε.

— Πώς; Έχουμε κι' απειλές... έδω... κύριε; φώναξε κι' ο νεαρός δούξ.

— Μπα!... Δεν βαριέσαι, Κόνρατ; Μη δίνεις καμιά προσοχή

Ήταν ένας άνθρωπος με βάνανση και πονηρή φροσύνη.

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Το Περιβόλι

στά λόγια του! Είπε περιφρονητικά η δούκισσα. Κανένας άνθρωπος με χαρακτήρα δεν μπορεί να έχει την παραμικρή σχέση μ' αυτό το υποκείμενο. Αν θέλει, είμαι έτοιμη να σου πω και την αιτία.

Κανείς δεν θα μπορούσε να προβλέψει τί τέλος θα είχε η σκηνή αυτή, αν εκείνη τη στιγμή δεν άνοιγε η πόρτα διάπλατη και δεν έμπαινε μέσα, θορυβωδώς και παταγωδώς, κατά τη συνήθειά του, ο δούξ ντε Λυσινά.

— Ω! είστε έτοιμη; Από τώρα; φώναξε στη σύζυγό του Λαμπρά!... Λαμπρά!... Καλησπέρα, Σαιν-Ρεμί! Καλησπέρα Κόνρατ!... Είπατε, φίλοι μου, είπατε συμφορά; Νά σκοτώθω ο καλός μας μαρκήσιος ντ' Αρβίλ; Έμένα δεν μπορεί να το χερήσει ακόμα το μυαλό μου... Τι φρίκη! Τι φρίκη!

Ο υποκόμης ντε Σαιν-Ρεμί κι' ο δούξ ντε Μονμπρισόν είχαν κατορθώσει εντωμεταξύ ν' ανακτήσουν την ψυχραιμία τους κι' έτσι ο δούξ ντε Λυσινά δεν είχε αντιληφθή τίποτε από τη σκηνή που προηγήθηκε της άφιξής του.

Ούτε και η δούκισσα τα είχε χάσει καθόλου. Δεν ήταν άλλωστε από τις γυναίκες που τα χάνουν εύκολα. Έπειδή όμως δεν μπορούσε να υποφέρει πια την παρουσία του Φλωρεστάν, είπε στο σύζυγό της:

— Καθώς είδες, είμ' έτοιμη... Ας φύγουμε λοιπόν θορυβωδώς κι' ο Κόνρατ, τον οποίο θα παρουσιάσω απόψε στην κυρία ντε Σενσάλ. Χτύπησε ένα κουδούνι για να ετοιμάσουν το άμαξι.

Ο δούξ χτύπησε ένα κουδούνι κι' άμέσως ένας υπρέτης παρουσιάστηκε.

— Τό άμαξι της κυρίας! του είπε.

Όταν ο υπρέτης έφυγε πάλι, ο δούξ ντε Λυσινά έπρσθεσε απευθυνόμενος προς τη σύζυγό του:

— Πώς, Κλοτίλδη, δεν στολιστήκες απόψε με τα διαμάντια σου; Μ' αυτή την τουαλέττα θα σου πήγαιναν περίφημα!

Ο υποκόμης ντε Σαιν-Ρεμί, ακούγοντας τα όσα εκείνη είχε πει για τα διαμάντια της δούκισσας τα οποία εκείνη είχε έπειτα για να τα δώσει στην εξαδέλφη της, έκανε με ειρωνία:

— Ακούς εκεί! Εξακολουθώ να Λυσινά. Μία φορά έτυχε να πάω κι' εγώ σε συναναστροφή μαζί με τη γυναίκα μου κι' αυτή δεν μου κάνει τιμή να φορέσει τα διαμάντια της. Ξέρεις, Φλωρεστάν, τα διαμάντια της Κλοτίλδης είναι μοναδικά, άσυγκριτα.

— Ναί, το ξέρει!... φώναξε η δούκισσα σαρκαστικά. Ξέρει πολύ καλά τα διαμάντια μου ο υποκόμης!

Έπειτα απευθυνόμενη προς τον Μονμπρισόν, έπρσθεσε:

— Κόνρατ το μπράτσο σου! Και προχώρησε μαζί με τον νεαρό εξάδελφό της προς την πόρτα.

Ο δούξ ντε Λυσινά τους άκολουθησε μαζί με τον υποκόμητα ντε Σαιν-Ρεμί που έβραζε από το θυμό του.

Όταν βρήκαν έξω κι' έβρισκαν μπρός στο άμαξι που τους περίμενε, ο δούξ ρώτησε τον υποκόμητα:

— Φλωρεστάν, δεν θάρησες μαζί μας;

— Όχι, πρέπει να ξαναγυρίσω στο σπίτι μου, του άπάντησε απότομα εκείνος.

— Τότε, καληνύχτα... Τι... μήπως τάχεις χαλασμένα με τη γυναίκα μου; Ανέβηκε στο άμαξι της χωρίς να σ' χαιρετήσει.

Μα ο Φλωρεστάν ανέβηκε κι' αυτός στο δικό του άμαξι, άποφύγωντας να απαντήσει.

Τα δυο άμαξια ξεκίνησαν σχεδόν συγχρόνως.

Όταν ο Φλωρεστάν έφτασε στο μέγαρό του, ο καμαριέρης του Ρογέρ, ο οποίος τον έπρσμενε στην είσοδο, του είπε:

— Έπάνω είναι ο πατέρας σου.

Σας περιμένει.

— Καλά...

Πιζάν, στον οποίο έβγαζε νάρθη στις δέκα για να του ξεφύγει, πηγαίνει μιά συναλλαγματική.

— Καλά... Καλά!... είπε ο Φλωρεστάν.

Και προχωρώντας προς το δωμάτιο όπου τον περίμενε ο πατέρας του, έπρσθεσε μονολογώντας:

— Ω! Τι βραδυά ή άποψη!... Τι βραδυά!...

Όταν βρέθηκε μπρός στον πατέρα του είχε πάρει πάλι το υποκριτικό ύφος ταπεινώσεως και συντριβής.

Σας ζητώ συγγνώμη, πατέρα μου, του είπε, που δεν βρίσκω εδώ την ώρα που ήρθατε, αλλά...

Ο κόμης ντε Σαιν-Ρεμί όμως τον διέκοψε απότομα και τον άπάντησε:

— Αλλάς που έχει την πλαστογραφημένη συναλλαγματική σου!

— Μάλιστα, πατέρα μου, είναι κάτω.

— Είδοιπός τον να έλθει.

Ο Φλωρεστάν χτύπησε ένα κουδούνι και άμέσως παρουσιάστηκε ο Ρογέρ.

— Πες στον κ. Πιζάν ν' ανέβει έπάνω! τον διέταξε.

— Άμέσως, κύριε υποκόμης!

— Κι' ο Ρογέρος βγήκε πάλι έξω.

Πόσο καλός είσθε, πατέρα μου, είπε ο Φλωρεστάν, που αφήσατε την υπόθεσή σας.

— Εγώ τις υποθέσεις μου τις θυμάμαι πάντοτε.

Πόση είναι η εδνωμοσύνη μου σε σας! Έκανε υποκριτικά ο Φλωρεστάν. Πώς θα μπορούσω ποτέ να σας άποδείξω...

— Δεν θέλω εγώ ν' άτιμασθώ τόνομα μου! Αυτό δεν θα γίνει ποτέ!

— Ποτέ!... Βέβαια ποτέ!... Στο έξης, πατέρα μου, σας όρκι-

Ο κόμης έριξε στο γυιό του ένα παράδοξο βλέμμα και τον διέκοψε, λέγοντας:

— Ναί ποτέ πλέον!

Εκείνη τη στιγμή, ο Πιζάν μπήκε μέσα. Ήταν ένας άνθρωπος με βράνωση και πονηρή φυσιογνωμία.

Πού είναι η συναλλαγματική; ρώτησε ο κόμης απότομα χωρίς άλλες διατυπώσεις.

— Όριστε, κύριε, άπάντησε ο Πιζάν παρουσιάζοντας ένα έγγραφο στον κόμητα.

Αυτή είναι πράγματι; ρώτησε εκείνος το γυιό του.

— Μάλιστα πατέρα μου.

Ο κόμης έβγαλε άμέσως απ' το πορτοφόλι του είκοσιπέντε φράγκων, τα έδωσε στο γυιό του και είπε:

— Πήρασε!

Ο Φλωρεστάν μένοντας μόνος έσχεσε τη συναλλαγματική και είπε:

— Μαύ μένουν τώρα οί είκοσιπέντε χιλιάδες της Κλοτίλδης.

Αν δεν άνακαλυφθώ ή έλθω βραδυοβουλιά, αυτά είναι καλή παρηγοριά... Τι να κάνω αυτή τη στιγμή ο πατέρας μου στον Πιζάν;

Ακούστηκε τη στιγμή εκείνη το ήχο ενός κρότος σαν να κλειδωνόταν κάποια πόρτα. Ο Φλωρεστάν χωρίς να θέλη ταραχτεί.

Την ίδια στιγμή μπήκε μέσα ο πατέρας του.

— Σεις, πατέρα μου, κλειδώνεις την πόρτα απ' έξω; τον ρώτησε ο Φλωρεστάν ανήσυχος.

— Ναί, γυιό!

— Και γιατί;

— Τώρα θα σου πω...

Ο κόμης στάθηκε όλόρθος, παραμένοντας στο γυιό του.

Παραμένοντας ο Φλωρεστάν περιμένοντας στη θέσι του.

— Τι έχετε, πατέρα μου; τραύ-

— Άκουσε... Όταν σήμερα

πέρασε με είδες τόσο άπροσδό-

κτως να σε άκέφθηκες; α' Ο πα-

τέρας μου δεν θ' άφήσει ν' άτι-

μάς τόνομα του... Θα πληρώ-

σω. Αν μ' άποφύγεις άς τον ξε-

πλάσω με μερικά ίκετευτικά

— Άι πατέρα μου!... Με θεω-

ρούς τόσο...

— Μη με διακόπτεεις... Μη νο-

μίζεις ότι με περιπαίζεις... Σε σε-

να δεν άπόμεινε πια ούτε ντροπή, ούτε συνείδησις... Έχεις φτάσει στο έσχατο σημείο της εξαχρίσεως. Ποτέ δεν είχες άίσθημα τιμής μέσα σου. Δεν έκλαψες βέβαια όσο είχες χρή-ματα για να ικανοποιήσεις τις όρέξεις σου. Είχες τότε αυτό που λέγεται τιμιότης των πλουσίων. Κατόπιν όμως, όταν κατασπατάλησες τα χρήματά σου, δεν έδίστασες ούτε μια στιγμή να γίνης άπατεών, κλέφτης, πλαστογράφος.

— Ναί, αλλά μετανόησα για όλα αυτά, πατέρα μου... Στο μέλλον θ' αλλάξω διαγωγή.

— Δεν θ' αλλάξεις ποτέ... Όταν θα διαχτής κακήν κακώς απ' την κοινωνία όπου έζησες ως τώρα, πολύ γρήγορα θα γίνης έγκληματίας... και, αν παρουσιαστή άνάγκη, δολοφόνος. Αυτό είναι το μέλλον σου!

— Δολοφόνος! Έγώ;

— Ναί, γιατί είσαι ένας άνανδρος!

— Άνανδρος εγώ!... και όμως στις μονομαχίες μου απέ-δειξα...

— Σου λέω πώς είσαι ένας άνανδρος! τον διέκοψε με φωνή τρομερή ο κόμης. Προτίμησες την άτιμία από τον θάνατο...

Και θάρη μέρα που, προκειμένου να εξασφαλίσω χρήματα, δεν θά διστάσεις ν' άφαιρέσεις τη ζωή ενός όμοιού σου... Άλλά εγώ δεν θέλω να γίνη ποτέ αυτό. Έφτασα έγκαίρως για να προφυλάξω τ' όνομα μου από τις καινούργιες σου άτιμίες...

Τώρα, πρέπει να τελειώσουν όλα!

— Τι είπατε, πατέρα μου; φώναξε ο Φλωρεστάν περίτρο-μος. Τι έννοείτε μ' αυτά τα λόγια σας;

Έξαφνα δυνατά χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα.

Ο Φλωρεστάν έκανε άμέσως μία κίνησι για να τρέξει ν' άνοιξη. Άλλά ο πατέρας του τον άρπαξε απ' το χέρι, του το έσφιξε με δύναμη και τον συγκράτησε.

— Ποιος είναι; ρώτησε ο γέρο κόμης.

— Έν όνόματι του νόμου, άνοίξτε! άπάντησε απ' έξω μία φωνή έπιτακτική.

Ο κόμης γύρισε τότε προς το γυιό του και τον κύταξε με ύφος άγριο.

— Όταν ή πλαστογραφημένη συναλλαγματική την οποία πληρώσαμε πρό όλγλου δεν ήταν ή τελευταία; ρώτησε.

— Πατέρα μου, σας όρκίζομαι πώς ήταν ή τελευταία! άπάντησε ο Φλωρεστάν.

— Έν όνόματι του νόμου, άνοίξτε! ξανακούστηκε ή φωνή απ' έξω.

— Τι ζητάτε; ρώτησε ο κόμης.

— Είμαστε άστυνομικοί. Ήρθαμε να κάνουμε μία έρευνα για μερικά διαμάντια που εκλάπησαν από το χρυσόχο Μπον-τουέν στο μέγαρο του μαρκήσιου ντ' Αρβίλ... Για την κλοπή

αυτή, κατηγορούνται ο υποκόμης ντε Σαιν-Ρεμί, έναντιον του όποιου έχασμε ένταλμα συλλήψεως. Αν δεν άνοίξετε, κύριε, θ' άναγκαστούμε να σπά-σουμε την πόρτα!

Καθώς θά θυμούνται οί άνα-γνώστηί μας, ο μαρκήσιος ντ' Αρβίλ, λίγο πρό της άποκτο-νίας του είχε καλέσει στο μέγα-ρό του τον χρυσόχο Μποντουέν να του δείξη τις συλλογές των κοσμημάτων του, προκειμένου να διαλέξη μερικά απ' αυτά και να τα προσφέρει στην σύζυγό του ως ύστατο δώρο. Στη σκηνή αυ-τή, ήταν παρών κι' ο Φλωρεστάν, ο όποιος με την πρόφασι ότι ήθελε να δει τα κοσμήματα, κα-τώρθηκε να σπείρει μερικά πολύτιμα διαμάντια.

— Και κλέφτης! Δεν γελά-μουν λοιπόν! ψιθύρισε ο κόμης συντετριμμένος με σιγήν φωνή.

Ήρθε να σ' έξαναγκάσω να πε-θάινες, αλλά βλέπω ότι άργησα πολύ.

— Νά μ' έξαναγκάσετε να πε-θάινω; τραύλισε ο Φλωρεστάν πού τα είχε πια χαμένα.

— Όταν πια ή άτιμία με τις όποιες λέρωσες τόνομά μου, φώναξε ο κόμης. Νά, έχω έδω δυο πιστόλια! Πάρε τ' ένα και άποκτόνησε! άλλοιώς θά σε σκοτώσω εγώ με το ίδιο μου το χέρι, και θά πω κατόπιν ότι σκο-τώθηκες μόνος σου έπάνω στην άπελπισία σου για ν' άποφύγης τη ντροπή!

(Άκολουθεί)

Πάρε το πιστόλι και άποκτόνησε! φώναξε ο κόμης.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ...

ΤΟΥ Α. GÉRARD

ΕΛΛΙΧΟΛΙΚΑ, ο Μωρίς Ταρντιβέλ, από το ψηλό καθίσμα του μπάρ όπου καθόταν, κύτταζε το μισοαδειασμένο ποτήρι του.

Τα προκλητικά βλέμματα που του έριχναν ή νεαρές πελάτισσες, αείερα-στες και πάντα πρόθυμες, χανόντουσαν στο κενόν.

Ο Μωρσέλ δεν φαινόταν νάχει καμιά διάθεση ν' άνσιξη κουβέντα μαζί τους. Ασφαλώς το μυαλό του ήταν άλλο.

Πού όμως;

Νά, κύτταζε εκεί στο βάθος του λογιστηρίου και προσπαθούσε να διακρίνει μια σιλουέτα που μισοφαινόταν πάνω απ' αυτό.

Ο Μωρσέλ ήταν έρωτευμένος με την ταμία του μπάρ, τρελλά έρωτευμένος...

Την πρώτη βραδυά που την είδε πίσω απ' το μπάτζο της, έννοιωσε ένα δυνατό χτύπημα στην καρδιά του και ψιθύρισε:

— Ω! Θεέ μου! Τι ώραία που είναι!

Κι' από τη ημέρα εκείνη, δεν έπληγαν πια στο μπάρ παρά μόνο γι' αυτή. Καθόταν στην άνετηρή ημάκριβως γωνία, γιά να τη βλέπει καλύτερα.

Είχε πρόσωπο άγγέλου ή μαντόνας. Φωτιστέφανο από ξανθά μαλλιά. Ένα ύψος εξυπνο, ούτε προκλητικό, ούτε δειλό. Τα πειδι όμορφα μάτια του κόσμου. Μυτούλα λεπτά. Έπιδερμίδα με βελούδινο χνούδι. Και λαοβία που ήταν φωλιές φιλημάτων.

Κοντά της θρόνιζε πάντα επάνω στην κάσση, ένα φορητό σκυλάκι «πεκινούα» που μισοκοιμόταν διαρκώς και άφηνε να κρέμεται έξω ή γλώσσα του.

Επί πολλές ημέρες στη σειρά ο Μωρσέλ πήγαινε άνελλειπώς στο μπάρ και δεν έφευγε παρά μόνο την ώρα που έκλεινε.

Σιγά σιγά, γινόταν και πιο τολμηρός. Κάθε μέρα δέ, προχωρώντας κι' από ένα καθίσμα, έφτανε στο τέλος γιά θρονιαστή μπροστά στο ταμείο.

Κι' άρχισε την πολιορκία με μερικές κουβέντες, με μερικά κομπλιμέντα.

Η ταμία δεν του άγριψε καθόλου. Κάθε άλλο. Του άπαντούσε. Του άπαντούσε μάλιστα με άρεχο πνεύμα, χωρίς να τον ένθαρρυνη, μά και χωρίς να τον άποθαρύνει.

Κι' ο Μωρσέλ την έρωτευόταν όλοένα και πιο πολύ...

Την άγαπούσε! Την άγαπούσε όσο ποτέ δεν είχε άγαπήσει στη ζωή του!

Κάθε βράδυ, κατεβόχτιζε με το βλέμμα του τη Λουσέττα, και γιά να έγγελάσει την άνυπομονή του, χάνδνε τις κόκκινες τριχές του φορητού σκυλιού της.

Μη μπορώντας ν' άπευθύνη φλογερά λόγια πάθους στο άντικειμενο των έπιθυμιών του, άνακουφίζταν άποκαλύπτοντας το άηδες πεκινούα «λατρευτό» του και «άγαπημένο» του.

Και ή Λουσέττα, χαμογελώντας, τον ρωτούσε:

— Άγαπάτε τα ζώα;

— Ω! ναι, της άπαντούσε εκείνος.

Και από μέσα του έλεγε συγχρόνως: «Αυτή που άγαπώ είναι εσύ! Το ζώο αυτό το συγχαίνομαι...»

Πάντως ή κολακείες του Μωρσέλ προς το σκυλάκι δεν έμειναν χωρίς άποτέλεσμα. Έν πρώτοις, του χάριζαν άρκετά χαμόγελα της κυρίας του. Κ' έπειτα του έδωσαν μια πληροφορία χρήσιμη: διάβασε άπάνω στο περιλαίμιό του ζώου τη διεύθυνσι της Λουσέττας.

Κ' ή φλόγα της άγάπης στην καρδιά του φούτωνε όλοένα και πιο πολύ.

— Δέν μπορώ πια! Έλεγε κάθε τόσο μέσα του. Την άγαπώ πολύ... Μά είναι αδύνατον νά της έκφρασω

τον έρωτα μου, χωρίςμένος από αυτήν από τον πάγκο ενός μπάρ. Πρέπει νά βρω τρόπο νά της μιλήσω ιδιαιτέρως...

Μά ή δειλία παρέλυε τον έρωτευμένο μας.

Στό τέλος άποφάσισε νά καταφύγει στην πονηρία, ν' ένα βράδυ που το πεκινούα της άγαπημένης του είχε βγή στο πεζοδρόμιο γιά νά πνή κάποια πολύ περή άνάγκη, έπωφελήθηκε της ευκαιρίας και νά άρπαξε.

Το σχέδιο του Μωρσέλ ήταν πολύ άπλό. Το έξηγησε μόνος του στο άντιπαθητικό ζώο.

— Άκουσε, βρωμόσκυλο, του έλεγε, εσύ θά μου δώσεις την ευκαιρία που τόσο καιρό τη ζητάω... Άδριο το πρωί, θά σε ξαναπαι στο σπίτι της κυράς σου... Της κυράς σου που θά γίνη δική μου και θά χαρή τόσο πολύ που θά σε ξαναβρή... Και άσφαλώς θά θέληση νά δείξη την έγνωμοσύνη της σ' αυτόν που σε βρήκε...

Την άλλη μέρα το πρωί κρατώντας το σκύλο κάτω απ' το μπάτζο, ο Μωρσέλ ανέβαινε τις σκάλες του σπιτιού της έκλεκτής του.

Τού άνοξε μια γρή, ή όποια, μόλις έλεθε το σκύλο, άρχισε νά ξεφωνίζει χαρούμενα:

— Λουσέττα! Λουσέττα!... Βρέθηκε το σκυλάκι σας!...

— Ναι, κυρία, έλεγε ο Μωρσέλ. Φαντασθήτε ότι το βρήκα νά περπατάει στους δρόμους κι' ότι...

Ο σκύλος, καθώς έκείνος μιλούσε, του έφηνε σάν βέλος από μια πόρτα μισάνοιχτη. Η γρηά γυναικία τον άκολουθούσε.

Ο Μωρσέλ έμεινε μόνος σ' ένα μικρό άντρε.

Σέ λίγο, ή γρηά ξαναπαρουσιάσθηκε και του έλεγε:

— Κύριε, εύχαρηθήτε νά μ' άκολουθήσετε... Η δεσποινίς Λουσέττα θέλει νά σας εύχαρηστήσει μόνη της.

Κι' ώδήγησε το Μωρσέλ σε μια όλοκληνη σάλλα λουτρού.

Μέσ' στο λουτήρα βρισκόταν ή Λουσέττα! Μία Λουσέττα πιο άφωλάτρευτη, πιο έανθη από ποτέ... Χωμένη στο νερό ως το λαιμό χαμογέλουσε έντυχιμένη.

— Συχωρήστε με που σας δέχομαι μ' αυτόν τον τρόπο έτσι χωρίς νά γυρίσω νά τον κυτάξω. Μά θέλω νά σας εύχαρηστήσω μόνος μου που μου φέρατε το σκύλο... Δέν κοιμηθήκα όλη τη νύχτα, τόσο άνήσυχη ήμουνα...

Έξαφνα άναγνωρίζοντας τον Μωρσέλ, έκανε μια κίνησι έαλάξε και ξεφώνισε:

— Σεις! Σεις!...

— Ναι!... Ναι!... Εγώ!... Τραύλισε ο Μωρσέλ που έκείταζε, μέσα στο μπάνιο νά τον κυτάξω. Μά θέλω νά σας εύχαρηστήσω μόνος μου που μου φέρατε το σκύλο... Δέν κοιμηθήκα όλη τη νύχτα, τόσο άνήσυχη ήμουνα...

Έξω από το μπάνιο, στο γυμνό κορμί της Λουσέττας, αυτό το κορμί που όνειρευόταν νά το φέρει στην άγκαλιά του...

Η ταραχή του Μωρσέλ ήταν τόσο έντονη, ώστε δεν πόρεσε νά βρή χαρμό από τις ώριπες φράσεις που άπό προσετοίμοσε.

Τέλος, άφου ή Λουσέττα τον έρωτευσε, προκάλεσε σε μονομαχία όποιον θεωρούσε τον έαυτο του ικανό νά τή βγάλη πέρα, μαζί του στο σπαθί. Τότε ένας άλλος άξιωματικός από τη Ρόδο, ο Άναστάσιος Ρόδιος, περίφημος έφορμάχος κι' αυτός, του έστειλε μια έπιστολή, στην όποια του έγραφε ότι ήταν πρόθυμος νά μετρηθή μαζί του κι' ότι τον «περιλάττει» νά μονομαχήσουν την έπομένη Κυριακή στην Κεντρική πλατεία του Ναυπλίου.

Η έδελφί όμως του Ρόδιου, από φόβο μήπως ο άγαπημένος της έδελφός σκοτωθή στη μονομαχία, έτρεξε στον Άντιποδόν των άξιωματικών και με δάκρυα στα μάτια τον παρακάλεσε νά άπαγορεύσει στον άδελφό της νά μονομαχήσει.

Πράγματι, ο Άντιποδόν έκάλωσε το Ρόδιο και του συνέστησε ν' άποφύγει τη μονομαχία. Εκείνος όμως ήταν άμεταπίστετος.

— Έλωση, του έλεγε, το λόγο της τιμής μου και ως Έλληνα έπαις και ως Ρόδιο, θά τον κρατήσω.

Τότε ο Ρόδιος άναγκάστηκε νά ύποχωρήσει κι' άφου εύχηται στο Ρόδιο καλή έπιτυχία τον άφησε νά φύγει.

Την Κυριακή όλος ο λαός του Ναυπλίου είχε συγκεντρωθή στην κεντρική πλατεία του Ναυπλίου γιά ν' άπολαύσει το άσυνήθιστο θέαμα, που βρέθηκε στο δρόμο, σκούπισε το μέτωπό του, γιά νά δει την τρομακτική όπτασία που είχε δει πρό όλίγου.

Δέν ήταν μισορούς νά σβήση από τη μνήμη του ή άπαίσια αυτή όπτασία.

— Έξω από τον πάγκο του μπάνιου, το άξιολάτρευτο πρόσωπο της ταμίας, ν' έπειτα τη γρηά ή όποια μπήκε μέσα, έσκυψε πάνω απ' το μπάτζο, ένα ύποδοτο ύπεροχο.

Μά αυτό ήταν όλο... Πόδια δέν ύπήρχαν...

Το έδειχνε όλος ο λαός του Ναυπλίου είχε συγκεντρωθή στην κεντρική πλατεία του Ναυπλίου γιά ν' άπολαύσει το άσυνήθιστο θέαμα, που βρέθηκε στο δρόμο, σκούπισε το μέτωπό του, γιά νά δει την τρομακτική όπτασία που είχε δει πρό όλίγου.

Δέν ήταν μισορούς νά σβήση από τη μνήμη του ή άπαίσια αυτή όπτασία.

— Έξω από τον πάγκο του μπάνιου, το άξιολάτρευτο πρόσωπο της ταμίας, ν' έπειτα τη γρηά ή όποια μπήκε μέσα, έσκυψε πάνω απ' το μπάτζο, ένα ύποδοτο ύπεροχο.

Μά αυτό ήταν όλο... Πόδια δέν ύπήρχαν...

Το έδειχνε όλος ο λαός του Ναυπλίου είχε συγκεντρωθή στην κεντρική πλατεία του Ναυπλίου γιά ν' άπολαύσει το άσυνήθιστο θέαμα, που βρέθηκε στο δρόμο, σκούπισε το μέτωπό του, γιά νά δει την τρομακτική όπτασία που είχε δει πρό όλίγου.

Δέν ήταν μισορούς νά σβήση από τη μνήμη του ή άπαίσια αυτή όπτασία.

— Έξω από τον πάγκο του μπάνιου, το άξιολάτρευτο πρόσωπο της ταμίας, ν' έπειτα τη γρηά ή όποια μπήκε μέσα, έσκυψε πάνω απ' το μπάτζο, ένα ύποδοτο ύπεροχο.

Μά αυτό ήταν όλο... Πόδια δέν ύπήρχαν...

Το έδειχνε όλος ο λαός του Ναυπλίου είχε συγκεντρωθή στην κεντρική πλατεία του Ναυπλίου γιά ν' άπολαύσει το άσυνήθιστο θέαμα, που βρέθηκε στο δρόμο, σκούπισε το μέτωπό του, γιά νά δει την τρομακτική όπτασία που είχε δει πρό όλίγου.

Δέν ήταν μισορούς νά σβήση από τη μνήμη του ή άπαίσια αυτή όπτασία.

— Έξω από τον πάγκο του μπάνιου, το άξιολάτρευτο πρόσωπο της ταμίας, ν' έπειτα τη γρηά ή όποια μπήκε μέσα, έσκυψε πάνω απ' το μπάτζο, ένα ύποδοτο ύπεροχο.

Μά αυτό ήταν όλο... Πόδια δέν ύπήρχαν...

Το έδειχνε όλος ο λαός του Ναυπλίου είχε συγκεντρωθή στην κεντρική πλατεία του Ναυπλίου γιά ν' άπολαύσει το άσυνήθιστο θέαμα, που βρέθηκε στο δρόμο, σκούπισε το μέτωπό του, γιά νά δει την τρομακτική όπτασία που είχε δει πρό όλίγου.

Δέν ήταν μισορούς νά σβήση από τη μνήμη του ή άπαίσια αυτή όπτασία.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο συνταγματάρχης Ροδίτης και ο Βασιλεύς Όθων. Ο κορσές του συνταγματάρχου. Πως ξεστηθώθηκε μπροστά στο βασιλέα. Τα γέλια του Όθωνος. Μία ιστορική μονομαχία στο Ναύπλιο. Το πάθημα του ξένου έφορμάχου. Τα ήρωικά λόγια ενός μελλοθανάτου στρατιώτου κλπ. κ.λ.π.

Μετά από τον πρώτον Έλληνα άξιωματικό ήτο και ο συνταγματάρχης Μιχαήλ Ροδίτης, παλαιός φιλικός και άγωνιστής, τον άκούσε ο βασιλεύς Όθων έκτιμούσε και άγαπούσε έξαιρετικά.

Μία μέρα λοιπόν ο Όθων, γιά νά πειράξει το Ροδίτη, του έλεγε άπροσπονητά άσπρη όψος:

— Σας έκτιμώ πολύ, κύριε συνταγματάρχα, και πιστεύω νά έχετε λάβει ως τώρα άρκετά άποδείξεις της έκτιμήσεώς μου αυτής. Έκποιε όμως οι συνάδελφοί σας δέν κάνουν άλλο, παρά νά σας κατηγορούν.

Ο Ροδίτης ταραχθηκε ύπερβολικά, άκούγοντας τα λόγια αυτά του βασιλέως και ρώτησε:

— Καί ποίους είδους κατηγορίες μου άποδίδουν, Μεγαλειότατε; Ένα άνταν νά μάθω...

Ο Όθων, χαμογελώντας έλαφρά, του άπάντησε:

— Σας κατηγορούν, κύριε Ροδίτη, ότι φοράτε κορσέ!

Πράγματι δέ, έπειδή ο Ροδίτης είχε λιγερή κορμουςασιά διεύθυνσι, ως άσπιδότης όμως μάλλον, μεταξεί των άξιωματικών, ότι φορούσε κορσέ.

Φορούσε κορσέ; φώναξε ο συνταγματάρχης, ο όποιος είχε γίνει άπολαύσιμος. Τότε ή Μεγαλειότης σας θά μου έπιτρέψη ν' άπολογηθώ μπροστά της, αυτή τη στιγμή κιόλας...

Και χωρίς νά περιμένη τη βασιλική συγκατάθεση, ξεκουμπώθηκε ο έκείνος το στήθος του στον Όθωνα, ο όποιος είχε σκάσει στα γέλια.

Έτσι ο Όθων έπέισθη ότι ο άπολαύσιμος του άξιωματικού δέν φορούσε κορσέ, και στο έξης όσους έπαιαν λόγους σχετικούς μπροστά του, έλάτρευε το πράγμα γελώντας.

Μά ή βασιλική αυτή διάψευσις δέν έφτανε γιά νά κάνει τίς κακές κρίσεις νά σωπάσουν.

Και οι παλαιόί έθηγαίοι όσους έπαιαν νά περπάτη ο λεβεντόκορμος και κορμουςός Ροδίτης, έλεγαν κυνιστικά μεταξεί τους:

— Νά ο άξιωματικός που φοράει κορσέ!

Κατά το 1833, είχε φτάσει στο Ναύπλιο, πρωτεύουσα τότε του νεοσύστατου Έλληνικού Βασιλείου, ένας διάσημος Έθωπαίος έφορμάχος, ο όποιος, με τοιχοκολλήσεις στις δόμους, προκάλεσε σε μονομαχία όποιον θεωρούσε τον έαυτο του ικανό νά τή βγάλη πέρα, μαζί του στο σπαθί. Τότε ένας άλλος άξιωματικός από τη Ρόδο, ο Άναστάσιος Ρόδιος, περίφημος έφορμάχος κι' αυτός, του έστειλε μια έπιστολή, στην όποια του έγραφε ότι ήταν πρόθυμος νά μετρηθή μαζί του κι' ότι τον «περιλάττει» νά μονομαχήσουν την έπομένη Κυριακή στην Κεντρική πλατεία του Ναυπλίου.

Η έδελφί όμως του Ρόδιου, από φόβο μήπως ο άγαπημένος της έδελφός σκοτωθή στη μονομαχία, έτρεξε στον Άντιποδόν των άξιωματικών και με δάκρυα στα μάτια τον παρακάλεσε νά άπαγορεύσει στον άδελφό της νά μονομαχήσει.

Πράγματι, ο Άντιποδόν έκάλωσε το Ρόδιο και του συνέστησε ν' άποφύγει τη μονομαχία. Εκείνος όμως ήταν άμεταπίστετος.

— Έλωση, του έλεγε, το λόγο της τιμής μου και ως Έλληνα έπαις και ως Ρόδιο, θά τον κρατήσω.

Τότε ο Ρόδιος άναγκάστηκε νά ύποχωρήσει κι' άφου εύχηται στο Ρόδιο καλή έπιτυχία τον άφησε νά φύγει.

Την Κυριακή όλος ο λαός του Ναυπλίου είχε συγκεντρωθή στην κεντρική πλατεία του Ναυπλίου γιά ν' άπολαύσει το άσυνήθιστο θέαμα, που βρέθηκε στο δρόμο, σκούπισε το μέτωπό του, γιά νά δει την τρομακτική όπτασία που είχε δει πρό όλίγου.

Δέν ήταν μισορούς νά σβήση από τη μνήμη του ή άπαίσια αυτή όπτασία.

— Έξω από τον πάγκο του μπάνιου, το άξιολάτρευτο πρόσωπο της ταμίας, ν' έπειτα τη γρηά ή όποια μπήκε μέσα, έσκυψε πάνω απ' το μπάτζο, ένα ύποδοτο ύπεροχο.

Μά αυτό ήταν όλο... Πόδια δέν ύπήρχαν...

Το έδειχνε όλος ο λαός του Ναυπλίου είχε συγκεντρωθή στην κεντρική πλατεία του Ναυπλίου γιά ν' άπολαύσει το άσυνήθιστο θέαμα, που βρέθηκε στο δρόμο, σκούπισε το μέτωπό του, γιά νά δει την τρομακτική όπτασία που είχε δει πρό όλίγου.

Δέν ήταν μισορούς νά σβήση από τη μνήμη του ή άπαίσια αυτή όπτασία.

— Έξω από τον πάγκο του μπάνιου, το άξιολάτρευτο πρόσωπο της ταμίας, ν' έπειτα τη γρηά ή όποια μπήκε μέσα, έσκυψε πάνω απ' το μπάτζο, ένα ύποδοτο ύπεροχο.

Μά αυτό ήταν όλο... Πόδια δέν ύπήρχαν...

Το έδειχνε όλος ο λαός του Ναυπλίου είχε συγκεντρωθή στην κεντρική πλατεία του Ναυπλίου γιά ν' άπολαύσει το άσυνήθιστο θέαμα, που βρέθηκε στο δρόμο, σκούπισε το μέτωπό του, γιά νά δει την τρομακτική όπτασία που είχε δει πρό όλίγου.

Δέν ήταν μισορούς νά σβήση από τη μνήμη του ή άπαίσια αυτή όπτασία.

— Έξω από τον πάγκο του μπάνιου, το άξιολάτρευτο πρόσωπο της ταμίας, ν' έπειτα τη γρηά ή όποια μπήκε μέσα, έσκυψε πάνω απ' το μπάτζο, ένα ύποδοτο ύπεροχο.

Μά αυτό ήταν όλο... Πόδια δέν ύπήρχαν...

Το έδειχνε όλος ο λαός του Ναυπλίου είχε συγκεντρωθή στην κεντρική πλατεία του Ναυπλίου γιά ν' άπολαύσει το άσυνήθιστο θέαμα, που βρέθηκε στο δρόμο, σκούπισε το μέτωπό του, γιά νά δει την τρομακτική όπτασία που είχε δει πρό όλίγου.

Δέν ήταν μισορούς νά σβήση από τη μνήμη του ή άπαίσια αυτή όπτασία.

— Έξω από τον πάγκο του μπάνιου, το άξιολάτρευτο πρόσωπο της ταμίας, ν' έπειτα τη γρηά ή όποια μπήκε μέσα, έσκυψε πάνω απ' το μπάτζο, ένα ύποδοτο ύπεροχο.

Μά αυτό ήταν όλο... Πόδια δέν ύπήρχαν...

Το έδειχνε όλος ο λαός του Ναυπλίου είχε συγκεντρωθή στην κεντρική πλατεία του Ναυπλίου γιά ν' άπολαύσει το άσυνήθιστο θέαμα, που βρέθηκε στο δρόμο, σκούπισε το μέτωπό του, γιά νά δει την τρομακτική όπτασία που είχε δει πρό όλίγου.

Δέν ήταν μισορούς νά σβήση από τη μνήμη του ή άπαίσια αυτή όπτασία.

— Έξω από τον πάγκο του μπάνιου, το άξιολάτρευτο πρόσωπο της ταμίας, ν' έπειτα τη γρηά ή όποια μπήκε μέσα, έσκυψε πάνω απ' το μπάτζο, ένα ύποδοτο ύπεροχο.

Μά αυτό ήταν όλο... Πόδια δέν ύπήρχαν...

Το έδειχνε όλος ο λαός του Ναυπλίου είχε συγκεντρωθή στην κεντρική πλατεία του Ναυπλίου γιά ν' άπολαύσει το άσυνήθιστο θέαμα, που βρέθηκε στο δρόμο, σκούπισε το μέτωπό του, γιά νά δει την τρομακτική όπτασία που είχε δει πρό όλίγου.

Δέν ήταν μισορούς νά σβήση από τη μνήμη του ή άπαίσια αυτή όπτασία.

— Έξω από τον πάγκο του μπάνιου, το άξιολάτρευτο πρόσωπο της ταμίας, ν' έπειτα τη γρηά ή όποια μπήκε μέσα, έσκυψε πάνω απ' το μπάτζο, ένα ύποδοτο ύπεροχο.

Μά αυτό ήταν όλο... Πόδια δέν ύπήρχαν...

θέαμα, που θύμιζε μονομαχίες ίπποτων.

Ο άγων άρχισε με πείσμα και από τους δυό άντιπάλους. Ο Έθωπαίος έφορμάχος προσπαθούσε νά πληρώσει τον άντιπαλό του, ενώ ο Ρόδιος κρατούσε στάσι ά νικητή, και προσπαθούσε νά τον κουράσει.

Τέλος, όταν είδε τον Έθωπαίο έξαντλημένο και καθιδρο, ανέλαβε την έπιθεσι και μ' ένα κεραυνοβόλο χτύπημα, τον τραυμάτισε βαθειά κάτω απ' την άριστερή ώμοπλάτη.

Τό τι έπακολούθησε τότε δέν περιγράφεται. Ο λαός, μεθυσμένος από ένθουσιασμό, σήκωσε το Ρόδιο στα χέρια κι' άρχισε νά τον περιφέρη θριαμβευτικά στην πόλη.

Επί πολλές δέ ημέρες το Ναύπλιο πανηγύριζε γιά την Έλληνική αυτή νίκη.

Αλλά και ή λαϊκή Μούσα δέν ύστέρησε στην περίστασι αυτή κι' ένα σωρό άστυρες συνετέθησαν εις βάρος του άτυχού ξένου έφορμάχου. Μεταξεί των άλλων ήταν και ή έξης, την όποια οι Ναυπλιώται τραγουδούσαν κάθε βράδυ κάτω απ' τα παράθυρα του ξενοδοχείου όπου έμενε κ' έθεραπευέτο από την πληγή του ο νικημένος έφορμάχος:

Σάν δέν ήξερες, Φραντσέζε,

νά παλαίης με σπαθί,

τί κολλούσες τα χερτιά

στά σοκκάκια τα πλατειά;

Σάν δέν ήξερες νά φας

τά μακαρόνια,

τί έξηνες πολύ τυρί;

Τήν κακή σου τήν ψυχρή!

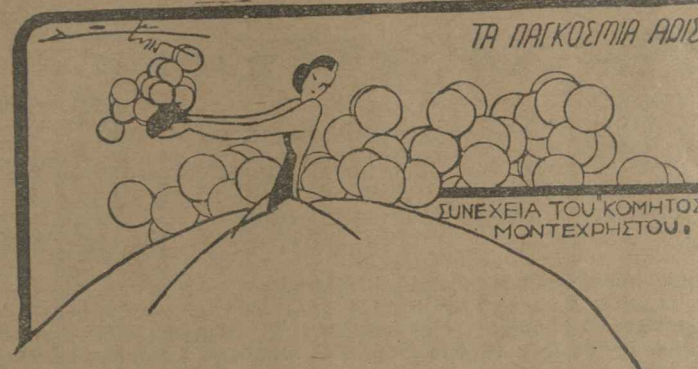
Κατά τον Έλληνοβουλγαρικό Πόλεμο του 1913, σ' ένα νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης ένωσηλέυτο κάποιος τραυματίας, ο όποιος δέν έδινε πια καμιά έλπία ζωής.

Ο άτυχής στρατιώτης είχε πλήρη συναίσθησι της καταστάσεώς του και φαινόταν λυπημένος βαθύτατα. Οι γιατροί κι' οι νοσοκόμοι προσπαθούσαν νά του δίνουν έλπίδες και τον έρωτούσαν διαρκώς αν ήθελε τίποτε.

— Δέν θέλω τίποτε, άπάντησε σε κάποια στιγμή ο έτοιμοθάνατος. Λυπάμαι μόνο που έχω μια ζωή και δ'ν είχα περισσότερες γιά νά τις δώσω όλες στην πατρίδα μας!

Τό ανέκδοτο αυτό, που δείχνει όλη την Έλληνική παλλημαριά, το βεβαιώνει ο διακεκριμένος χειρουργός Γ. Γερογιάννης, ο όποιος άκουσε τή ύπεροχη αυτά λόγια του γενναίου στρατιώτου.

Κάποτε ή έφημερίδα «Χρόνος» του συμπαιθεσάτου και άειμνήστου δημοσιογράφου Κωστή Χαϊροπούλου ενδίσκετο εις οικονομικά δυσχερείας, και, φυσικά, καθυστέρειζε ή μισθοδοσία των συντακτών.

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μαλδάρ, αρχηγέ των Χουάνων, άκουσέ με: Σε φιλοξένησα στο πλοίο μου, και σε μετέφερα στην Αφρική σίγουρα κι' ανενόχλητα!... Δίχως έμένα, ή αρχές της πατρίδος μου θά σε είχαν συλλάβει, θά σε είχαν δικάσει, και τώρα θά ήσουν έξάπαντος απαγχονισμένος σε κανένα φρούριο της Γαλλίας!... Ωστόσο, εσύ φάνηκες άχάριστος... Φάνηκες ένας ύπουλος και φαρμακερός έχθρος: Διέρρηξες το χρηματοκιβώτιό μου, έκλεψες έγγραφα, σπαιδαίδιατα για την επιτυχία της Ιερής κι' ειρηνικής αποστολής μου, αποστολής την οποία είχα αναλάβει από υποχρέωση σε μία δύστυχη κι' απελπισμένη μητέρα!... Και σάν να μην έφταναν τὰ κατορθωμάτα σου, οι όπαδοί σου κύκλωσαν προδοτικά το στρατόπέδό μου, προκάλεσαν μία σκηνοθετημένη συμπλοκή, και μου άρπαξαν το μοναχό παιδί μου!... Ποδ βρίσκεται τώρα, αυτό το άκακο, κι' ακίνδυνο για σάς, πλάσμα;... Και ποιοι είναι οι όροι σου, για την άπελευθέρωσή του;

Μία νεκρική σιγαλιά έπακολούθησε... Ο άέρας σιγότερε ακόμην, άπ' τους τελευταίους ήχους της λαχταρισμένης φωνής του Μοντεχρήστου... Ο πατέρας «παζάρευε», τη στιγμή εκείνη, τη ζωή του παιδιού του, με έναν έχθρο άνηλεή, άσπλαχνό, θανάσιμον!... Ω, πόση άγωνία κρυβόταν κάτω, άπ' τη φαινομενική γαλήνη των λόγων του κόμητος!

— Καταραμένη σκύλε, άκουσέ με! άποκρίθηκε σε λίγο ο Μαλδάρ, με ύφος στυγνό. Κανένας δεσμός υποχρέωσης δεν μπορεί να υπάρξει ποτέ, μεταξύ των Πιστών όπως έμεεις, και Απίστων όπως έσείς!... Η φιλοξενία σου, λές; Χαχαχά!... Και να ξεμυχοῦσα ακόμην, και να μ' έβρισκες μισοπεθαμένο και να κατόρθωνες να με συνφέρεις στη ζωή, έγω... έγω—κι' όλοι οι Άραβες μαζί μου—πάλι για άσπονδο έχθρο θά σε νόμιζα, και με πρώτη ευκαιρία θάχωνα το μαχαίρι μου βαθεία στην καρδιά σου!... Χαχαχά!... Καταραμένοι σκύλοι!... Τόσα χρόνια, τώρα, αιματοκυλάστε την πατρίδα μου, καταλάβετε τὰ εδάφη μας, μάς υποδουλώσατε με φωτιά και με μαχαίρι και ζητάτε τώρα οίκτο, έλεος, και παζαρέματα αίσθηματολογικά!...

Και με άνέκφραστη λύσσα στη φωνή του, ο έξαλλος και φανατικός μουσουλμάνος φύλαρχος, πρόσθεσε:

— Έ, μάθε, λοιπόν, Απίστε, ότι όλοι οι όμηροι της φυλής σου άποκεφαλίστηκαν άμελίχτα!... Κι' ό λοχαγός Σωλιέτ ακόμην, για τον όποιο ένδιαφρόθηκες και έεκίνησες άπ' την άλλη άκρη της Οίκουμένης, σκοτώθηκε άπ' τους όπαδούς μου!... Ναί, κομματιάστηκε φριχτά, κατά τη στιγμή ακριβώς που είχε δραπετεύσει και προσπαθούσε κι' έλιπιζε να σωθής!... Τώρα, όσο για το γυιό σου, πούνε σκυλί κι' αυτό—σκύλου γέννημα—έτοιμάσου ν' άντίκρυσς το χαμό του!... Σιγά—σιγά θά το σφάζω, με τὰ ίδια μου τὰ χέρια και μπρός στα τρομαγμένα μάτια σου!

Ένα γέλιο σατανικό άντήχησης κατόπιν... Γελούσε με την άγωνία του δυστυχισμένου κόμητος ο φριχτός Μαλδάρ, ό όποιος δεν μπορούσε βέβαια να τη δει καθαρά στο πρόσωπο εκείνου, τη μάντευε όμως σίγουρα κι' αλάνθαστα!

— Η κατάσταση καταντούσε κρίσιμη... Ο άρχιχουάνος έξακολουθούσε το άννατριχιαστικό του γέλιο... Η Μεζδέ, κατάκαρδα ήδη χτυπημένη άπ' τὰ λόγια του Μαλδάρ, τὰ σχετικά με τον φόνο του άγαπημένου της Άλβέρτου, άγωνιούσε βουβή και κάτωχρη...

Ο Μαλδάρ

Ο Κοφολαίμης μούγκριζε άπό άνίσχυρη λύσσα και σπφογύριζε πάνω στη σέλλα του ά άλόγου του...

— Τό ιτάν για το παιδί μου! ούρλιασε βραχνά, επιτέλους... Ο Μοντεχρήστος λαχάνιαζε...

— Ο, τι ζητήσης, όσα χρήματα θελήσης, πρόθυμα τὰ παραχωρώ για άντάλλαγμα της ζωής του παιδιού μου!

Και πρώτη φορά, ως τότε, μισολυγίζοντας ο σιδερένιος εκείνος άνδρας, Ικέτευσε με τρεμουλιαστή φωνή:

— Μαλδάρ, μη σπρώξης σε τέτοιο όνηκουστο σημείο το μίσος σου έναντιόν μου!... Άν θέλεις τη ζωή μου, πρόθυμα σοῦ την προσφέρω! Άν σοῦ χρειάζεται ή άμέτερη περιουσία μου, πρόθυμα σοῦ τη χαρίζω!... Χάρισέ μου όμως κι' έσύ τη ζωή του παιδιού μου!... Μη σπρώξης τη σκληρότητα της ψυχής σου σε πράξεις άνανδρης θηριώδεις!... Σε τί θά σε άρξω ή άσκαση δολοφονία μιάς άδύναμης υπέρξεως;

Θλιβερά, σφαγισμένα άπό άνέκφραστη Ικεσία κι' άπό φλόστοργο πόνο, άντηχούσαν αυτά τὰ τελευταία λόγια του πτερά Μοντεχρήστου... Τό σαρκαστικό γέλιο του Μαλδάρ, έμεινε άπότομα τώρα... Μιά βαθεία ρυτίδα σκέψης αλλάκανε το ήλιοκαμμένο και πλατύ μέτωπο του άρχιχουάνου...

Και έαφνικά, τινάζοντας το κεφάλι του με άπόφαση, φώναξε:

— Άπό σένα έξαρτάται, κόμη, ή ζωή του παιδιού σου!

Ο Μοντεχρήστος τινάχτηκε, λαχταρισμένος ως τὰ καταβαθής ψυχής του... Και με φωνή άγωνιώδη, τραύλισε:

— Μίλησε, Μαλδάρ!... Ω, πές μου τί θέλεις!... Ποιοι είναι οι όροι σου;

— Έλα να με συναντήσης, μ' όλη την έμπιστοσύνη!... Άπάντησε ο τρομερός Άραφ. Προχώρησε μοναχός σου, ως την αῦλή του φρουρίου... Ο φύλακας της θά σοῦ άνοίξη, σύμφωνα με τη διαταγή που θά του στείλω... Θά σε οδηγήσουν μπροστά μου... Και τότε, οι δύο μας, ανενόχλητοι, θά κανονίσουμε τους όρους για τη σωτηρία του παιδιού σου!

Καινούργια σιγαλιά, βαρεία κι' άποπνιχτική, άκολούθησε τις ύπουλες αυτές φράσεις του Μαλδάρ...

— Μην πᾶς, πρόσ Θεού, αρχηγέ μου! ψιθύρισε ο Κοφολαίμης, τρομαγμένος. Παγίδα έτοιμάζεται να σοῦ στήση άπάντα ό άχρείοι!

Ο Μοντεχρήστος δεν φαινόταν ν' άκούη... Με σκυφτό κεφάλι και με πρόσωπο κατατρίδωμένο και νεκρικό, ήταν βεβαιόσως σε σκέψεις, σε δισταγμούς και σε άγωνιώδεις βολές...

— Πηγαίνετε, κύριε! μουρμούρισε τότε στ' αῦτί του ή Μεζδέ.

Κι' ένδ' ό κόμης τινάζονταν άπ' την άπροσδόκητη αῦτή συμβολή, ή νεύρη ίθαγενής προσήλωσε στα μάτια του τὰ μυστικοπαθή και φλογερὰ της μάτια, και πρόσθεσε ψιθύριστα:

— Πηγαίνετε!... Είστε το άγένηρ λιοντάρι έσείς κι' εκείνος εινε ή γομερτής άλεπού!... Φοβάστε λοιπόν τὰ σχέδιά του!

Ο κόμης άνατριχίασε... Η όπτασία του παιδιού του, σφαγμένου άπό κακούργα κι' άνηλεή χέρια, παρουσιάστηκε φρικιαστική μπρός στα μάτια του... Κι' άμέσως, σηκώνοντας το κεφάλι του, φώναξε με άπόφαση άγρία:

— Μαλδάρ, δέχομαι την πρότασή σου!... Δώσε διαταγή στους φρουρούς της πύλης να μου άνοίξουν...

Ο Κοφολαίμης κάτι έκανε νά τον και συγχρόνως μήκε μπρός στο κύριό του, θέλοντας να του έμπιστοση το δρόμο πρόσ το φρούριο.

— Παραμέρισε, φίλε μου! έλεγε γρήνια ό κόμης, σκουπίζοντας τόν βρωμό του μετάπου του... Ησώκατο! Δεν πρόκειται να μου κάνουν κακό!

— Ω, κύριε! μουρμούρισε με άνησυχία ο Ζουάβος. Ξέρετε ότι διζετε πρόσ τον βέβαιο χαμό σας; Ξέρετε ότι πρόκειται να μήτε μέτε σε μία ύπουλη σφκοφωλή;

— Έχω έμπιστοσύνη στο θεό και στο Δίκαιο! άπάντησε ό κόμης.

Και χωρίς δισταγμό πεία τράβηξε

κατευθείαν πρόσ την πύλη του φρουρίου, ή όποία άνοιγε σιγά—σιγά, άφροντάς του έλευθερη την είσοδο...

Τό μαῦρο άνοιμά της δεν άργησε και πολύ να καταπιή τη λεπτή και φιλή σιλουέττα του κόμητος... Κι' όταν το βαρύ άυροπόλλο ξανάκλεισε και πάλι, ο Κοφολαίμης, σφίγγοντας νευρικά το όπλο του, μούγκρισε στον πλαϊνό του Ιάκωβο και στους άλλους όπαδούς:

— Άν σε μισή ώρα δεν ξαναφανή ό κύριός μας, άλλοίμω—νο σπύσε βρωμοσάρπηδες!... Έκατό εκείνοι κι' ένας έγω, πάλι θα μπορέσω να τους ξεσχίσω άπ' τη λύσσα μου!

Ο Ιάκωβος κι' οι άλλοι, άνήσυχoi όλοι για την τύχη του άγαπημένου άρχηγού των, περιωρίστηκαν να κουνήσουν με λυγρικά τὰ κεφάλια των, δίχως ν' άπαντήσουν...

Άμέσως ύστερα, όμως, άγριαυοί κι' άπειλητικοί, πλησίασαν περισσότερο πρόσ το φρούριο και πρόσ την κλειδωμένη πύλη του, έτοιμοι να όρμήσουν για την τελειωτική έφοδο στο κρύτο δυσάρεστο σημείο...

ΚΕ.

Ο ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ ΞΑΝΑΓΙΝΕΤΑΙ «ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΔΑΝΤΕΣ»

Όταν μήκε ό κόμης Μοντεχρήστος μέσα στην αιματόβρεχη αῦλή του φρουρίου, την είδε γεμάτη άπό στυγνούς και βρωμιάς χουάνους... Τὰ μελαψά τους κι' άγριεμένα πρόσωπα παντούσαν σάν πρόσπα δαιμόνων, καθώς τὰ φωτίζαν ή καπνισμένες φλόγες των δαδίων...

— Στην έμφάνισή του κόμητος, κάρφωσαν άπάνω του βλέμματα ύπουλα και σκοτεινά, αλλά παραμέρισαν συγχρόνως, άφροντάς του έλευθερη τη διάβασιν...

Ο κόμης, δίχως να φανή ή έπηρεασμένη άπ' τη σατανική εκείνη συνάθροιση, τους έπείνε άπότομα τώρα... Μιά βαθεία ρυτίδα σκέψης αλλάκανε το ήλιοκαμμένο και πλατύ μέτωπο του άρχιχουάνου...

Και έαφνικά, τινάζοντας το κεφάλι του με άπόφαση, φώναξε:

— Άπό σένα έξαρτάται, κόμη, ή ζωή του παιδιού σου!

Ο Μοντεχρήστος τινάχτηκε, λαχταρισμένος ως τὰ καταβαθής ψυχής του... Και με φωνή άγωνιώδη, τραύλισε:

— Μίλησε, Μαλδάρ!... Ω, πές μου τί θέλεις!... Ποιοι είναι οι όροι σου;

— Έλα να με συναντήσης, μ' όλη την έμπιστοσύνη!... Άπάντησε ο τρομερός Άραφ. Προχώρησε μοναχός σου, ως την αῦλή του φρουρίου... Ο φύλακας της θά σοῦ άνοίξη, σύμφωνα με τη διαταγή που θά του στείλω... Θά σε οδηγήσουν μπροστά μου... Και τότε, οι δύο μας, ανενόχλητοι, θά κανονίσουμε τους όρους για τη σωτηρία του παιδιού σου!

Καινούργια σιγαλιά, βαρεία κι' άποπνιχτική, άκολούθησε τις ύπουλες αυτές φράσεις του Μαλδάρ...

— Μην πᾶς, πρόσ Θεού, αρχηγέ μου! ψιθύρισε ο Κοφολαίμης, τρομαγμένος. Παγίδα έτοιμάζεται να σοῦ στήση άπάντα ό άχρείοι!

Ο Μοντεχρήστος δεν φαινόταν ν' άκούη... Με σκυφτό κεφάλι και με πρόσωπο κατατρίδωμένο και νεκρικό, ήταν βεβαιόσως σε σκέψεις, σε δισταγμούς και σε άγωνιώδεις βολές...

— Πηγαίνετε, κύριε! μουρμούρισε τότε στ' αῦτί του ή Μεζδέ.

Κι' ένδ' ό κόμης τινάζονταν άπ' την άπροσδόκητη αῦτή συμβολή, ή νεύρη ίθαγενής προσήλωσε στα μάτια του τὰ μυστικοπαθή και φλογερὰ της μάτια, και πρόσθεσε ψιθύριστα:

— Πηγαίνετε!... Είστε το άγένηρ λιοντάρι έσείς κι' εκείνος εινε ή γομερτής άλεπού!... Φοβάστε λοιπόν τὰ σχέδιά του!

Ο κόμης άνατριχίασε... Η όπτασία του παιδιού του, σφαγμένου άπό κακούργα κι' άνηλεή χέρια, παρουσιάστηκε φρικιαστική μπρός στα μάτια του... Κι' άμέσως, σηκώνοντας το κεφάλι του, φώναξε με άπόφαση άγρία:

— Μαλδάρ, δέχομαι την πρότασή σου!... Δώσε διαταγή στους φρουρούς της πύλης να μου άνοίξουν...

Ο Κοφολαίμης κάτι έκανε νά τον και συγχρόνως μήκε μπρός στο κύριό του, θέλοντας να του έμπιστοση το δρόμο πρόσ το φρούριο.

— Παραμέρισε, φίλε μου! έλεγε γρήνια ό κόμης, σκουπίζοντας τόν βρωμό του μετάπου του... Ησώκατο! Δεν πρόκειται να μου κάνουν κακό!

— Ω, κύριε! μουρμούρισε με άνησυχία ο Ζουάβος. Ξέρετε ότι διζετε πρόσ τον βέβαιο χαμό σας; Ξέρετε ότι πρόκειται να μήτε μέτε σε μία ύπουλη σφκοφωλή;

— Έχω έμπιστοσύνη στο θεό και στο Δίκαιο! άπάντησε ό κόμης.

Και χωρίς δισταγμό πεία τράβηξε

Τοῦ άκούμπησαν το κεφάλι πάνω στον κορμό.

χουν... Και χύσε το αίμα του κορμιού μου, σταγόνα πρόσ σταγόνα... Άρκει, για άντίκρυσμα του δικού μου μαρτυρικού θανάτου, να χαρής τη ζωή στο παιδί μου!... Ξεψυχώντας, θά έλογώ τ' όνομά σου... Κι' ή ψυχή μου άπ' τον ούρανό ψηλά, χαρούμενη για τη ζωή του παιδιού μου, δεν θά πάψη καθόλου να σ' ευγνωμονή!

Λυγίζε, ο σιδερένιος, ο υπεράνθρωπος. Γινόταν άνθρωπος, σάν όλους τους άλλους, ο Μοντεχρήστος... Η πατρική στοργή τον μετέβαλε...

— Άν πάλι θέλεις χρήματα, Μαλδάρ, είμαι στη διάθεσί σου! έξακολούθησε με πονεμένο κι' Ικετευτικό τόνο φωνής ό κόμης.

Τόσα εινε τὰ πλούτη μου, ώστε μπορώ να τρέφω και να μισθοδοτώ όλο το στρατό σου, έπί χρόνια δόλοκληρα, έπί δεκάδες δόλοκληρες χρόνων!... Μπορώ να κάνω τον πτωχότερο φύλαρχο της έρήμου πλουσιώτερον άπ' όλους τους ήγεμόνας της Άφρικής!... Αυτά τὰ πλούτη μου εινε στη διάθεσί σου, Μαλδάρ, άρκει να το θελήσης!... Και πάλι, δεν θά θεωρήσω έξωφλημένη έντελώς τη μεγάλη μου υποχρέωση απέναντί σου, άν χάρισης τη ζωή στο παιδί μου!... Άποφάσισε, λοιπόν, Μαλδάρ!

Ο άρχιχουάνος άκούε τὰ παρακλητικά λόγια του κόμητος, δίχως να φαίνεται ότι έπηρεάζεται άπ' τον πονεμένο τόνο τους... Με την ίδια άγαλματώδη άταραξία, ξανάπε:

— Πόσο άνόητοι εινε οι άνθρωποι!... Νομίζεις βαθύπλουτο τον έαυτό σου, κόμη, κι' όμως είσαι πάμπτωχος τη στιγμή αῦτή!... Γιατί!... Γιατί συγκέντρωσες όλα τὰ πλούτη σου και την ίδια τη ζωή σου άκόμα, άπάνω σ' ένα λεπτό κι' εύκολόλυγιστο σημείο: Άπάνω δηλαδή σ' ένα άμούστακο παιδάριο, στο γυιό σου, τον όποιο μπορώ—άπό στιγμή σε στιγμή—να συντρίψω, συντρίβοντας μαζί του κι' όλη την ήθην παντοδυναμία σου!... Άλλάχ!... Άλλάχ!... Σκόνη έγω μπροστά Σου, ω Άλλάχ!

μπορώ και συντρίβω με τη βοήθειά Σου άπίστους, οι όποιοι νομίζουν τον έαυτό τους βουβά δυνάμειως και πλούτου!

Κι' άφού πρόφερε με μυστικοπαθή κατάνυξι τις τελευταίες φράσεις του ο Μαλδάρ, ξαναπήρε πάλι το σαρκαστικό του ύφος και πρόσθεσε:

— Νομίζεις, λοιπόν, τον έαυτό σου άφάνταστα βαθύπλουτο, κόμη!... Κι' όμως είμαι άφάνταστα πλουσιώτερός σου!... Ναί, είμαι, γιατί στην καρδιά μου μονάχα το δυνατό Μίσος φωλιάζει κι' όχι ή άνανδρη Στοργή!... Με νοιάθεις; Νοιάθεις τὰ λόγια μου, κόμη!... Δεν έχω έγω άνθρωπίους δεσμούς—γυναικα, παιδιά, γονείς—που να με λυγίσουν στο κρίσιμότερο σημείο του άγώνος μου, όπως λυγίζει έσένα τώρα ή Στοργή πρόσ το παιδί σου!... Είμαι λοιπόν ο δυνατότερος κι' ο πλουσιώτερος, έγω!... Και δεν θά παζαρέψω μαζί σου τους όρους μου σάν τους πρόσ έσο, αλλά θά σοῦ τους έπιβάλω έγω σίν Δυνατός πρόσ τον Άνίσχυρο!

Και γέλασε σατανικά...

Ο Μοντεχρήστος συγκλονίστηκε άπό φρίκη. Ήταν άπειλτικός, λοιπόν, ο έχθρος του... Κι' ό Θεός ήξερε μονάχα τί είδους άπαισίους όρους θά έπρόκειτο να συζητήσουν!

Έντωμεταξύ, ο Μαλδάρ έγνεψε σ' έναν, άπ' τους όπαδούς του να πλησιάση και κάτω του ψιθύρισε στο αῦτί... Ο Άραφ προσκύνει άμέσως τον άρχηγό του και βγήκε, τρεχάτος άπ' την αῖθουσα...

Σιωπή άκολούθησε για λίγα λεπτά της ώρας... Ο Μοντεχρήστος, με τὰ χέρια σταυρωμένα στο στήθος του, περίμενε άγωνιώδως...

Κάτι, σάν τρίψιμο σκουριασμένων σιδερεϊκών, άκούστηκε τότε... Ο μισός τοίχος μιάς πλευράς της αῖθουσας υποχώρησε κυλώντας άπάνω σε άόρατους τροχούς και σιδεροτροχιές... Και τότε φάνηκε μιά άλλη αῖθουσα μικρότερη, στη μέση της όποιας όπηρχε ένας κομμένος χόντρος κορμός δένδρου, σητισμένος σάν τραπέζι, απάράλλαχτος με αῖτούς που μεταχειρίζονται στα κρεοπωλεία για τὸ «λιάνισμα» του κρέατος...

Ήταν κηλιδωμένος άπό ξερό, μαῦρο πεία, αίμα ο κορμός αῦτός...

— Άνθρώπινο, άραγε, αίμα; άναρρωτήθηκε μέσα του με φρίκη ό κόμης.

Δέν πρόλαβε όμως να συνεχίσω τις σκέψεις του, γιατί συνέβη κάτι, που τον συντράξε ως τὰ βάθη της ψυχής του: Άπό μία μικρή πόρτα της δεύτερης αῖθουσας φάνηκε άλυσσόμετος ο γυιός του Έλπιδοφόρος... Δυό Άραβες τον έσερναν βάνασα, τιν οδηγήσαν μπρός στον έξλινο κορμό, τον άνάγκασαν να γονάτιση και τοῦ άκούμπησαν πάνω σ' αυτόν το κεφάλι.

(Άκολουθεί)

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;... - ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

(Τι απαντούν οι δεσποινίδες και οι νέοι)

ΝΔ'

Η δίσ ΜΑΥΡΙΚΙΑ απαντά:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»,
Ιδανικός σύζυγος είναι, στην εποχή μας, ένας νέος ψη-
λός, εύρωστος, μορφωμένος και εργατικός. Ν' αποφεύγει τα
πιωτά, να μην καπνίζει και να μ' αγαπά λίγο. Αλλά μου άρκοι.»

Η δίσ «MINION», (Πάτρα), μās γράφει:

«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο» άχώριστή μου συντροφιά!

Ο σύζυγός μου θέλω να είναι μεγαλύτερός μου κατά 5-8 έτη μά-
λλον σοβαρός και με σταθερόν χαρακτήρα, ευπαιδευμένος, όχι όμως και
ώρατος και να έχει ώριαν ψυχή. Να είναι δέ ευκατάστατος, όχι για
να ικανοποιώ άτομικούς μου έξωφρενισμούς—γιατί σημείωσε είμαι
πολύ όλιγαρχής—άλλά για να βοηθώ τους πάσχοντες. Μήπως είμαι
παράλογος;»

Η δίσ «ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ ΛΑΣ», μās γράφει:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»,

«Ιδανικός σύζυγος» είν' η ερώτησίς σου. Να ένα πορτραίτο που
ή φτωχή φαντασία μου δεν μπόρεσε ακόμη να δημιουργήσει, γιατί, ε-
τυχώς ή δυστυχώς, δεν έσυνήθησα από μικρή να ζω, με όνειρα χιμα-
ρικά και φρενιές έλπίδες. Έχω την ιδιότητα να κρίνω τα πράγματα
πάντοτε υπό το πρίσμα της ψυχής λογικής, γιατί αν άφωνα την φαντα-
σία μου να πετάει στα σύννεφα, με σύντροφο το βασιλόπουλο του πα-
ραμυθιού, πειά θάταν ή άπογοήτευσις, όταν πέφτοντας από τα σύν-
νεφα με τα φτερά τσουρουφλισμένα αντίκριζα την σκληρή πραγματι-
ότητα. Πώς μπορούμε μες τα φτωχά κορίτσια, που ή άπονη τύχη κα-
τεδίκασε σε μια έπαρχιακή γωνίτσα, μακριά από κάθε
χαρά, να όνειρευόμαστε, παλάτια και βασιλόπουλα;
Άλλως τε τα όνειρα, είν' όνειρα!.. Γι' αυτό άς ανοί-
ξουμε τα μάτια στην πραγματικότητα και άς προσπα-
θήσουμε με σύντροφο που ή τύχη—καλόν ή κακόν—
(πιστεύω πως τέτοιον τόν κάνουμε μες) μās επιφυλά-
σει, να διαβούμε πως μπορούμε καλύτερα πιασμέ-
νοι, χέρι με χέρι, το δύσκολο μονοπάτι της ζωής.

Τέλος για να μην πω ότι δεν έχω κι' εγώ καμ-
μιά άπαίτησι, συνοψίζω τη γνώμη μου στο ακόλουθο
δίστιχο.

«Δεν θέλω πλούτη κι' όμορφες, παλάτια μαγεμένα,
θέλω μονάχα μια καρδιά, που να κτυπά για μένα.»

Η δίσ «ΑΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕΥ», (Αιμάλις), απαντά:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»,

— Που έπί πέντε χρόνια είσαι ο άχώριστος σύντροφός μου, σε
παρακαλώ να μου επιτρέψεις να σε συγχαρώ, άφ' ενός δια την ευχα-
ριστον ύλην σου που μās χαρίζεις, και άφ' έτέρου δια τόν ευγενικό
σου τρόπο με τόν όποιον κατώρθωσες ν' αποσπάσης τ' όνειρο κάθε
κοριτσιού, και με τη στοργή που σε διακρίνει να τους δώσης τās ω-
φελίμους συμβουλές σου. Σε συχαίρω και σ' ευχαριστώ δια τόν ενδια-
φέρον σου, διότι ένα από τα κορίτσια αυτά είμαι κι' εγώ, και απαντώ
στην ύλην σου ερώτησι, πεπεισμένη ότι το αγαπητό μου «Μπου-
κέτο» μαζί με τις τόσες συμβουλές που μās έχη δώσει, θα μου δώσει
κι' αυτήν την πιο όφελιμη...»

— Τόν άνδρα εγώ τόν θέλω ω ρ α ι ο ν και ε υ γ ε ν ή πολύ-πολύ,
διότι κατ' έμέ εμπρός στην ευγένεια ύποχωρούν σχεδόν όλοι, πολύ δέ
περισσότερο θα ύποχωρώ εγώ, κι' έτσι θα περνάμε ζωή ε υ τ υ χ ι-
σ μέ ν η ς.

Η δίσ Ε. Μ. Β. (Σύρος), όνειρεύεται ένα σύζυγον σεμνόν, όχι πλού-
σιον, καλόκαρδον και όχι ζηλιάρην. Συχαίρει επίσης τόν κ. Γεώργ. Ν.
Πόρσαν, (Λευκάς), για την άπάντησί του στην «Οικογένεια», περί της
ιδανικής σύζυγου και του εύχεται καλήν έπιτυχίαν.

Η δίσ Ε.— «ΣΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΑ» θεω-
ρεί ως ιδανικόν σύζυγον τόν εύλικρινή, τόν
θερμόν και σεμνόν και εργατικόν άν-
δρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες άπαντήσεις.

ΜΔ'

Ο κ. ΛΑΚΗΣ ΠΗΛΕΥΣ, (Αγριά-Βόλου), μās γράφει:

«Αγαπητή «Οικογένεια»,

Σύμφωνα με την γνώμη μου ιδανική σύζυγος
είναι εκείνη ή όποια συγκεντρώνει τα κάτωθι προ-
σόντα:

Να είναι έμορφη, 20 ετών και από οικογένεια τιμή. Μάλλαι
σαντά και άνάστημα μέτριο.

Να είναι μορφωμένη, να αγαπά τη μουσική, τα σπορ και τις
δουμές.

Να είναι άφορισμένη στον άνδρα της.

Να είναι νοικοκυρά, και να έχη ευγενικά αισθήματα.

Να έχη θάρρος και ύπομονη εις τās δυσκόλους στιγμές τού βί-
ου.

Να είναι εύσεβής, καθ' ότι λατρεύοντας τα θεία, θα έχη πλη-
πύνασιν τού προσορισμού της.

Δεν με ενδιαφέρει αν είναι πλούσια ή φτωχή. Και εγώ τμήμα
βιοπαλαιστής.

Τέλος, ως προς τόν ιδανικόν γάμον, φρονώ ότι αυτός είναι ό βί-
ος και μάλιστα όταν συμφωνούν οι χαρακτήρες.»

Τό «Χωριότοπουλο» Σ. Μ. (Γρίκκαλα), μās γράφει:

«Αγαπητή μου «Οικογένεια»

Εις την ερώτησί σου ήν εθέσασε εις την στήλην ύμων περί
«ποία είναι ή ιδανική σύζυγος» απαντώ ως ακόλουθος, καθ' ό
γνώστης σας τακτικός.

Διά να ή ήσω, μετά γυναικός, ευτυχισμένα εις τόν σύζυγόν μου
βίον, δέον όπως, ή κόρη την όποιαν πρόκειται να νυμφευθώ, να
έχει άσχημο, να με αγαπά, έστω και εκ τού μακριού,
μέχρι παραφροσύνης, πρό της τέλει τού γάμου, να
έχει τας ίδιες έπιθυμίες, όπως και εγώ, να μένει τμή-
μας, να έχω γυναίκα τιμήν εις τόν έαυτόν μου, να
παρακολουθώ έπισταμένως, όλας τās κινήσεις τών πε-
ριών της, πρό της συζύγεως με αυτήν. Δέον αὖτε να
είναι σεμνή και άγνή εις τόν έρωτα, να μή έχη άπλη-
στώς κόρη ελεύθερα—μετά νέου μη έχοντος συν-
εργάτην—αὖτε, δηλ. και ή φωνή της να είναι παρθένα.
Τοιαύτη είναι, κατ' έμην γνώμη, μία χωριότοπου-
λή έμπροσθεν της όποιας είναι άχρηστον και το χάρμα
έχουσι αι έν ταις πόλεσι τοιαύται.»

Ο κ. Β. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Ένταύθα), μās γράφει:

«Κύριε Διευθυντά,

Η γνώμη μου δια την ιδανικόν σύζυγον είναι ή εξής: Ός πρό-
ξήτημα τού σπιτιού να είναι καλή νοικοκυρά, να έχη ευγενείς τή-
ναις, να είναι ήρωική εις τās κοσμικές συγκεντρώσεις και να είναι
σοβαρότητες.

Ανάστημα περίπου 1-64-1-67. Να αγαπά πολύ τόν άνδρα
να μην είναι ύποκριτρια εις την άγάπη της, ό δέ έγωισμός της να
δηλοῦται μετρίως. Να μην είναι ύπερβολικά ζηλιάρα, κατά τι όμως
ζηλεύη τόν άνδρα της. Στα χείλη της ν' άνθίζει πάντα το χαμό-
γελο και να της άρέση πών το σοβαρόν. Αυτή—για μένα—είναι ή
ιδανική σύζυγος.»

Ο κ. ΣΑΦ. (Νευροκότιον), θεωρεί ως ευτυχισμένον γάμον τόν
έρωτος γινόμενον και ουχι τόν εκ συμφέροντος.

Ο κ. ΣΩΚΡΑΓΗΣ ΑΝΤΩΝΑΤΟΣ, (Καριώτες-Σαμοθράκη),
την σύζυγον άπλην και καθόλου μοντέρνα, γιατί ό μοντέρνα
λίζει τις γυναίκες.

Ο κ. ΓΕΩΡΓ. Ν. ΤΑΤΗΣ, (Αθή-
να), θέλει την σύζυγόν του πλήρη ύγείας,
εύρωστον και λογικόν και ώριαν. Και
θέλει πεθερά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες άπαντήσεις.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΤΟΥΑΝ CHRISTOF

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΤΑΣ

(Ο συγγραφέας τού διηγήματος
αυτού Χρήστωφ γεννήθηκε τδ 1898,
σ' ένα μικρό χωριό της Μακεδονίας
από γονείς Βουλγάρους. Σε ηλικία
13 ετών, κατά τδ 1911, μετανάστευ-
σε στην Αμερική για να βοηθίσει
στην οικογένειά του, κι' έπί τέσσαρα
χρόνια εργά-
στηκε—στο Μίντι Ουέστ—σε
σιδηροδρομικές γραμμές, σε
εργοστά-
σια κλπ., ως άπλός εργάτης.
Αργότερα με τις λίγες οικονομίες
του κι' εργαζόμενος τις νυχτερινές
ώρες, κατώρθωσε να σπουδάσει
στο Πανεπιστήμιο τού Βαλπαράϊσο.
Τώρα είναι πρώτος γραμματέας
στο Βουλγαρικό Γενικό Προξενείο
τού Σικάγου).

Ο πατέρας μου, σκούπισε το στόμα του με τη χοντρή πο-
λύχρωμη πετσέτα, και τίναξε τα ψίχουλα τού ψωμιού άπ' τα
μακριά γκρίζα μουστάκια του. Ύστερα, άρχισε να ρουφά
πάλι τη σούπα του, άμילητος και κατσουφιασμένος.

Η μητέρα μου, βουβή
και κυττώντας δολία
μπροστά της, μασούσε το
ψωμί της σιγά-σιγά... Κι'
εγώ, σκυφτός, ρουφούσα
μηχανικά τις κουταλιές
της σούπας μου, και δά-
γκανα τότε—τότε μεγά-
λες, μπουκιές, άπ' τη χον-
δρή πέτα το ψωμιού, που
κρατούσα στο χέρι μου...
Οι γονείς μου δεν άλλα-
ζαν καθόλου κουβέντα, έν-
τωμεταξύ. Από αυτό συμ-
περανα, ότι είχαν πάλι
ξαναμαλλώσει μεταξύ τους
κι' ότι ήμουν κι' όλας—εγώ
ό ίδιος—ή άφορμή τού
μαλλώματός τών...

Αυτό με μούδιασε περισ-
σότερο... Μας έδωσαν άνό-
ρεχτα, κότταξα σαν άφη-
ρημένος τις παιχνιδιάρικες
φλόγες της φωτιάς τού
τζακιού... Και σε μία στι-
γμή, ή μητέρα μου γυρί-
ζοντας το κεφάλι της σε
μένα, μου είπε έπιταχτικά:

— Παιδί μου Ράνταν, ά-
πόψε θα πās να κοιμηθής
στο σπiti της Βάννας!...
«Ακουσες;... Να!.. Να!..
Και μη με κυττάς έτσι,
σαν να είσαι χαζοπούλι!..
Με παρακαλεσε γι' αυτό
και θα θυμώση αν δεν πās!

Εκθαμβος εγώ, έξακο-
λουθούσα να την κυττάζω
βουβός... Ο πατέρας μου
τότε άδειάζοντας μονο-
ρούφι μιά μεγάλη κανάτα
κρασιού, πλατάγισε με ή-
δονη τη γλώσσα του στον
ουρανίσκιο, σκούπισε τα
μουστάκια του, κι' είπε
στη μητέρα μου:)

— Για ποιο λόγο στέλ-
νεις τόν Ράνταν, στο σπιτι
της Βάννας;... Δεν μπορεί
τάχα να της κρατήση συν-
τροφιά, τη νύχτα, καμιά
γειτονοπούλα της;
Μά ή μητέρα μου, έκανε
πως δεν άκουσε την αντίρ-
ρησι αυτή τού άντρα της
και ξανάσχυσε στη σούπα
της άμλητης...

II

Η Βάννα ήταν ή νεό-
κυνη σύζυγος τού ξαδέ-
ρου μου Τοντάρ. Δύσκο-
λος στην έκλογή της γυ-
ναίκας τού ό Τοντάρ, μή-
νες έψαχνε να την πετύχ-
ει όμορφη όπως την ήθελε.
Οι προξενιτάδες του, γύ-

ριζαν καβάλλα όλα τα γύρω χωριά, μ' ένα «φλάμπουρο» έπί
κεφαλής της παρέας τους και με κόκκινα μαντήλια στο λαιμό
τους, ψάχνοντας για νύφη...

Και τέλος, σ' ένα χωριό της Στρώμνιτσας, βρήκαν για
κατάλληλη τη Βάννα, μιά πεντάμορφη χωριατοπούλα, με στή-
θα πέρδικας, και με μάγουλα κόκκινα σαν ώριμο μήλο!...

Με καραμούζες, με πίπιζες και με νταούλια, πέρασαν τδ
μεγάλο ποτάμι τού Βαρδάρη (Αξιού), και την κουβάλησαν στο
χωριό του. Ο Τοντάρ κατευχαριστήμένος, βαβαλλέκεσε μαζί
μ' άλλα παλληκάρια τού χωριού—κι' εγώ, σαν ξάδερφός του
μαζί τους—και βγήκαμε να υποδεχτούμε, πυροβολώντας, τη
νύφη και τδ συμπεθερίο...

Στην αόλη τού σπιτιού τού Τοντάρ, ή μητέρα του φίλησε
τη νύφη, έβαλε τδ χέρι της στο χέρι τού γαμπρού, και της σή-
κωσε τδ πέπλο. Σκυφτή ή νύφη τότε, φίλησε τδ χέρι της πε-
θεράς της, και σήκωσε ύστερα τδ κεφάλι της για να την καμα-
ρώση καλύτερα ό γαμπρός και μέλλον σύζυγός της...

Τό-ε είδα κι' εγώ τη
Βάννα, για πρώτη φορά,
στο πρόσωπο!

Και τότε... Ένοιωσα κά-
τι τδ παράξενο, ια δαγκά-
νη την καρδιά μου!

«Ω, δεν είχα ξαναδθί ως
τότε, πιδ όμορφη κοπέλλα
άπ' τη Βάννα!.. Ντυμένη
με τδ γραφικό κουστόμ
του χωριού της, καταστά-
λιστη με φλουριά χουσά
και μ' άσημοκαπνισμένες
άλυσίδες, στεκόταν κατα-
μεσής στην αόλη άχτινό-
βολη, λυγρή, χαμογελα-
στή, ευτυχισμένη...

III

Η μέρες που ακολούθη-
σαν, ήταν μέρες παιγνυ-
ριού για όλο τδ χωριό. Οι
γάμοι τού Τοντάρ και της
Βάννας γιορτάστηκαν με
κέφι άνεάντητο, κι' όλες
ή κοπέλλες κι' όλα τα παλ-
ληκάρια έλαβαν μέρος στις
προετοιμασίες, στα στεφα-
νώματα κι' ύστερα στο
γλέντιο...

Μονάχα εγώ απόφευγα,
πονεμένος δίχως να ξέρω
τδ γιατί, όλες αυτές τις
χαμόδουνες φασαρίες. Έ-
μενα διαρκώς κλεισμένος
στο σπιτι μου, και τδ μυα-
λό μου δεν έζεκόλλαγε άπ'
τη Βάννα!

Όστόσο, αν και κλει-
σμένος μέσα, δεν έχασα
καμιά λεπτομέρεια άπ'
τις γαμήλιες τελετές: Ο
έξαώριστος κάθε φορά
«χαβάς» της πίπιζας και
των νταουλίων με πληρο-
φορούσε πότε έντυναν τδ
γαμπρό και τη νύφη, πότε
τους έλάσε ό παπάς τδ
στέφανο, και τι ώρα ακρί-
βως έτραγαν τδ ψωμί και
άλφι, στο σπιτι τού γαμ-
πρού, οι δυο αυτοί νεό-
νυμφοι...

Σε μία στιγμή, κι' έκει
πού στήλωνα τ' αδιά μου
και παρακολουθούσα έναν
γοργό ρυθμό τών νταου-
λιών—ώ, χόρευαν τώρα ή
νύφη κι' ό γαμπρός τόν
πρώτο γαμήλιο χορό τους!

— ή πόρτα τού δωματίου
μου χτύπησε δυνατά. Έ-
τρεξα να έκλειδώσω, κι'
είδα μπροστά μου τη μη-
τέρα μου άνησχη...

— Τι κάθεσαι κλεισμέ-
νος μέσα; με ρώτησε. Εί-

Ο κ. Κορβαίος.

(Στίχοι τού κ. Σοφ. Αντωνιάδη)

σαι ξαναμμένος, κόκκινος!... "Έχεις πυρετό;
— "Όχι, μάνα! μουρμούρισα, συγχισμένος.
— Γιατί τότε δεν πιάς στο γαμο, να δής και τη νύφη;
— Την είδα προχτές, όταν την έφεραν απ' το χωριό της!
— Μά... μ' έδω καίς, βρέ αγόρι μου! ξεφώνισε τότε ξαφνικά η μητέρα μου, άκουμπώντας το χέρι της στο μέτωπό μου.
Και δίχως να προσθήσει τίποτ' άλλο, με τραβήξε στο κρεβάτι μου, με ξάπλωσε, έβαλε ψυχρές κομπρέσες στο κεφάλι μου—πεσόντες μουσκεμένες στο νερό της βρύσης—και με τύλιξε σ' έβρειές μάλλινες βελόντζες, γιατί έτρεμα σάν τ' όψαρι.
"Ο πυρετός με τσουρούλιασε επί μέρες, επί βδομάδες δόλοκληρες... Παραμιλούσα... "Ήμουν διαρκώς μιζοαναίσθητος... "Όπταίες ζωτικές συγκλόνιζαν το κορμί μου... "Όλο τη Βίνα νόμιζα πώς κρτοόσα στην άγκαλιά μου... "Όλο αυτή νόμιζα πώς γλυκοφιλούσα... Κι' όλο το όνομά της μουρμούριζαν τα χείλη μου, κάθε φορά, στο παραμιλητό μου...
"Ανέρωσα, έπιτέλους! "Έγινα έντελώς καλά. Κι' όταν βγήκα απ' το σπίτι μου για πρώτη φορά, όλα στο χωριό ξανάχναν πάρει την προηγούμενη συνηθισμένη και μονότονη όψη τους: Τα κοκόρια λαλούσαν, οι σκύλοι γαύγιζαν, τα αλέτρια άργωναν τη γη, ό Τοντάς πήγαινε στα πρόβιατά του, οι συχωριανοί μου τραβούσαν για τα χωράφια και για τ' άμπέλια τους, κι' η Βίνα...
"Α, δεν ήξερα τί έκανε η Βίνα. Ούτε στο σπίτι της πατοόσα, ούτε και όλοιοσα να την κυτάξω κατάματα, κάθε φορά που την αντίκωννα στο δρόμο ή στη βρύση... Χτυπούσε τότε δυνατά η καρδιά μου, κοκλίνια σαν παπαρούνα στών κάμφο, χαμήλωνα τα μάτια και το κεφάλι, και βιαζόμουν να φύγω μακριά της, τρεχάτος και συγχισμένος!

IV

Τέλος, έκελιν τη βραδυά, ό ξάδερφός μου πήρε τη μάνα του και πήγαν στο πνεγύρι κάποιου μακρινού χωριού. "Η Βίνα θα κοιμόταν, όλομόναχη στο σπίτι. Κι' έπειδή φοβόταν, είχε πη στη μητέρα μου αιά πάω να κοιμηθώ κι' έγώ εκεί, για να της κρατήσω συντροφιά.
— "Ε, νύχτωσε πια, Ράνταν! μου ξανάπε η μητέρα μου, όταν άποτελείωσα τό φαγητό μου. Δεν ξεκινάς, λοιπ...
"Η Βίνα θα 'έ περιμένη, και θα φοβάται!

Γέμισα στών πατέρα μου σάν να περίμενε βοήθεια απ' αυτόν. Τόν είδα όμως να καπνίζει τό τσιμπούκι του, με ζαρωμένα φρύδια και βουβόν, και στενάζοντας άχιά σηκώθηκα να πάω...
Στό δρόμο, η καρδιά μου χτυπούσε από φόβο κι' από ήδονη μαζί... "Αχ, Βίνα... Για πρώτη φορά ύστερα από τόσοσ μήνες, θά την ξανάβλεπα από πολύ κοντά!... Και μάλιστα, θά κομόουν και στο σπίτι της, επί μια όλόκληρη νύχτα!

"Ο άέρας φυσούσε πένθιμα, έξω στο σκοτάδι... Διάβηκα από ένα σώστο λαβύρινθο σοκκακιών, γεμάτων από λάσπη... Μέ ένα χοντρόξυλο που κρατοόσα στο χέρι μου χτυπούσε διαρκώς τό μαντίόσκυλα, που μου ριχνόντουσαν άπάνω μου στο διοβζ μου...
"Όλο τό χωριό κοιμόταν, πια!

"Έφτασα κάποτε, στο σπίτι του ξαδέρφου μου... "Η καρδιά μου, καρδιά παιδιού δώδεκα—δεκατριών μόλις χρόνων, πήγαινε να σπάση άπ' την ταραχή μου... "Ω θ' άντίκωνα τη Βίνα σ' έ λιγάκι!... "Ω θά πρωτογεύοσουν την άγάπη, σ' έ λιγάκι!...
"Αγαπή;... Θά την πρωτογεύομουν;... Μά, όχι!... Τίποτα τό πονηρό, τίποτα τό σάπιο κι' άνηθο, δεν ύπήρχε άκόμα στην παιδική ψυχή μου!... "Απλοόστατα, θάβλεπα τη Βίνα μου, θ' άλλαζα λίγα λόγια συγγενικά, φιλικά, μαζί της, θά κοιμόμουν πλάι σ' ότή μοσοβισμένη φωτιά του τζακιού κι' αυτό θά ήταν όλο:

Θά έτυπο να τό πρωί, άγ'ός, μά τοισευτυχισμένος!
"Αλλοίμο ο, όμως!... Στιβηκε άτυχ κι' αϊματόβρεχτη, ή πρώτη μου ατή άγάπη!... Φτάνοντας σ' ό σπίτι του ξαδέρφου μου, είδα την αόλοπορτα άνοιχτή... "Ένα σκυλί άλχυτοόσε στην αύλη κλαψιάρικα... Μιά κουκουβάγια έκλαιγε σ' ό κεραμίδα...
— Βίνα! φώνεζα τότε, τρέμοντας, γιατί σφίχτηκε ή ψυχή μου απ' τη σκοτεινιά κι' απ' τη βουβιμάρα του σπιτιού.
Νεκρική σιγολιά...
— Βίνα... αα! ξανασούριαζα, άνατριχιασμένος.
Κι' ώρμησα στο σπίτι μέσα...
"Εκεί στον όντα, χάμω σ' ό ψαθοσκεπασμένο πάτωμα, θαμπορομένο άπ' την ξεψυγισμένη φωτιά του τζακιού, κοιόταν άνωχο τό κορμί της Βίνας... "Ένα μου όμάνικο μαχαίρι ήταν μπλεγμένο στο λαιμό της και λίμνη αίματος—πηχτό και μαύρου πια—άπλωόταν πλάι και κάτω απ' τό πτώμα!

"Εσκυφα παράλυτος απ'τόν τρόμο... Διάβισα σ' ένα χαρτί, καρφιστωμένο άπάνω στο νεκρό, λατρευτό κορμί της:
"Αιτω Τοντάς, πονόδη!... Σήμερα ή αν ή σειρά της γυναίκας σου, με άβιο δάμνη κι' ή σειρά σου!

ΚΑΠΕΤΑΝ—ΠΟΠΩΦ.
Τήν είχαν σκοτώσει άδικα, μά για έκδικη, οι κομτατζήδες της περιφέρειας!

Τό πρωί, με βοήκαν ανίσθητο, και κυλισμένον «μπρούμπα» μέσα στο αίμα της «Πρώτης μου Άγάπης»!

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Με 4 δελτία του «Μπουκέτου» και 8 δραχμές άποκτάτε τά έξής άριστουργήματα:

«ΚΑΤΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΑΝΤΡΕΣ» ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

«Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΟ» ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥΜΥΣΣΕ

Στόν τόμον της «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται και ή γεμάτη πάθοςέρωτική Ιστορία της ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙ-ΝΙ και οίπαθητικοί «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΚΟ».

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

«Επίσης με τά ίδια δελτία και δραχμές 8 άποκτάτε και την «ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Όνονό Μπαλζάκ και την «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Ιουλίου Βέρν.

«Επίσης άρχισε ή διανομή του έβδόμου βιβλίου του «Μουκέτου»—«Οικογενείας» τό όποιον περιέχει τά δύο άριστουργήματα

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Προσεχώς θα κυκλοφορήσει τό δον έργον:

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοί άναγνώσται με ζητούν να άποκτήσουν όλην την σειράν των παλαιότερων έκδόσεων του «Μπουκέτου» για να μην λείπει τίποτε από την βιβλιοθήκην των, καθώς και την σειράν των έκδοθέντων μέχρι τούδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τά όποια είνε πλήρη Έλληνικής έκλεκτής συνεργασίας των καλύτερων Έλλήνων λογογράφων.

«Η Διεύθυνσις του «Μπουκέτου» πρό της όμαδικής ατής αϊτήσεως εύθεθείσα και έπιθυμούσα να εύχαριστήση τους άναγνώσταις του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» άπεράσει εις όσους προσκομίζουν εις τά γραφεία μας τά τέσσερα δελτία και λαμβάνουν τάς νεωτέρας έκδόσεις μας, να παρέχ' ή νέπτε μόνον δραχμές διά τάς «Αθήνας και Ξε δραχμές διά τάς έπαρχίας τά έξής βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

ΤΟΥ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΚΑΙ ΔΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΔΡΘΟΥ-

ΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΓ'ΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι έκαστος δρ. 5 διά τάς «Αθήνας

και 6 διά τάς «Επαρχίας)

Και τά όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

που τιμώνται δρ. 25, πρός 5 δραχ. έκαστον διά τάς «Αθήνας και 6 διά τάς «Επαρχίας έλεύθερα ταχυδρομικών τελών.

Διά τό έξωτερικόν έπι πλέον τα ταχυδρομικά έξοδα.

Είδοποιούνται όμως οι άναγνώσται μας ότι τα βιβλία αυτά πρέπει να τά ζητήσουν απ' εύθείας από τά γραφεία μας, καθ' όσον δεν θα σταλώς εις τά κατά τόπους Πρακτορεία των έφημερίδων.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

ΤΟΥ Α' ΑΔΗΜΑΤ' ΚΟΥ Κ ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΧΑΪΔΟΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Οι άρχηγοί, άφοι άκούσανε, γονατιστοί, τη δέηση στην έκκλησία πήγανε μπροστά. "Η Λένω σ' ή μέση, με τις γυναίκες που κρατοόσανε κι' αυτές σπαθιά ξεγυμνωμένα σάν τά παλ-ληκάκια. Οί πιο γεροί κι' οί πιο δεμένοι είχανε ζαλωθή στην πλατιά κι' από ένα βαρειά λαβωμένο ή άνάπηρο. Μιλιά, ούτε φωνή, ούτε λαλιά Κι' άλαφρό περπάτημα. "Έτσι γλύστρησαν, ατή την ώρα που τά μάτια των άνδρώπων δεν έχουνε συνηθίσει ακόμα καλά σ' ό σκοτάδι της νύχτας. Μά πέρασε τέλος σ' ότους Άρβανιτάδες άσπρη βουή, άστραπές και βροντές ντουφεκιών σ' ό σκοτάδι, βλαστήμιες, άγριες βρισιές, φωνές γυναικών, που σπάζουνε σάν άνδρες, ξεφωνητά και κλάματα παιδιών. Άγώνας σ' όμα με σ' όμα, φοβερό άνακάτωμα, κανένας δεν έβρει ποιάς είνε ό έχθρός και ποιάς δικός του, όλοι χτυπάνε στο σωρό, σ' όλο από λίσσα, με τά κορμιά κολυμπιστά σ' έδωδά κου-τε, όπ' ό σέλιγο, παγώνει ό βορριάς ή θάνατος. "Η Λένω άνοι-γερόμ' με τό σπαθί της. Βάφει στο αίμα την άσπρη πουκα-μίσσα της, την κεντητή. Μά πίσω, πίσω σηκώνεται μεγάλος βρόχος, ε' έ πορούν όλες ν' ακολουθήσουν. "Απομένανε πολ-λές σ' ό χερια των Άρβανιτάδων, γυναικές, κορασίες, παιδά, που πέφταν σάν τά στάχυα κάτω από τό δρεπίνι των θερι-στιδών. Οί άλλοι μπροστά, ό Κίτσος Μπότσαρης, ό Νότης, ό Κολίτσος, ό Φωτομάρας, ό Παλάσκας δεν πορούνε να στα-θούν. Άλλοίμονο ατή την ώρα, σ' όποιον γυρίζει πίσω. "Αα κατακαθίζει τό κακό και βρίσκονται χιλιοταμμένοι, τσακι-σμένοι, έξω από κίνδυνον, μετρούνε τόν άρβανισμό τους. "Έκα-τόν έξήντα ψυχές έχουνε μείν' από τίς χιλίες. "Από τούς άλλους οί πιο τυχεροί πήραν ένα βιβλί, δεχτήσανε μια σπαθιά θανατηφόρα, οί πιο άτυχοι σκληρωθήκανε, τέλος μερικοί σκορ-πίσανε σ' ότους λόγγους για να κυνηγηθώδε σάν τ' άγρίμια. Γυναικές με μωρά, κρουμένε μέσα σ' εύδενδρα ή σ' έση-λίες τά πνίγανε στόν κόρφο τους για να μην ποδοθοδόν. Κυ-νηγημένοι από τούς Άρβανιτάδες, περιώντας α' ό γιδοστρε-τες μέσα σ' ό δίσον, σουρωμένοι από τίς άδικότερες πορείες, ξε-θεωμένοι από την πείνα, παγωμένοι από τά χιόνια, τραβο-ύ-σαν, αυτοί που γλυτώσανε, κατά τό Βουλγαρέλι.

Όσοσ δεκατρείς άντρες και πενηνταέξη γυναίκες, άλλες παρθένες, άλλες μικρομανάδες, με μωρά στο μαστάρι, όσες δεν άκολουθήσανε τη Λένω στην έξοδο, είδανε τό πρωί τούς Άρβανιτάδες ν' άνεβαίνουνε κατά τό μοναστήρι. Ξε-φανασμένες απ' τη λαχτάρα, θέλουνε να ξεφύ-γουν από τά νύχια τους. Μά κατά που να κά-μουν; Κοντά στο μοναστήρι ψηλάνει βράχος ά-πίστους, που τελειώνει σ' έγκρεμο, μ' άγρια κορφή, τό Στεφάνι. Κάτω χόσκει μαύρο βάρ-αζο. Όρμησανε κατά κεί. Οί Άρβανιτάδες πα-τήσανε στο μοναστήρι, χασομερήσανε κομμάτι, σκοτώνοντας τούς λίγους κρυμμένους και κάνον-τας ελάττωχο. Κι' έτοιμαζόντανε τώρα να ρι-χτούν στο Στεφάνι. "Εκεί, στην άκρη του γκρε-μού, σφιχταγκαλιασμένες, ξεφωλίζοντας, κλαί-γοντας μοιρολογώντας, αντίκρύζανε τό φοβερό βήμα ζωής άτμισμένης ή θανάτου.

Τό ήρωικό δαιμόνιο του Σουλίου μίλησε μέσα τους άια ό πρώτος άρβανίτης φάνηκε σ' ό γαντατό. Τό μοιρολόι γυρίζει λίγο λίγο σ' έ-πονοιά, τα κορμιά μπένουνε σ' έ ρυθμό, άνοι-γουν σ' έ χορό, σ' έ μεγάλο ύψος, π' άγκίζει σ' ένα σημείο τά χείλη του βαράβρου. Μιά μία περ-νάνε με τη σειρά της και ριχνει ή ματιά της κά-τω... κομμάτι συνεννόηση δεν ύπάρχει.

Καμιά δ' έ λεί στην άλ-λ' έτι πρόκειται να κάνουνε. Τά ζαίρουνε, τό βλέπουνε, ή κεί μια σ' έ αν των άλλων τα πρόσωπα. "Αεφρνα ή πρ-ώ που σέρνει το χορό, φτά-νοντας για δεύτερη φορά σ' ό μέση του βαράβρου, πετάει τό σπαθί της σ' ό μαύρο σ' όμα της. Άραβάνια σ' ό χορό. Κι' ύστερ τόν παντρεύεται κι' ατή μ' ένα πήδημα. "Έτσι κα-ταρριώνει τη διαδικασία της

τραγικής τούτης θυσίας: Πρώτα τό σπλάχνο της σ' ό γκρε-μό... Γιατί, άμα πέσει τό παιδί, πώς πορεί να μη γκρεμιστεί κι' ή μάνα; Άπλοϊκό, μά βιβλίο και άποτελεσματικό στρατηγί-μα, τό βάζει ή στοργή της μάνας να νικήση τό φυσικό δει-λίσσισμα της γυναίκας. "Έτσι πέφτουνε μια μία, δεινόντας ένα φίλι σ' ό δεύτερη, που θά σώσει τό χορό του θανάτου. Κι' ό ίδιος άβάρβαρος έχθρός στέκει βουβός μπροστά σ' έ τέτοιο θέαμα.

Πήζουν οί άλαλαγοί, τά ντουφεκιά κι' οί σπαθιές. Δεν άκούγεται παρ' ό τραγούδι των γυναικών και σ' έ λίγο ουτε κι' αυτό. "Όλες τις έχει σ' έ ο γκρεμός. Μιά μονάχα ζή, άκόμα. Εί, ατή, που σκαλώσε τό φουστάνι της σ' ένα δεν-τρο και μένει κρεμασμένη, άνάμεσα ούρανο και γης, και κα-νένας δεν κοτάει να την ξεκρεμάσει. Σ' έ λίγο τό χιόνι πέφτει πυκνό και σκεπάζει σιγά σιγά τούς γκρεμούς, τά ματωμένα κουράρια και την σκαλωμένη, που άροπεθίνει σ' έ παραξενη-κρεμάλα της, βλέποντας τά όρνεα να πετούν κοπαδιστά όλό-γυρά της και να προσμένουνε την ώρα, για να χυμήξουνε να σπαράξουνε τίς σάρκες της.

"Ο Νικήζας Μπότσαρης, κατεβαίνοντας απ' τά Θοδώρανα, προαπάντησε τά λείψανα του Ζαλογγού. "Όλη ή φάρα των Μποτσαράων ήταν άνήσυχος για την τύχη της. "Ο όπλασγι-γός Κώστας Πουλής, που τούς έταξε πώς θα βρίσκανε κάθε βοήθεια, και πώς θα πορούσανε να φτιάξουνε καινούργιο Σούλι, κατά τά μέρη των Άγραφών, όχι μόνον είχε χαθή τ' ό-μα, μά όπως θ' έ δοίμε, κρυφά έτοιμαζε σ' όμα σ' έ Γέννενα μαζί μ' άλλα όργανα του Άλ' ή, να βγ' ή να τούς κτησή. "Ο Μάρκος Μπότσαρης, παιδί άκόμα τότε, είχε όρκισθή να τιμω-ρίση ατήν την αίτία βυζόντας τριχ' τριχ' τό μουστάκι του Πουλ' ή, και κράτησε τόν λόγο του. Τούκαμε, όταν μεγάλωσε, μια δημόσια προσβλή τόσο βαρεία, που ό Πουλ' ής δεν μπό-ρεσε να ζήση. Πέθανε απ' τό κακό του. "Όσοσ ή φάρα των Μποτσαράων έπρεπε να σκεφθ' π' ό θ' έ τελείωση. Στείλανε σ' έ Γιάννενα τόν Παλίσκα τό γαμπρό του Γιώργη Μπότσαρη,

του πολεμάρχου, πούχε ξεσηκώσει τη φάρα και την είχε φέρει απ' τό Σούλι σ' έ Βουλγαρέλι, να διαμαρτυρηθή σ' έ Βεζύρη που την άλλη μέρα μετά την όπογρα ή της συνθήκης, έστειλε στρα-τό ελαττιόν τους και τούς πεσόντες. Κι' στεί-λανε τόν Παλάσκα γιατί αυτός ήτανε σ' έ έπαφή προτήτερα με τόν Άλ' ή κι' αυτός είχε άνάψει τά μαυλά του γέσου Μπότσαρη να φύγ' ή για τό Βουλγαρέλι. Τόν στείλανε σ' έ Γιάννενα όχι για-τί έλπιανε τίποτα πιά, μά για να κερδίσουνε καιρό. "Ο Άλ' ής έκαμε πώς δεν ήξειρε τίποτα, για τίς φοβερές σκηνές του Ζαλογγού και της Ρηνιάσας. Προσπείθηκε μεγάλη, κατάπληξη. Κι' έπτε σ' έ Παλάσκα με τό πιο όλοιο ύψος του κόσμου:

— Πά... Γιατί δ' έ τούς λες, όρ' έ μπρο μου, να σ' έθωπε σ' έ Γιάννενα; "Εδώ δεν έχουνε να φο-βηθώμε τίποτα.

«... Οί άλλοι μόνο που δεν τόν ακοτώσανε τόν Παλάσκα, άμα τούς έπτε πώς όλα είχαν' γείνει χωρίς να έσ' ή ό Βεζύρης. "Ελαττιόν του έ-σπούσε τώρα τόσο δυνατά ή γκρίνια και ή άγά-θμα της φάρας, που ή ίδια ή γυναίκα του, ή Άγγελική τόν χάρισε και γέννησε καλόγρια με τ' όνομα Μακαρία. "Όσοσ ή άποστολή του Παλάσκα έδωσε καιρό σ' έ φάρα να ξεσηκωθή. Σ' έ Βουλγαρέλι δ' έ πορούσανε να μείνουνε, θά τούς κ' έ πούσανε οί Άρβανιτάδες.

Οί άρχηγοί τους, ό Κίτσος και ό Νότης Μπότσαρης, δ' έ-σανε τη γνώμη πώς έπρεπε να τραβήξουνε τό γλυχωτέρο κατά τη βρεστενίτισα κυτάζον-τας να διαβώμε τ' άστροπό-ταμο και να σκαρφαλώσουνε τό ψηλότερο μέρη των Άγρά-φων όπου έλπιανε να βρούνε ύποστηρίξει απ' τούς Άρνα-λούς και κλέφτες της Θεσσα-λίας. (Ακολουεί)

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ ΣΙΜΟΝ ΣΙΜΟΝ, ὁ λαυπρότερος ἀπὸ τοὺς νεοανατελλάντας εἰς τὸ κινηματογραφικὸν στερῶμα ἀστέρας, δπως ἐφ' φανίζεται στὴν νέα ταινία «Μαῦρα Μάτια» τῆς ὁποίας τὴν ὑπόθεσιν δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ ἐκὸν γόησσα ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥΥ, γιὰ τὴν ὁποία διαδίδεται στὸ Χόλλυγουντ ὅτι πρόκειται νὰ ὑπαντρεθῇ γιὰ τὴν τάρτη φορά μὲ τὸν Οὐίλλιαμ Πόουελ.

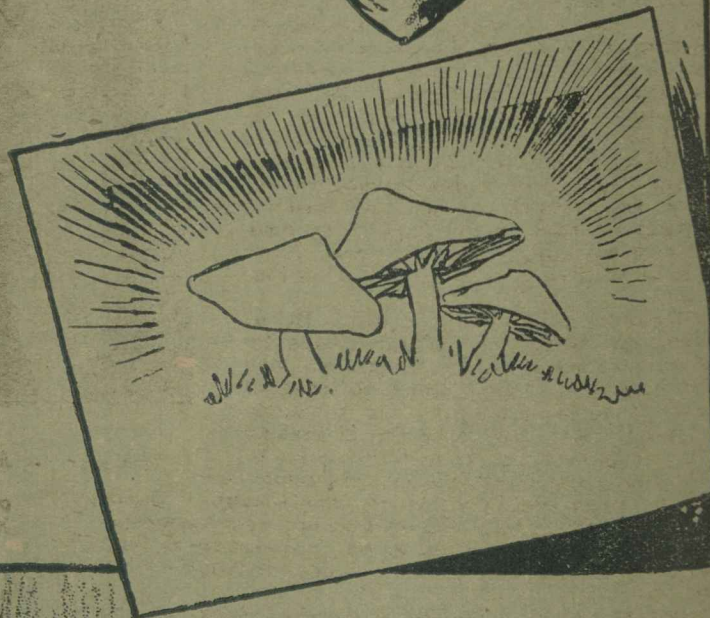
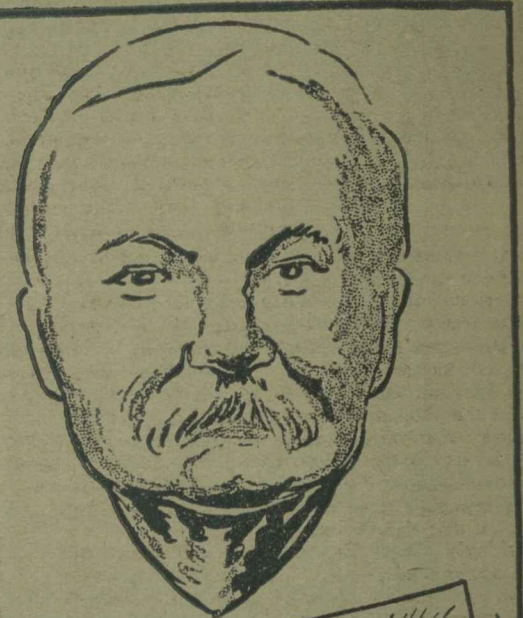
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ίδου τέλος και ο άνευ ποδών ακροβάτης Τζώννυ Έκ, ο οποίος βαδίζει, τρέχει, χορεύει και κάμνει διάφορες επικίνδυνες ακροβασίες πάνω σ' ένα τεντωμένο σχοινί, με τα χέρια!

Σας παρουσιάζουμε τον κ. Σ. Σ. Χώρτ. Ο κ. Χώρτ υπηρέτησε ως υπάλληλος του δικαστηρίου της Πενσυλβανίας επί 62 έτη!

Νά μερικά παράδοξα ιαυντάρια! Τα μανιτάρια αυτά λάμπουν τη νύχτα όπως και η νιγολαμπίδες!

Και κάτι που δεν θα το φανταζόσαστε: Η χελώνα έχει τα περισσότερα κόκκαλα από κάθε άλλο ζώον!

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΓΙΝΑ ΗΓΟΥΜΕΝΗ!..

(Μια ενδιαφέρουσα αυτοβιογραφία της Κοντσίτας Μοντενέγκρο, της Ισπανίδος γόησσας της δόξης).

Ζωή μου μέχρι σήμερα ήταν μια σειρά από άπρόοπτες περιπέτειες. Πολλές φορές μου έτυχε ν' αναρωτηθώ τι θα ήμουν τώρα, αν εξακολουθούσα να ζω στο μοναστήρι των Μαύρων Κυριών του Ίησου. Ποιος ξέρει τι θα ήμουν... Ίσως μια αυστηρή ηγουμένη στη Μαδρίτη ή στον Άγιο Σεβαστιανό. Κι' αλήθεια, η πιδ φλογερή επιθυμία μου, όταν ήμουν μικρή, ήταν να φορέσω το ράσο της μοναχής και να περάσω ήσυχα τη ζωή μου σ' ένα παλιό και ξεκουσμένο μοναστήρι. «Α! Ήμουν ένα φρόνιμο και θρησκόληπτο κορίτσι μ' ένα χρυσό σταυρό στο στήθος, δώρο της γιαγιάς μου, μοναχής στις Ούρσουλίνες του Γκεθάρν, και όλη γυναίκα που δεν θα συγχωρούσε διόλου σήμερα τις «ελλείψεις» μου στο κινηματογράφο.

Μα πρέπει πρώτα να σας μιλήσω για τον Άγιο Σεβαστιανό. Γεννήθηκα λοιπόν εκεί πέρα, στις 11 Σεπτεμβρίου 1908, σε μια όμορφη βίλλα, σκεπασμένη από το αγκιόκλιμα. Ο πατέρας μου ήταν δικηγόρος και ταξίδευε κάθε τόσο στις μεγάλες πόλεις της Ισπανίας, απ' όπου μας έστελνε διάφορα δώρα. Η μητέρα μου, η πιδ καλή κι' η πιδ γλυκομίλητη απ' όλες τις γυναίκες που γνώρισα μέχρι σήμερα, περνούσε ώρες ολόκληρες μπροστά στο μεγάλο έστιαυρο που είχε στο δωμάτιό της, μ' ατελείωτες προσευχές. Ήταν πολύτιμο να κοινοκινούσε και τα μαγικά δάκτυλά της, έφτιαναν εκπληκτικά εργοίδια που τα χάριζε στις μικρές ανήλικες της και στις εξοδελφές της.

Εκεί, στον Άγιο Σεβαστιανό, επέγρασα μαζί με τη μικρότερη αδελφή μου τα πρώτα έξη παιδικά χρόνια μου. Έπειτα ο πατέρας μου εγκαταστάθηκε για πάντα στη Μαδρίτη, όπου άνοιξε ένα μεγάλο εμπορικό κι' έτσι άρχισα να πηγαίνω σ' ένα γυμνάσιο καλοκαιριών, στο «Σακρέ-Κιέρ» και κατόπιν στο μοναστήρι των Μαύρων Κυριών του Ίησου. Η ζωή μου αυτή την εποχή δεν είχε κανένα ενδιαφέρον. Μελετούσα όλη την ημέρα, έψελνα μαζί με τις συμμαθήτρίες μου θρησκευτικούς ύμνους στην παλιά και σκοτεινή εκκλησία του μοναστηριού και γυρίζα στο σπίτι με την απόφαση να άφο-κωδ σ' αυτή την ήσυχη ζωή, για πάντα, με το πρόθετο όνειρο να γίνω μια αυστηρή κι' αξιοσεβαστή ηγουμένη.

Έτσι έζησα ως τα δεκαπέντε χρόνια. Κι' άξαφνα, όπως στο θέατρο, η ζωή μου άλλαξε ξαφνικά κι' άπρόσπτα κι' μ' έκανε να ξεγάσω όλα τα παιδικά όνειρά μου. Αυτό λοιπόν το ιστορικό κι' αληθινό γεγονός συνέβη ένα βράδυ, σε μια μεγάλη φιλική γιορτή, στη Μαδρίτη. Η αδελφή μου κι' εγώ χορεύαμε μπροστά στην ισπανική άρτουκαρία διαφόρους παλιούς χορούς της πατρίδας μας. Κ' η επιτυχία μας ήταν κάτι το άπεριόριστο. Ο κόσμος, οι φίλοι μας, οι συγγενείς μας, οι δικοί μας, μας χειροκροτούσαν όλοι, κατενθουσιασμένοι! Όσο για μένα, μου φαινόταν πως όλα γύρω μου ήταν μια αυτάρχη κι' ότι ήμουν μεθυσμένη ή όνειρο-πληγμένη.

Από κείνο το βράδυ, όπως θα μαντεύετε, τα όνειρά μου για τη καλλονική μου ζωή συνεκκεντρώθηκαν σ' ένα τρελό πόθο να γίνω χορεύτρια, μια διάσημη Ισπανίδα χορεύτρια, σαν την Πάστορα Λαλπίο ή την Μερσεντέ Ρίο Ρόζα. Ο πατέρας μου που δεν ήθελε μέχρι τότε με καλό μάτι τα σχέδιά μου να γίνω καλόγρησα, ενθουσιάστηκε από την καινούργια φιλοδοξία μου κι' έπειδή με ήθελε κυριολεκτικά κι' ικανοποιούσε όλα τα καπρίτσια μου, μ' έφερε στην καλύτερη Σχολή Χορού της Μαδρίτης. Εκεί πέρα, έμαθα ένα χρόνο κι' έπειτα, με την αδελφή μου και τη μητέρα μου έφυγα για το Παρίσι, για να μάθω καλά τα γαλλικά και τους κλασικούς χορούς από μια περιφημη τότε δασκάλα την Μαντάμ Στάνιν-κας. Μά ή μητέρα μου δεν άγαπούσε διόλου το επάγγελμα της χορεύτριας. Όσο κι' αν υπάκουε στον πατέρα μου, όταν βρεθήκαμε εκεί, στο Παρίσι, μάς εξήγησε καθαρά ότι μετά τις σπουδές μας δεν θα μάς άφηνε να βγούμε στο θέατρο. Η απόφαση αυτή της μητέρας μου μ' έκανε να δοκιμάσω μια από τις μεγαλύτερες άπογο-νίες της ζωής μου. Έχασα λοιπόν κάθε ένθουσιασμό για το επάγγελμα μου και τη μητέρα μου στη Μαδρίτη.

Από την εποχή είχα χάσει τα νερά μου και δεν ήξερα πώς να στρωθώ και πάλι καριέρα ν' ακολουθήσω για να δημιουργήσω τη ζωή μου. Και για να διασκεδάσω τη στενοχώρια μου, άφο-κωδ κυριολεκτικά στην κουζίνα κι' έβρινα σε λίγο καιρό μια

πρώτη τάξεως μαγείρισα.

Μα τα χρόνια περνούσαν και σε ηλικία είκοσι χρόνων, ήμουν ένα κορίτσι γεμάτο ευθυμία, φλόγα κι' ένθουσιασμό για τη ζωή. Ζύγιζα τότε 55 κιλά, (τώρα είμαι μόνο 47), είχα ανάστημα 1 μ. 58 κι' ήμουν λεπτή, όπως τα καλύτερα μαννεκέν. Η μόνη μου σκέψις εκείνο τον καιρό ήταν ό... έρωας! «Α, ναι! Γιατί να το κρύψω; Άγαπούσα με πάθος έναν από τους ωραιότερους και περιφημότερους ταυρομάχους της Ισπανίας, τον Πέδρο Άράνσο. Μία μέρα λοιπόν, για να παρακολουθήσω τις ταυρομαχίες του Ά-γίου Σεβαστιανού, στις όποιες ο αγαπημένος μου Πέδρο θα λάμ-βανε μέρος, έφυγα μαζί του από τη Μαδρίτη κι' εγκατεστάθηκα στο σπίτι μιας θείας μου στον Άγιο Σεβαστιανό.

Ο Πέδρο Άράνσο ήταν ο πιδ θερμός μ' κι' ο πιδ άπιστος απ' όλους τους άνδρες. Δεχόταν λουλούδια απ' όλες τις άριστοκρά-τισσες του Άγίου Σεβαστιανού και του Μπιαρίτες, κι' είχε πάντα ένα γλυκό λόγο, ένα φιλί, ένα χέδι, ή ένα έρωτικό ραντεβού για κάθε ώμορφη θαναμάστριά του.

Αυτές ή άπιστίες του μ' έκαναν να τρελλαινώνμαι από τη λύσσα μου, και να του δημιουργώ κάθε τόσο ζωηρές σκηνές ζηλοτυπίας. Σε μια τέτοια λοιπόν σκηνή, στο ιδιαίτερο διαμέρισμα του «Τορέδρε», της περιφημής «πλάτσας» του Άγίου Σεβαστιανού, είδα έναν από τους φίλους του Πέδρο Άράνσο να με πλησιάζει μ' ένα παράξενο χαμόγελο στα χείλη. Ο άνθρωπος αυτός είχε παρακολουθήσει όλη τη σκηνή μας με μια προσοχή που με είχε πειράξει στα νεύρα. Ο-ταν λοιπόν στάθηκε μπροστά μου, μ' έπιασε άργά, άργά από τα χέρια και κυττάζοντάς με βαθειά στα μάτια με ρώτησε:

— Σενιορίτα, μήπως τυχόν σ' έπερασε ποτέ ή ιδέα να παίξετε στον κινηματογράφο;

Η Κοντσίτα Μοντενέγκρο

Αυτή ή έρώτησίς του μ' έκανε να καταπρα-ύνθω άμέσως σαν να είχα δεχτεί ένα σκατσέικο ντους και ν' άπομείνω με το στόμα άνοιχτό από την κατάπληξί μου.

Ο Πέδρο Άράνσο, ξέσπασε τότε σ' ένα ή-χηρό γέλιο και μου παρουσίασε τον άγνωστο:

— Είναι ο σενιόρ Μπαροντάλλι... Μου είπε:

Ο περίφημος σκηνοθέτης.

— Σενιορίτα Μοντενέγκρο, έκανε τότε ο φί-λος του Πέδρο, είνε ένας μήνας τώρα που γυ-ρεύω να βρω μιά... Κοντσίτα! Την ήρωίδα του μυθιστορήματος του Πιέρ Λουίς «Η Γυναίκα και το Νευρόσπαστο»... Θέλετε να παίξετε στο κινηματογράφο αυτό το ρόλο, το ρόλο της Κον-τσίτας;

— Κι' αν δεν θέλει, θα την πείσω εγώ να δεχθώ! Είπε ο Πέδρο Άράνσο κατενθουσια-σμένος, στο φίλο του.

Μα όπως μαντεύετε, δεν είχα κανένα λόγο να δεχθώ. Επέβη την εποχή με είχε άπογο-νέψει ακόμη κι' ο έρωας κι' έτσι άφροσύνημα με πάθος στην καινούργια σταδιοδρομία μου.

Γύρισα λοιπόν από Παρίσι υπό την διεύ-θυνση του Μπαροντάλλι τη «Γυναίκα και το Νευ-ρόσπαστο» που σημείωσε μία από τις μεγαλει-τερές στην δόξη και μ' έκάλεσαν άμέσως κατόπιν στο Χόλλυγουντ.

Εκεί πέρα «γύρισα» το πρώτο «παράν» φιλμ μου με τον γόητα Ραμόν Νοβάρο, που είχε τίτλο «Η Σεβίλλη των Έρωτων μου!» και κατόπιν μια έξοφρενική κωμωδία με τον Μπέρντε Κήτον. Αυτά τα δύο έργα στερέωσαν πειά τη φήμη μου και με τοποθέτησαν ανάμεσα στους γνωστούς «άστερες» του Χόλλυγουντ. Κι' έτσι, αντί να γίνω μια αυστηρή κι' αξιοσεβαστή ηγουμένη, όπως όνειρευόμουν στα παιδικά μου χρόνια, έβρινα ή...

ΚΟΝΤΣΙΤΑ ΜΟΝΤΕΝΕΓΚΡΟ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ ΤΗΣ ΜΕΛΑΝΗΣ

Όταν τύχη να πέση στο ρούχο σας μελάνη, τρίψατε καλά το μέρος αυτό μ' ένα παγάκι καθαρό, το οποίο βουτάτε σε νοπό νερό.

Όταν ιδήτε ότι δεν βγαίνει πειά μελάνη, παίρνετε μια σκληρή βούρτσια, την βουτάτε σε δεικτικό δέξ, και μ' αυτήν τρίβετε καλά τον λεκέ, μέχρις ότου εξαλειφθί.

Υστερα ξεπλένετε το μέρος του λεκέ με καθαρό νερό. Το ρούχο σας θα καθαρίση τελείως και ο λεκές δεν θα ξαναφανί πειά.

ΤΑ ΦΙΑΜ ΠΟΥ ΘΑ ΠΡΟΒΛΗΘΟΥΝ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

(ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ: Σιμόν Σιμόν, Χάρρυ Μπώρ, Ζάν Πιέρ-Ωμόν, Ζάν Μάξ)

Ο πιο φημισμένο αριστοκρατικό χαμπαρέ της Μόσχας, στά 1913, ήταν το «Ερμιτάς».

Εκεί μαζεύονταν όλη η αφορέματα των γλεντιέδων κι' όλοι όσοι αγαπούσαν την Τσιγγάνικη μουσική.

Εκείνο το βράδυ, μέσα στη μεγάλη σάλα του χαμπαρέ, όλοι οι τακτικοί πελάτες ζητούσαν νευριασμένοι τον μαίτρο ντ' Οτέλ. Ίβαν Ίβάνοβιτς, ο οποίος ως τόσο δεν φαινόταν πουθενά.

— Πού είνε ο Ίβαν Ίβάνοβιτς; Ήλεγε ανυπόμονα ο ένας.

— Ναρθή ο Ίβαν Ίβάνοβιτς! φώναζε ο άλλος.

— Μονάχα ο Ίβαν Ίβάνοβιτς ξέρει τι παίρνει! γκρίνιαζε ο τρίτος. Γιατί δεν είν' εδώ;

— Μην ανυπομονείτε! Ήσπευδε να τους καθησυχάσει ο διευθυντής του χαμπαρέ. Πάω να σάς τον φέρω.

Για να δούμε πού ήταν ο Ίβαν Ίβάνοβιτς εκείνο το βράδυ, πρέπει να μπουκνέ με μιά πολυτέλεια κρεβατοκάμαρα ενός ώριμου μεγάρου. Μιά κοπέλλα, μιά παιδούλα σχεδόν, είνε πλαγισμένη στο κρεβάτι και πλάι της άγουρνάει μιά γρηά κουβερνάντα. Η πόρτα ανοίγει. Ξαφνικά και μπαίνει μέσα ένας άντρας στο πρόσωπο του οποίου ζωγραφίζεται η αγωνία. Άμέσως η μικρούλα άρωστη ανοίγει τα μάτια της, αναπηδάει στο κρεβάτι της και φωνάζει χαρούμενη:

— Έσύ είσαι, μπαμπά; Έλα γρήγορα! Ξέρεις, είνε καλά κι' ότι μπορώ να σηκωθώ!...

— Σιγά-σιγά, μικρούλα μου!... Ο γιατρός δεν έδωσε ακόμα την άδεια...

Κ' ενώ ο κ. Πέτροφ—έτσι λέγεται ο πατέρας—πλησιάζει στο κρεβάτι, μιά έκφραση τρυφερής λατρείας ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του. Μά πριν προφτάσει να φιλήσει την κόρη του, μιά καμαριέρα μπαίνει μέσα και του λέει:

— Κύριε, σάς ζητούν στο τηλέφωνο.

— Ω! μπαμπά, λέει παραπονιάρικα η μικρούλα, ακόμα δεν ηρθες και πάλι θά φύγεις.

— Μην είσαι απαιτητική, μικρούλα μου Τάνια... Ξέρεις ότι θά πάω στη Λέσχη...

Ο κ. Πέτροφ πηγαίνει στο τηλέφωνο, αλλάζει μερικές σύντομες φράσεις, ξαναγυρίζει κοντά στην κόρη του, τη φιλάει τρυφερά κι' έπειτα ανεβαίνει στο έλκυθρο που τον περιμένει μπροστά στην πόρτα του, για να τον πάει στο χαμπαρέ «Ερμιτάς».

Έκει όμως γίνεται μιά περίεργη μεταμόρφωση: ο κ. Πέτροφ αλλάζει προσωπικότητα γιατί ο τρυφερός πατέρας της Τονιάς δεν είν' άλλος από τον Ίβαν Ίβάνοβιτς, τ' όν μαίτρο ντ' Οτέλ του χαμπαρέ, τον άνθρωπο που κάνει, για να κερδίσει άφθονα χρήματα, τις πιο πρόστυχες δουλειές που διευκολύνει τα ραντεβού των πελατών και που κατασκοπεύει τις όρατες γυναίκες για να τις πείσει να γίνουν στην άγκαλιά αυτών που τον καλοπληρώνουν.

Ναι, η Λέσχη όπου ισχυρίζονται πως περνάει τα βράδια του ο Πέτροφ δεν ήταν άλλη απ' αυτό το νυχτερινό χαμπαρέ, του οποίου είνε η ψυχή, και στο ό-

ποίο πηγαίνει κάθε νύχτα εν άγνοία της κόρης του. Κερδίζει ένα χρήματα, πολλά χρήματα, για να μπορέσει να ζήσει το αγαπημένο του παιδί, μέσο στην πολυτέλεια και την ευτυχία.

Η Τάνια έχει μεγαλώσει μέσα στον πλούτο, του οποίου άγνοια την προέλευση, χωρίς να υποψιάζεται καν τις ταπεινώσεις που υφίσταται προς χάριν της ο πατέρας της. Γι' αυτήν, ο λατρευτός της πατέρας είνε ένας σοβαρός κύριος, γεμάτος επιείκεια για τα καριότια της.

Η Τάνια είνε μόλις δεκαοχτώ χρονών... Είνε γοητευτική και κίτη παραπάνω από όρατα. Ψυχή ρομαντική, όνειρεύεται το βασίλειο των παραμυθιών που θαρθή να την πάρει και να την παντρευτεί.

Εντωμεταξύ, έχει ξετρελάνει από έρωτα το νεαρό καθηγητή της του πιάνου Καρόλφ, ένα φοιτητή που παραδίδει μαθήματα για να πληρώσει τις σπουδές του. Μά ένα βράδυ που η Τάνια έχει πάει στην Όπερα με την γκουβερνάντα της, για να δει κάποιο περίφημο μπαλέτο, η τύχη της φέρνει έτσι ώστε να καθήσει δίπλα στον πλούσιο τραπεζίτη Ρουντίν, έναν άσυνειδητο σατανάριο γλεντιέ, ο οποίος γοητεύεται από την όμορφη και τη δροσιά της νέας, κατορθώνει να επιτύχει μιά δεύτερη συνάντησι μαζί της στην Όπερα.

Η Τάνια, βλέποντας το ενδιαφέρον του τραπεζίτη, ανασταίνεται. Τό ότι ένας τέτοιος άνθρωπος μπορεί να ενδιαφέρεται γι' αυτήν τη γεμάτη περηφάνεια και καθώς άγνοει τη διαφορά της ψυχής του νομίζει πως βρήκε πειρά στο πρόσωπό του το όνειρο της παιδικής ηλικίας.

Ο Ρουντίν, επιτήδειος στον έρωτα για να μην τρομάξει την κόρη του, την περιβάλλει με ένα προσποιητό σεβασμό κι' έτσι κατορθώνει να κερδίσει εμπιστοσύνη της, και να την κάνει να πηγαίνει στα ραντεβού που της δίνει.

Μιά μέρα που ο Ρουντίν με την Τάνια είχαν πάει περίπατο στις όχθες του ποταμού, τους έπιασε δυνατή μπόρα κι' ο τραπεζίτης παρασύρει την νέα κόρη στο μέγαρό του, ως δτου να περάσει η θύελλα.

Έκει της προσφέρει ένα εξαίσιο γεύμα, όταν ξαφνικά του αναγγέλλουν πως ο μαίτρο ντ' Οτέλ Ίβαν Ίβάνοβιτς ήθελε να του μιλήσει. Ο πατέρας της Τάνιας, που άγνοουσε τις σχέσεις της κόρης του με τον τραπεζίτη, στον οποίο είχε προσφέρει ύποπτες υπηρεσίες, είχε πει να του ζητήσει κάποιο μεγάλο δάνειο.

Δυσσχεστημένος που τον άνησυχούσαν σε τέτοια στιγμή, ο Ρουντίν κρύβει την Τάνια σ' ένα διπλανό δωμάτιο, αποφασισμένος να διαλέξει ώρα αργότερα τον άπρόοπτο επισκέπτη του. Μά, καθώς οι δυο άνδρες συνομιλούν, η Τάνια αναγνωρίζει τη φωνή του πατέρα της.

Περύτρωμη, γεμάτη αγωνία, φεύγει τότε κρυφά και ξαναγυρίζει στο σπίτι της. Μά μόλις φτάνει εκεί, την ζητάν στο τηλέφωνο. Είν ο Ρουντίν, που δυσσχεστημένος γιατί ξέφυγε η λεία του, τη ρωτάει:

— Γιατί φύγατε;

— Ο πατέρας μου ήταν στο σπίτι σάς! το άκουσα!

— Μά όχι, κύριε Ρουντίν, η κόρη μου δεν είνε για σάς.

Και χωρίς να προσέξει την κατάληξη του τραπεζίτη, φεύγει σάν τρελός για να πόν να βρή το παιδί του.

Γυρίζει στο σπίτι του και βλέπει την Τάνια έξωλη. Η ξαφνική απουσία του εταγέματος του πατέρα της την έχει αναστατώσει τόσο, ώστε να θέλει να φύγει, να μην δει πειά. Μαζεύει κιόλας τα πράγματά της σε μιά βαλίτσα.

— Πού πές; τη ρωτάει εκείνος αναστατωμένος.

— Πάω να βρω εκείνον που άκουσα, γιατί αυτός τουλάχιστον δεν με άφησε όπως εσύ.

— Άκουσε, κόρη μου, της λέει με σιγνή ο πατέρας της, σου έλα φάρμακα, είν' αλήθεια, μά το έκανα αυτό για να σου ξασφαλίσω μιά εύτυχισμένη ζωή. Δεν θέλω να μάθεις το έταγμα μου...

Σταματούν να το εγκαταλείψω σε μένα, γιατί κέρδια άρχετα χρήματα για να ζήσεις στο μέλλον εύτυχισμένη. Μά αυτός ο άνθρωπος άφ' ενός άδελφός!...

Και τραβώντας το παιδί του στο στήθος του, άρχισε να του μιλάει με χίλιες προφλάσεις για να μην συντηρήσει αυτή τη ψυχή, που σπέρνει στην Τάνια ποιός ήταν πραγματικά ο Ρουντίν και της μιλάει για την προσφορά που του

Ο Χάρρυ Μπώρ (Ίβαν Ίβάνοβιτς) και η Σιμόν Σιμόν (Τάνια) σε μιά σκηνή των «Μαύρων Ματιών»

την περιμένη ξέω και πηγαίνουν στο «Ερμιτάς».

Έκει, ο Ίβαν Ίβάνοβιτς υποδέχεται τους πελάτες, κι' άνάμεσα σ' άλλους βλέπει τον Ρουντίν μαζί με μιά νέα κόρη, της οποίας δεν διακρίνει καλά το πρόσωπο. Μά ξαφνικά αναπηδάει τρομαγμένος... Είχε άποψήσει σ' αυτή την κόρη του, την Τάνια του...

Επ'ωμεταξύ ο Ρουντίν παρασύρει την Τάνια σ' ένα σεπαρέ που το έχει κρατήσει επίτηδες κι' όπου περιμένει μιά όρχήστρα τσιγγάνικη.

Αναστατωμένος, έξωλος, ο Ίβαν Ίβάνοβιτς δεν ξέρει τι να κάνει. Η κόρη του, η μικρή του Τάνια μ' αυτό τον άνθρωπο! Πρέπει να του την άποψήσει οποιοδήποτε, μά συγχρόνως δεν θέλει να μάθει ποιος πραγματικά είνε.

Καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες, κατανικά την απόγνωση του και εξακολουθεί να περιποιείται τους πελάτες που άγνοουν το τρομαρ δρώμα του. Χωρίς να εμφανίζεται καθόλου στο σεπαρέ όπου ο Ρουντίν μεθάν την κόρη του με σαμπάνια και με μουσική, άρπνεται γι' αυτή, φροντίζοντας ούτως ώστε ο τραπεζίτης να μη βρούμε ότι σιγνή έντελώς μόνος μαζί της.

Η Τάνια ζή τώρα ένα ύπεροχο όνειρο κοντά σ' αυτό τον τρυφερό άνθρωπο που νομίζει κι' αυτή πως τον αγαπά. Οι τσιγγάνοι τραπούν γι' αυτήν τις πιο παθητικές ολαβικές μελωδίες:

Μάτια μαύρα! Μάτια φλογισμένα! Μάτια ώμορφα και λαγυμένα!

Στο τέλος κοιμισμένη, έλαιομένη η Τάνια γέρνει σ' ένα ντιβάνι κι' ό ένας βαρβαίνε τα βλέφαρά της. Ο Ρουντίν τους διώχνει όλους και κοιμάται κι' τα γκαρόνια άπ' το σεπαρέ. Θέλει να έπωφελήσει της ένοιας.

Μά ξαφνικά η πόρτα ανοίγει κι' ο Ίβαν Ίβάνοβιτς που ξέρει ότι το παιδί του κινδυνεύει, παρουσιάζεται. Με μάτια που πετούν φλόγες έλ την όρη προσάξει την Τάνια που την αναστατώνει η ξαφνική άρπνισή του πατέρα της με σιγή μαίτρο ντ' Οτέλ να ξαναγυρίσει στο σπίτι. Κ' εκείνη φεύγει περύτρωμη, άφίνοντας τους δυο άντρες αντίμειτους.

— Είσαι τρελός! ούρλιάζει έξωλος ο τραπεζίτης. Τι σημαίνει αυτό;

— Είνε η κόρη μου! το άπαντάει ο Ίβαν κυττάζοντάς τον περιεργιστά.

Ο τραπεζίτης, νομίζοντας ότι πρόκειται περί συμπαίγνιας του πατέρα και της κόρης για να τον εξαβιάσουν, φέρνει το χέρι του στο στήθος του και λέει:

— Νά, πάρε πνήττα χιλιάδες ρούβλια και σώπα!...

Μά ο Ίβαν προχωρεί άπειληγώς προς αυτόν και του φωνάζει:

— Υπάκουσέ μου, πράγματα που δεν άρπνουνται.

— Ό! μήπως θέλεις να παντρευθώ την κόρη σου, την κόρη του Ίβάνοβιτς! το λέει ειρωνικά ο τραπεζίτης.

Με τα μάτια πλημμυρισμένα από δαμά, ο μαίτρο ντ' Οτέλ τον άρπνίζει περισσότερο και του φωνάζει άγρια:

— Όχι, κύριε Ρουντίν, η κόρη μου δεν είνε για σάς.

Και χωρίς να προσέξει την κατάληξη του τραπεζίτη, φεύγει σάν τρελός για να πόν να βρή το παιδί του.

Γυρίζει στο σπίτι του και βλέπει την Τάνια έξωλη. Η ξαφνική απουσία του εταγέματος του πατέρα της την έχει αναστατώσει τόσο, ώστε να θέλει να φύγει, να μην δει πειά. Μαζεύει κιόλας τα πράγματά της σε μιά βαλίτσα.

— Πού πές; τη ρωτάει εκείνος αναστατωμένος.

— Πάω να βρω εκείνον που άκουσα, γιατί αυτός τουλάχιστον δεν με άφησε όπως εσύ.

— Άκουσε, κόρη μου, της λέει με σιγνή ο πατέρας της, σου έλα φάρμακα, είν' αλήθεια, μά το έκανα αυτό για να σου ξασφαλίσω μιά εύτυχισμένη ζωή. Δεν θέλω να μάθεις το έταγμα μου...

Σταματούν να το εγκαταλείψω σε μένα, γιατί κέρδια άρχετα χρήματα για να ζήσεις στο μέλλον εύτυχισμένη. Μά αυτός ο άνθρωπος άφ' ενός άδελφός!...

Και τραβώντας το παιδί του στο στήθος του, άρχισε να του μιλάει με χίλιες προφλάσεις για να μην συντηρήσει αυτή τη ψυχή, που σπέρνει στην Τάνια ποιός ήταν πραγματικά ο Ρουντίν και της μιλάει για την προσφορά που του

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Πόσες γυναίκες έχετε; ρώτησε τελευταία ένας Γάλλος δημοσιογράφος τον Τούρκο διπλωμάτη Μουσταφά μπέη.

Και εκείνος του άπάντησε χαμογελώντας.

— Μιά μόνο στην Τουρκία. Τό χαρέμι μου είνε... στο Παρίσι!

...Τελεία και παύλα!

Μιά νεαρά γαλλίς ήθοποιός είχε συνδεθί έρωτικά μ' ένα δραματικό συγγραφέα πολύ γνωστό.

Ο δεσμός τους κρατούσε άρκετο καιρό, όταν τελευταία ο συγγραφέας έπαψε να την βλέπει.

Ανήσυχη η ήθοποιός του έστειλε ένα γράμμα στο όποιο δεν του έγραφε σχεδόν τίποτε: Είχε χαράξει μόνον ένα ερωτηματικό κι' είχε βάλει από κάτω την ύπογραφή της.

Η άπάντησις του συγγραφέως έφθασε αυθημερόν κι' ήταν έξ ίσου σύντομη. Δεν περιλάμβανε τίποτε άλλο, εκτός από μιά τελεία και μιά παύλα και την ύπογραφή του!

Ο Γκοντράν βρίσκεται μαζί με την φίλη του στην κρεβατοκάμαρή της, όταν ξαφνικά φτάνει ο σύζυγος της τελευταίας, τους αντίλαμπάνει και τους φωνάζει μανόμενος έξω άπ' την πόρτα:

— Άνοιξε η σάς σκοτώνω!...

— Έστω! το άπαντά ο Γκοντράν. Μά αν σπάσης την πόρτα, εγώ θά βάλω φωτιά στο σπίτι...

— Ά! κανόνια! μουγκρίζει ο σύζυγος. Σίγουρα η γυναίκα μου θά σου έλεγε πως δεν τό έχω άσφαλίσει!...

Μιλούσαν μπρός στο διάσημο μουσουργό Ώμπερ για την πληξί των γηραιών.

— Ναι, έλεγε κι' εκείνος. Είνε πολύ πληκτικά τα γηραιά!... Μά είνε όστόσο, το μόνον που έχουμε για να ζούμε πολύ.

Είχαν καλέσει κάποτε στα άνάκτορα των Βερσαλλιών τον περίφημο γιατρό Λεβέρ, για να δει τη σύζυγο του διαδόχου που ήταν άρρωστη. Ένας αλλικός λοιπόν του έλεγε για να τον πειρώσει:

— Θα είσθε ευχαριστημένος, δόκτωρ, που σάς κάλεσαν στο παλάτι. Αυτό θά σάς δώσει φήμη...

— Αν δεν είχα φήμη, άπάντησε περήνα ο διάσημος έπιστήμων, δεν θά με καλούσαν ποτέ εδώ!

Ο έισαγγελεύς ρωτάει πρό της λαμψή του το μελλονάτο κατάδικο αν έχει να ζητήσει καμιά τελευταία χάρι.

Ο κατάδικος λέει τότε με φωνή βραχνή.

— Θέλω άμέσως μετά την εκτέλεση μου να με πάτε στο φρενοκομείο.

— Γιατί; τον ρωτάει έσπνιασμένος ο έισαγγελεύς.

— Γιατί θά έχω... χάσει πειά τα μυαλά μου!...

Έχανε για να του την πουλήσει...

Έπειτα της μιλάει για τη βασανισμένη ζωή πουκανε προς χάριν της.

Η Τάνια συγκινείται. Τα μάτια της βορκαίνουν. Άκουμπά το μάγουλό της στο μάγουλό του και κλαίει, κλαίει σάν μικρό παιδί.

Έχει καταλάβει πειά την απέραντη θυσία του πατέρα της κι' η καρδιά της ξεχειλίζει από ευγνωμοσύνη.

Η άνάμνησις του Ρουντίν έχει σβύσει πειά μέσα της. Συντημένη από τις συγκινήσεις, νοιώθει τα βλέφαρά της να κλείνουν μαζεύοντας πικρά στον πατέρα της και φιλάει το αγαπημένο της πρόσωπό του. Και καθώς την πέρνει ο ύπνος, η άδιόρθωτη μικρούλα υψιθυρίζει:

— Πές μου καλέ μου μπαμπά...

Ο καθηγητής του πιάνου τουλάχιστον μ' αγαπάει αληθινά! Μπορεί να γίνει άντρώπος μου!

— Ναι, αυτός να! άπαντά ο Ίβάνοβιτς.

Και μ' ένα φιλή της δίνει συγχρόνως και την εύχή του, μέσ άπ' την καρδιά του να ζήσει εύτυχισμένη.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ (Του κ. Δομ. Βαζζακόστα)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Οι Αδελφοί ανυπομονούσαν να τελειώσει αυτή η πολύωρη ακρόαση του βασιλέως. Έβλεπαν το ρολόι να προχωρήσει κι' άπορούσαν. Όταν ο Λουβινύ βγήκε από το βασιλικό γραφείο μόνος του, ήταν τρεις από το μεσημέρι.

Εκπληκτοί οι Αδελφοί είδαν τότε τον δούκα του Άνζού, που έρχόταν κι' αυτός να μιλήσει στη Μεγαλειότητά του!...

Ο δούξ έμαθε έγκαίρως την άποτυχία της συγκεντρώσεώς των στο Φλερύ. Μετά τη φυγή μάλιστα του Σαμπριάκ, η Άνναίς έμεινε επίτηδες στο πανδοχείο, για ν' ανακόψει το δρόμο στο δούκα. Μόλις ή ώραλα συνωμότηρια τον είδε από μακριά, έσπευσε να τον καταστήσει ένήμερο του τί συνέβη. Άμέσως ο δούξ συμβούλεψε τους φίλους του να φύγουν από το Παρίσι και να περιμένουν, κρυμμένοι σ' έπαρχιακές μικροπόλεις, ώς πού να τους πληροφορήσει για τις συνέπειες της άποκαλύψεως της συνωμοσίας. Κι' ο ίδιος, έχοντας μαζί του τους δυο αδελφούς, τον Βανδώμ και τον Βουρβάνο, έπείσθηρε στο Παρίσι με το σκοπό να παραπνευθί εϋθύς στο βασιλέα για την αγένεια του Καρδινάλιου. Θά του έλεγε πως ήταν προσβολή για τον αδελφό του βασιλέως να πάει στο Φλερύ και να μη βρή εκεί τον οικοδεσπότη, από τον όποιο είχε την πρόσκληση για το γεύμα. Καί θα σκέπαζε έτσι, με τά ψεύτικα παράπονά του, την άληθινή ένοχη του.

Οί μόνον από τους συνωμότες πού ακόμα δέν είχαν κάνει την εμφάνισή τους εκεί γύρω, ήταν οί τέσσερες νεαροί θαυμασταί της Άνναίς. Οί τέσσερες ιππότες πληροφορήθηκαν τά συμβάντα πριν φτάσουν στο καπηλειό. Στο δρόμο, καθώς έρχόντουσαν, συνάντησαν τό Ρασκάς, πού γυρίζει πίσω στο Λονζυμά με τον Κορινιάν, κι' άπ' αυτόν τά έμαθαν όλα.

Έκαναν τότε συμβούλιο κι' αποφάσισαν να έπιτεθούν πρώτα—πρώτα στον Τραγκαβέλ, πριν καταπιαστούν με τίποτε άλλο.

Πήγαν, λοιπόν, και κρύφθηκαν πίσω από τό πανδοχείο, στο μέρος ακριβώς του κήπου όπου είχαν κρυφτή κι' οί δυο κατάσκοποι, ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν. Έτσι παρακολουθούσαν και τις δυο παρατάξεις: τους συνωμότες και τον Τραγκαβέλ με τους δυο φίλους του και την Άνναίδα.

Άλλα οί συνωμότες είχαν πειά άποκαλυφθή. Η Άνναίς ώμολόγησε τό σχέδιό τους στον Τραγκαβέλ. Κι' έτσι διετάχθη ο Πρασινάδας να πάη γρήγορα στη δούκισσα ντέ Σεβρέζ, ένα σημείωμα, με τό όποιο την ειδοποιούσαν ότι ώφειλε να φύγει εϋθύς από τό Παρίσι, για να μή συλληφθή.

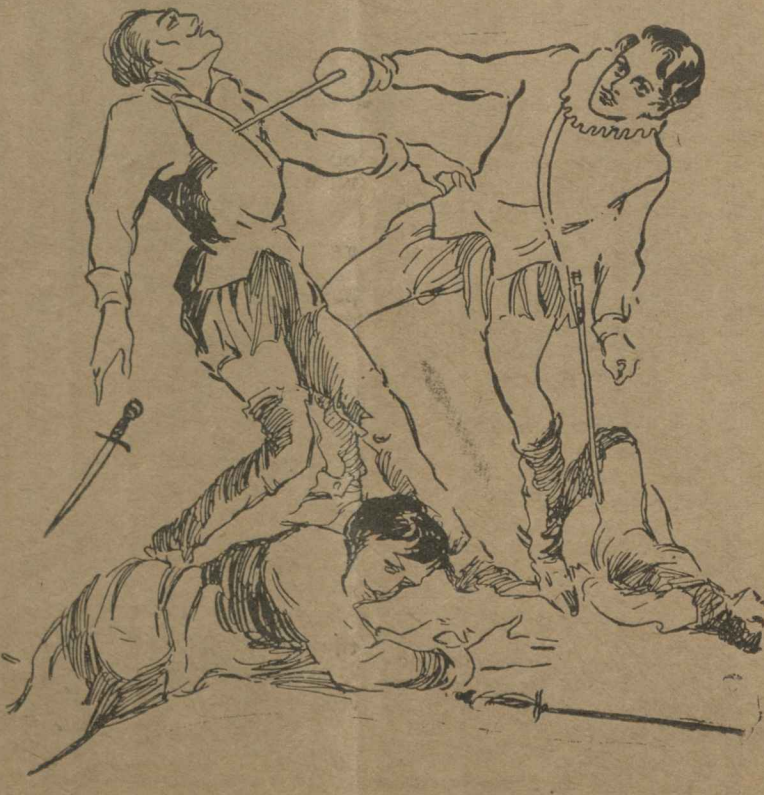
Στον Τραγκαβέλ άνετέθη να προχωρήσει προς τό Λονζυμά και να δη πού βρισκόντουσαν οί βασιλικοί σωματοφύλακες με τον Πάτερ Ίωσήφ.

Οί νεαροί ιππότες είδαν τις νέες αυτές μετακινήσεις κι' άφησαν τον Τραγκαβέλ ν' άπομακρυνθή κάμποσο από τό πανδοχείο. Κατόπιν δέ έτρεξαν για να του φράξουν τό δρόμο του. Έχουμε μερικούς λογαριασμούς να κανονίσουμε, τού είπε πρώτος ο Σεβέρ. Άφίππευσε, κύριε!

Άμέσως ο Τραγκαβέλ πήδησε από τό άλογό του. Οί τέσσερες ιππότες τον μιμήθηκαν.

Θά μονομαχήσουμε ως εϋγενείς, είπε ο Μπισιέρ. Άς δέσουμε λοιπόν πρώτα τ' άλογά μας στα πλησιέστερα δέντρα.

Άφού τακτοποίησαν τ' άλογα, ο Τραγκαβέλ ξιφουλκώντας

Ο Φοντράϊν δέχτηκε μία πληγή κατάστηθα!...

πήρε, σύμφωνα με τους κανονισμούς της ξιφομαχίας, τη στάση του άμυνόμενου. Οί τέσσερες ιππότες ήταν έπιθετικοί.

Τέσσερα ξίφη άστράφταν τώρα στον ήλιο και ζητούσαν να καρφωθούν στο στήθος του Τραγκαβέλ.

— Η Άνναίς μάς άνήκει! τού φώναξαν κι' οί τέσσερες. Πρέπει να πεθάνει!

Άλλα ο Τραγκαβέλ δέν είχε μόνο βοηθό του την τέχνη του στο σπαθί. Η ιδέα ότι έμάχητο για τη λατρευτή εκείνη ύπαρξη, τού έδινε υπεράνθρωπες δυνάμεις. Με ξιφισμούς άξιο-θαύμαστους απέκρουε τά σπαθιά των νεαρών ιπποτών, πού έμάχοντο επίσης με τό ζήλο πού δίνει στην νεότητά ο έρως.

Μά άκατάρτιστοι ακόμα στη ξιφομαχία, οί νεαροί ιππότες άρχισαν γρήγορα να κουράζονται.

Σας ξανάπα, κύριοι, τούς φώναζε ο Τραγκαβέλ, ότι δέν θά με σκοτώσετε έτσι εύκολα, όπως πιστέψατε...

Και χτυπώντας τον Σεβέρ κατάστηθα, τον έριξε καταγής.

— Ένας! φώναξε ο δάσκαλος, προκαλώντας έτσι τούς τρεις άλλους να όρμουν με μεγαλύτερη θέρμη, αλλά ταυτόχρονα και να έκτιθενται περισσότερο.

Η πάλη τους ήταν άγρια. Τους παύσαρε δλους τό έρωτικό πάθος, τό μοιραίο αυτό πάθος, πού άμα έμποδίζεται να δημιουργήσει, καταστρέφει.

Άφρίζοντας, ο Μπισιέρ έριξε άξαφνα τό ξίφος του κι' άνέσυρε τό έγγχειρίδιό του. Ο Λιβερντάν προσπαθούσε μάταια να χτυπήσει τον άντερραστή του από πίσω. Ο Τραγκαβέλ για ν' άποφύγει τά χτυπήματά τους, ηηδοόσε, έφευγε γάμω, γλυ-στρούσε σάν φεϊδι.

Άφισε τότε κι' ο Λιβερντάν τό ξίφος κι' έσυρε τό έγγχειρίδιό του.

Ο Τραγκαβέλ χαμογέλασε. Έβλεπε, σάν δάσκαλος πού ήταν, τό φριχτό λάθος των αντιπάλων του, να δίνουν προτιμή-στη στα δολοφονικά έγγχειρίδια. Έτσι, τώρα, τού ήταν εύκολο ν' άπαλλαγί από τον Λιβερντάν πού στριφογύριζε για να τον χτυπήσει από πίσω του.

Δυό! φώναξε, γυρίζοντας άπότομα.

Κι' ο έπιδέξιος δάσκαλος της ξιφασκίας τρόπωσε με τό ξίφος του τον άπερίσκεπτο νεαρό Λιβερντάν.

Μείνατε δυό! είπε κατόπιν στους άλλους, με φιλικό τόνο. Πηγαίνετε... Δέν μπορείτε να με καταβάλετε.

Άλλ' αυτοί τού άπάντησαν με μία νέα επίθεση: τους.

Έχασε τότε κι' ο Τραγκαβέλ κάθε σκεπτικό γι' αυτούς. Γυρνώντας εϋθύς τό σπαθί του, χτύπησε τον Μπισιέρ και τον έξωλεσε κάτω άνασθητό.

Τρεις! φώναξε πάλι ο δάσκαλος.

Τώρα ο Φοντράϊν ήταν μόνος του. Πέταξε κι' αυτός τό ξίφος, έβγαλε τό έγγχειρίδιό από τη μέση του κι' εξαγριωμένος ρίχτηκε κατά τού Τραγκαβέλ.

Την άγαπή! τού φώναζε με λύσσα. Σκότωσες ίσως τούς άλλους. Μά θά σκοτώσω κι' εϋώ έσένα και θά μείνω μόνος στη ζωή για να λατρεύω τη θεϊκή μορφή της!

Ακούγοντας τά ίδια του τά λόγια ο ιππότης έπήρε καινούριο για ζωή και ώρμησε με περισσότερη άποφασιστικότητα...

Θά πάλευαν έτσι κι' οί δυο τους πάνω από πέντε λεπτά της ώρας!... Όταν άξαφνα ο Φοντράϊν δέχτηκε μία πληγή καταστηθα, έμπηξε μία φωνή πόνου και σωριάστηκε καταγής, χάνοντας τό φως του.

Ο Τραγκαβέλ έμεινε εκεί λίγη

ώρα ακόμα, άσκητής, άκίνητος, καμαρώνοντας τά ξαπλωμένα στα χόμα παλληκάρια.

Ήσαν νεκροί ή μόνο πληγωμένοι; Δέν ήξερε!... Ούτε άκουσε, ούτε είδε κανένα τους να μετακινείται!...

Προχώρησε κατόπι, πήρε τ' άλογό του κι' έφυγε από τό πέντομο εκείνο μέρος. Στο δρόμο του συνάντησε ένα χωρικό.

Πήγαινε εκεί όπου βλέπεις τά πολλά δένιρα, τού είπε. Θα βρεις τέσσερα άδέσποτα άλογα!

Κι' εξακολούθησε τό δρόμο του.

Ήταν περίπου ή ώρα κατά την όποια ο δούξ ντ' Άνζού έμπαινε σ' άνάκτορα άποφασισμένος ν' άρνηθή στο βασιλέα την ένοχη του και να παραπνευθί για την άπουσία τού Έκλαμπρότατου από τό γεύμα.

Με προσποιητό θυμό προχωρούσε προς τά ιδιαίτερα διαμερίσματα τού βασιλέως, όταν άνέλπιστα τον σταμάτησε ένας λογάς της βασιλικής σωματοφυλακής.

— Ψηλότε! τού είπε. Έχω διαταγή να σάς συνοδέψω!

— Διαταγή!... Από ποιόν;

— Από τον ίδιο τό βασιλέα, Ψηλότε, Προχμιαί, ή διαταγή είχε δοθεί, αλλά την είχε ύπαγορεύσει στον Καρδινάριο ο ήγούμενος Πάτερ Ίωσήφ κι' ο Καρδινάριος στο βασιλέα. Ο Πάτερ Ίωσήφ είχε έπιμείνει στον Καρδινάριο ν' άπαιτήσει από τό βασιλέα να φερθή άυστηρότατα στους συνωμότες.

— Νά τί όφείλετε να κάνετε, έκλαμπρότατε, είχε πη στο Ρασκά. Δότε την παρατήρησή σας στο βασιλέα... Είναι ένας τρόπος για τά στερώσετε τη θέσι σας ακόμα περισσότερο και να θριαμβεύσετε ως τό τέλος... Ο βασιλέας, πού δέν μπορεί να κάνει χωρίς εσάς, θά σας παρακαλέσει ν' άποσύρετε την παρατήρησή... Σεις τότε θά δεχθήτε, αλλά υπό όρους... Θά τού ζητήσετε να σας άναδέξει, με πλήρη έλευθερία δράσεως, την κατοστολή της συνωμοσίας... Έτσι θά μπορούσαμε να τούς παύσουμε όλους. Θά έξορίσουμε, τη δούκισσα, θά άποκεφαλίσουμε τούς πιά έπίφοβους, θά φυλακίσουμε τούς αδελφούς Βανδώμ και τό Βουρβάνο και θά έπιβάλουμε στο δούκα ντ' Άνζού να παντρευτεί τη δεσποινίδα Μουπασιέ...

Αυτά είχε όπ' όψιν του ο Καρδινάριος ηγαλόντας στο καίσι και σύμφωνα μ' αυτές τις οδηγίες κανόνισε τη στάση του... Ο δούξ μάντεψε την κατάστασι εϋθύς μόλις άντίκρυσε τό πρόσωπο τού βασιλέως, τον όποιο βρήκε να συνομιλή με τον Έκλαμπρότατο, μά δέν μπορούσε πειά να ύποχωρήσει. Κρίνοντας στην όψη και συγκρατώντας την ταραχή του, είπε πρώτα προς τον Καρδινάριο:

— Τά συγχαρητήριά μου, Έκλαμπρότατε!... Φανήκατε με την άπουσία σας τόσο άγενής, όσο και θρασύς... Γιατί λοιπόν να με καλέσετε!...

— Έχετε δικη, Ψηλότε, τού άπάντησε με άρκετη ειρωνεία ο Καρδινάριος. Η αίτια για την όποια δέν ήρθα... είναι ότι δέν ήθελα να με δολοφονήσουν!...

Η άπάντησι αυτή κλόνισε τό δούκα. Δέν ήξερε πώς να άντακούσει τον Καρδινάριο, πώς να προσπατεύη τον εαυτό του. Δέν είχε προβλέψει ένα τέτοιο ένδεχόμενο. Η σιωπή του όμως βεβαίωνε τις πληροφορίες πού είχαν δοθεί από τό Λουβινύ.

Άλλά κι' ο Καρδινάριος, μολοντί δέν περίμενε ν' άκούση καμιά διάψευσι, ταραχτηκε και τό πρόσωπό του χλώμιασε. Είχε άπέναντί του ένα ιχυρότατο άρχοντα, ο όποιος ήθελε να τον σκοτώσει. Ωστόσο συγκρατήθηκε και πλησίζοντας τον βασιλέα τού είπε:

— Μεγαλειότατε!... Λυπάμαι πολύ γιατί ή περιστάσεις με άναγκάζουν να κατηγορήσω τον Ψηλότετα δούκα ντ' Άνζού ως συνωμότη έναντίον της ζωής τού πρωθυπουργού τού Κράτους... Οί νόμοι έπιβάλλουν τη σύλληψη τού Ψηλότετα και την ένέργεια άνακρίσεων!...

Μία διπλή βαθεία στενοχώρια βασάνιζε τώρα τον βασιλέα. Τά καμώματα τού αδελφού του Γάστωνα τού προξενούσαν μεγάλη φρίκη και όδυνηρή ζηλοτυπία, γιατί ο νεαρός αυτός δέν γύρισε να πάρη μόνο τό θρόνο, ζητούσε να κάνει δική του κι' αυτή ακόμα τη γυναίκα του! Δέν τού άρεσε ώστόσο τό ότι γινόταν και πάλιν κατήγορος τού αδελφού του ο άνυπόφορος Καρδινάριος. Δέν τού άρεσε καθόλου τό ότι ο άνεπιθύμητος αυτός πρωθυπουργός ήταν δικαιολογημένος, ζητώντας τη σύλληψη τού αδελφού του, ενός γιου τού Έρρίκου Δ', τού διαδόχου τού θρόνου!

Με την έλπίδα λοιπόν ότι ο δούξ θάβρισκε καμμία ψευτιά, ότι θά έκανε καμμία τρέλλα πού θα τον άπάλλασσε από τά χόμα τού Καρδινάλιου, είπε:

— Γάστων, άπολογήσου!

Μά ο Γάστων δέν είχε σκεφθή την περίπτωσι της άπολογίας του, και ήταν άνετοίμαστος. Μουρμούρισε κάτι άκατανόητα λόγια, πού έκαναν τό βασιλέα να θυμώσει ακόμα περισσότερο, γιατί ο Λουδοβίκος ΙΓ' δέν άνεχόταν να βλέπει τον αδελφό του να έξευτελλίζεται μπρός στον Καρδινάριο.

— Άπολογήσου, λοιπόν! τού ξανάειπε. Η θέλεις να πω εϋώ τά όσα οί συνωμότες αποφάσισαν με την έπιπόλαη άνεκτικότητά σου και με την άπερίσκεπτη συμμετοχή σου;

— Αυτά πού λέει ο Καρδινάριος είναι ψέμματα! ψιθύρισε ο νεαρός Γάστων.

Η παιδιάστικη αυτή άπάντησι άπογοήτευσε τον βασιλέα, ο όποιος τού φώναξε με ύφος περιφρονητικό:

— Κύριε, τά γνωρίζω όλα!...

Και με λίγα λόγια τού έδωσε να καταλάβη πώς είχε πράγματι μάθει τις λεπτομέρειες της συνωμοσίας των κατά την προηγούμενη νύχτα.

Τότε ο Γάστων γονάτισε μπροστά του και κλαίγοντας σάν μικρό παιδί άρχισε να τραυλίζει:

— Δέν φταίω εϋώ σε τίποτα!... Δέν είμαι ένοχος!...

Ο βασιλέας, φυσικά, ντράπηκε για την άνανδρη στάσι τού αδελφού του μπρός στον φορτικό Καρδινάριο.

— Σηκώσου όρθιος! τού φώναξε. Για όνομα τού Θεού!... Δέν έπιτρέπεται σ' ένα γυό και σ' ένα αδελφό βασιλέως να γονατίζει, ποτέ!...

Και χάνοντας την ψυχραιμία του μπρός στην άπρεπή στάσι τού δούκου, άρχισε να δίνει έλευθερη διέξοδο στις σκέψεις τού φουρτουνιασμένου μυαλού του:

— Ναι, σκότωσε όποιον θέλεις, μά σε βεβαιώνω πώς δέν θά μπορέσης ποτέ να σκοτώσης κι' έμένα! φώναξε στον δούκα. Ποιος σου δώκε την άδεια να μιλάς και να ένεργής από μέρους των εϋγενών της Γαλλίας!... Έγώ μόνος άντιπροσωπεύω αυτή την τάξη!... Κλέβεις, λοιπόν, τά δικαιώματά μου, για να δικάζης και να καταδικάζης μ' έλαφρή συνείδησι κι' αυτούς ακόμα τούς ύπουργούς τού Κράτους!... Με νόμιμες κιόλας πεθαμένο κι' έτοιμάστηκες να παντρευτής τη χήρα βασιλισσα!... Κακέ, επαναστάτη αδελφέ!... Θά σου δείξω τώρα, καθώς και στη βασιλίσσα και στους φίλους σας, με ποιόν έχετε να κάνετε!... Φώναξε άμέσως: Ζήτω ο βασιλέας, ζήτω ο Λουδοβίκος ΙΓ'!

— Ζήτω ο βασιλέας Λουδοβίκος ΙΓ', επανάλαβε ο νεαρός Γάστων, σάν ύπνωτισμένος.

— Και θά τό φωνάξης ως τη λαϊμητόμο!... έβρυχηθή ο βασιλέας.

Τότε ο Γάστων έμπηξε μία δυνατή κραυγή και ξαναγονάτισε μπρός στο βασιλέα αδελφό του.

— Μεγαλειότατε!... Μεγαλειότατε! φώναξε τη στιγμή εκείνη ο Καρδινάριος, σπεύδοντας να κλειδώσει την πόρτα τού βασιλικού γραφείου.

Τι συμβαίνει, κύριε; ρώτησε ο βασιλέας.

— Ζητώ, Μεγαλειότατε, να φανήτε εϋνοϊκός στον αδελφό σας!... Δέν πρέπει να δημιουργήθει σκάνδαλο!... Έπιτρέψτε να πω λίγα λόγια, πού διατάξετε τη σύλληψή του...

Μιλήστε, Καρδινάριε, είπε ο βασιλέας, Σας άκούω...

Ο δούξ σηκώθηκε από κάτω κι' άφησε τό κουρασμένο πειά κορμί τού να σωριάσθι σε μία πολυθρόνα.

— Μεγαλειότατε, είπε ο Καρδινάριος, ή Ψηλότης τού μας βεβαίωσε ότι δέν φέρει καμμία εϋθύνη για τά σχέδιά των συνωμοτών...

Τό πιστεύω αυτό, κι' έχω τη γνώμη πώς όταν ο Ψηλότετος μάς όμολόγησε λεπτομερώς τά όσα έλέχθησαν χθες τό βράδυ μέσα στο μέγαρο της δούκισσης ντέ Σεβρέζ, τότε δέν θά ύπάρχει έναντίον του ουδέ ή παραμικρή κατηγορία... Και θά έλαω να γίνη έτσι, γιατί δέν πρέπει τά μέλη της βασιλικής οικογενείας να βαρύνονται με αυτού τού είδους τις όπνοτες!...

— Ναι, Καρδινάριε!... Μά ή δικαιοσύνη άπαιτείται από μας να τιμωρούμε!...

— Θά σας τά πω όλα... Θά σας τά πω όλα, φώναξε με λυγμούς ο νεαρός δούξ, πού τη στιγμή εκείνη ήταν ένα ψυχικό κουρέλι.

Ο Καρδινάριος άρπαξε την περίστασι αυτή για να τον ρωτήσει τον δούκα ντ' Άνζού:

— Και θά δεχθήτε, Ψηλότε, να στεφανωθήτε τη δεσποινίδα Μουπασιέ;

— Ναι, Έκλαμπρότατε... Άν αυτό είναι και τό θέλημα τού βασιλέως μας!

— Λαμπρά, σύμφωνα! τού άπάντησε ο Λουδοβίκος ΙΓ'. Πές μας τώρα όλα όσα ξέρετε.

(Άκολουθεί)

Ο Γάστων γονάτισε κι' άρχισε να κλαίει σάν μικρό παιδί!...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

ΕΣ' στον ήλιο, μέσ' στην πρασινάδα, μέσ' στον ανάλαφρο αέρα του 'Απριλίου, η Ντενίζ περιμένα τον καλό της. 'Από το μέρος του ραντεβού τους δεν έλειπε ούτε η όμορφιά, ούτε η ποιήσις. Ήταν ένα μικρό δάσος από έλατα σ' απόστασι δυο χιλιομέτρων από την πόλι που κατοικούσε η Ντενίζ.

Ο Μισέλ πήγαινε και την συναντούσε εκεί συχνά: έφτανε με άμαξι, την άρπαζε όπως στα παραμύθια, της χάριζε μερικτές ώρες όνειρων κ' έπειτα την ξανάφερνε στο μέρος από το οποίο είχαν ξεκινήσει. Πότε πηγαίναν κ' έτρωγαν σ' ένα άγροτικό ξενοδοχείο και πότε έτρεχαν και κυνηγώντουσαν σαν παιδιά στα άγρια μέρη μονοπατία.

Αυτό βαστούσε πέντε χρόνια τώρα. Στην αρχή είχαν περάσει και μέρες καλύτερες: τρία χρόνια αληθινής ευτυχίας, μεγάλης, χωρίς κανέναν σύννεφο. Η Ντενίζ, όταν στεφνόταν τώρα την περασμένη της αυτή ευτυχία, έννοιωθε την καρδιά της να σφίγγεται. 'Επί μήνες ολοκληρώσε, είχε τον έρωτα, και μαζί με τον έρωτα, την εμπιστοσύνη στο μέλλον, τη βεβαιότητα του γάμου. Διάφορες δυσκολίες που έφερε ο πατέρας του Μισέλ, ο οποίος εύρισκε την πορεία της κάπως μικρή, ανέβαν μόνο την πραγματοποίηση του γάμου αυτού σχεδίου. Νέα, ωραία, φλογερά έρωτευμένη, αγαπημένη απ' αυτόν που θεωρούσε παιδί και μνηστήρα της, το έννοιωσε σαν μία μεγάλη χαρά να γίνει δική του πριν απ' την επίσημη ώρα. Και σήμερα ακόμα παρ' όλες τις φριχτές στιγμές που έπακολούθησαν, δεν μετανούσε καθόλου γι' αυτό: στάθηκε ευτυχισμένη, όνειρεται ευτυχισμένη.

— Ο πατέρας μου θα ύποχωρήσει, της έλεγε ο Μισέλ, και θα ζήσουμε μαζί για πάντα.

Στην αρχή, εκείνη τον πίστευε πραγματικά. Κατόπιν, άρχισε να νοιώθει τον έναν της λιγότερο σίγουρο, ως ότου μία μέρα κατάλαβε πια ότι δεν έπρεπε να πιστεύη καθόλου στα λόγια του.

— Όσο, του έλεγε, όταν εκείνος τη διαβεβαίωνε πως θα κρατούσε τις υποσχέσεις του.

— Μην ανησυχείς αγαπημένη μου... Σ' αγαπώ, μ' αγαπάς, αυτό είναι το σπουδαίο... Θα παντρευτούμε αργότερα αν μπορούσαμε... Σ' αγαπώ... είμαι δική σου... και είσαι δικός μου... Αυτό φτάνει... Φίλησέ με!...

Συναντιόντουσαν κάθε μέρα. Η μητέρα της Ντενίζ, άποικη σαν αγαθή επαγγελματίστρια που ήταν, δεν έναντιονόταν καθόλου σ' αυτές τις συναντήσεις. Δεν είχε άλλωστε καμιά άμφιβολία ότι η ιστορία αυτή θα κατέληγε σε γάμο.

Μία μέρα όμως καθώς η Ντενίζ είχε πάει σε κάποιο μαγαζί για να ψωνίσει, άκουσε έντελως τυχαία αυτά τα λόγια:

— Ξέρετε, ο γυιός του Γκαμπιέ παντρεύεται... Ο μεγάλος, αυτός που λέγεται Μισέλ.

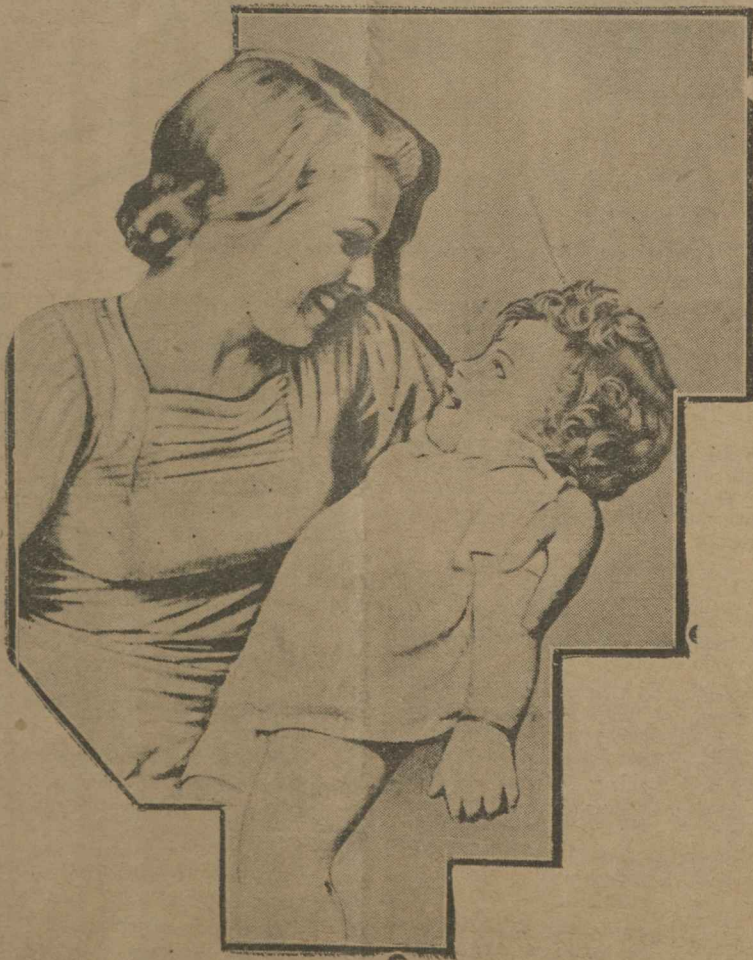
Η Ντενίζ μόλις τ' άκουσε αυτό χαμογέλασε. Τι έλεγαν εκεί; Αλήθεια είχε αφήσει το φίλο της κ' είχαν περάσει στιγμές ξέφρετες μέσ' στο μικρό δάσος των ελάτων.

Τού είχε τόσο εμπιστοσύνη, ώστε δεν άμφεβαλε γι' αυτόν ούτε στιγμή: θα γελούσε πολύ την άλλη μέρα, όταν θα του έλεγε τα λόγια που άκουσε.

Μα εκείνος δεν γέλασε καθόλου. — Απεναντίας έλαμψε. Καί, βλέποντας αυτά τα δάκρυα που ήταν σαν μία εξομολόγηση, η Ντενίζ έννοιωσε έναν τρόμο, έναν τρελλό τρόμο να την κυριεύει...

Ήταν αλήθεια!... Ήταν φριχτό!... Θα παντρευόταν με μιάν άλλη... Η Ντενίζ θα ήθελε να πεθάνη, μα δεν πεθαίνει κανείς απ' αυτά τα πράγματα... Ζει, κι αυτό είναι το πιο σκληρό και το πιο φριχτό...

Μήνες πέρασαν... Ο Μισέλ είχε πια παντρευτεί. Στο σπίτι της, ο λόγός της, δεν της έλεγαν τίποτε της φτωχής Ντενίζ... Όλα είχαν τελειώσει πια... Δεν θα ξανάβλεπε αυτό τον άδύνατο, αυτό τον άναυδο Μισέλ, ο οποίος δεν είχε κατορθώσει να την αγαπήσει άρκετά... Δεν θα του ξαναμιλούσε ποτέ

Η μικρούλα την κύτταζε και γελούσε...

πειά... Θα προσπαθούσε να τον λησμονήσει!... Μα τη νύχτα, στις άγριες άπνιες της, του φώναζε, χωρίς μίσος, γλυκά:

— Καλέ... καλέ... έμένα που σ' αγαπούσα!... έμένα που σ' αγαπούσα! Και όλη η καρδιά της την τραβούσε προς αυτόν, όλο της το κορμί ζητούσε τα χάρδια του.

Ο άπιστος ώστόσο της έγραφε συχνά. Δεν είχε πάψει να την αγαπά. 'Ηθελε να την ξαναβεί... Δεν άπαντούσε στις επιστολές του καθε φορά που λάβαινε μία απ' αυτές, όρκιζόταν ότι δεν θ' άνοιγε την άλλη που θα λάβαινε κατόπιν... Μα, έρωτευμένη πάντα, περιμένα με άγανάπη τον ταχυδρόμο κ' άρπαζε με λαχτάρα το φάκελλο που τον έφερε ξανάμεσα σε είκοσι άλλους.

'Επί μήνες ολοκληρώσε πάλαψε εναντίον των ίκεσιών, εναντίον των τρυφερών προσκλήσεων, εναντίον των σαρωτικών εξομολογήσεων του φίλου της. Πάλιν με την ίδια της την καρδιά και με τις αλοήσεις της που τον λαχταρούσαν.

Μία νύχτα που ο πυρετός, ο πόνος κ' ο έρωτας την πέταξαν απ' το κρεβάτι της πριν απ' τα χαράματα, του έγραψε κ' αυτή με τη σειρά της:

« Έλα να με συναντήσεις στο μικρό δάσος! Δεν ξέρω πια αν σ' αγαπώ ή σε μισώ... Ξέρω πως θέλω να σε ξαναβώ... ξέρω πως, χωρίς έσένα, θα πεθάνω ».

Και όταν ξανασυναντήθηκαν, ξεράστηκαν όλα μέσ' στα φιλήματα τους και δεν έγινε καθόλου λόγος για όλα όσα είχαν συμβεί.

Κ' η ζωή τους ξανάρχισε όπως άλλοτε με τα ραντεβού τους στο μικρό δάσος...

Σήμερα, καθώς η Ντενίζ περιμένα πάλι τον αγαπημένο της, σολογιζόταν με θλίψη.

— Πέντε χρόνια πέρασαν... Και πόσα θα περάσουν ακόμα; Τι έγιναν, η καλές έλπίδες μου, η ύπεροχος χαράς μου κ' αυτός άναυδος μεγάλος μου πόνος;... Χάθηκαν όλα μέσα στο παρελθόν, παρασπώντας μαζί τους ό,τι καλύτερο, ό,τι πιο ευαίσθητο ύληχε σε μένα.

'Επειτα άρχισε να σκέφτεται το Μισέλ! Πόσο γρήγορα είχε ξαναβρεί τη γαλήνη του... Ήταν ευτυχισμένος... Σούσε με όλη του την όρεση, άνάμεσα στην έρωμένη του, την νόμιμο σύζυγό του, και το περιττό του που ήταν μόλις δυο χρονών.

— Η Ντενίζ δεν ζήλευε τη γυναίκα του!... Μα πόσο θα ήθελε αυτό το παιδί να ήταν δικό της...

Θούμβος αυτοκινήτου που πλησίαζε όλοένα την απέσπασε απ' τις όνειροπολήσεις της... Κύτταζε το ρολόι της: η ώρα ήταν σχεδόν πέμπτη.

Θα ήταν άσφαλτος ο Μισέλ... Γρήγορα έδωξε απ' τα χαλαρισμένα της τόν πόνο της και προσπαθούσε να πάρη για τον έρωσή της μια χαρούμενη έκφραση.

'Επειτα, με τη σκέψη ότι θα τον διασκέδαζε, άν τον ξάφνιαζε, διάλεξε ένα μεγάλο κορμό δέντρου, και κούρτηξε πίσω απ' αυτόν.

Τώρα, το άμαξι είχε σταθεί καταπληκτικό, άκουσε το Μισέλ να φωνάζει γλυκά:

— Κατέβα, Κλάρα... Θα πάμε να βρούμε μία καλή κ' όμορφη νεφέλη!

Η Ντενίζ κατάλαβε πως ο άφοπμητός της είχε φέρει μαζί του και την κόρη του και τότε χροήθηκε πραγματικά. 'Ήξερε βέβαια πως ο Μισέλ δεν θα δυσκολευόταν να τη βρεί, αλλά έλεγε μέσα της:

— Μα στιγμή!... μία στιγμή ακόμα γ' α να συνέλθω...

Κ' έφερε και ξανάφερε το γέλιο της στο πρόσωπό της για να δώσει στον τρόπο που έννοιωθε γεμμένον σ' αυτό.

— Θεέ μου! Θεέ μου! Έλεγε μέσα της. 'Η κόρη του! η κόρη της!

Τέλος, θαρραλέα, πρόβαλε απ' την κούρτη της:

— Ο Μισέλ, κρατώντας την κόρη του, έτρεξε προς αυτήν, περιφανής κ' ευτυχισμένος.

— Κύτταξε! της φώναζε. Κύτταξε τι σου φέρονω!

Κ' άπόθεσε μέσ' στα χέρια της φίλης του το πολύτιμο φορτίο του Άναθρεμμένο σ' ένα άστικό παρβάλλον, το κοριτσάκι αυτό των δυο

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνοδεύσαντος τόν "Οθωνα κατά την καθόδο του στην Έλλάδα Βαυαρού άξιωματικού Χριστοφόρου Νέζερε)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Σμάλτς όμως έννοιωσε με κάθε τρόπο να έκηφενώσει τους Μανιάτες και διέταξε δυο από τους λόχους μας να επιτεθούν κατά των χαρακωμάτων τους. Οι λόγοι αυτοί, οι όποιοι άπετελούντο ως επί το πλείστον από γερμανοελβετούς έθελοντάς, πέρασαν όρμητικά το φράγγι που τους προστάτευε από το πυρ των Μανιατών.

'Αλλά με την όρμη που είχαν πάρει όταν έφτασαν στο άντικρυνο χείλος του φραγγιού, ήταν πια άποκαμωμένοι και

λογασιμένοι.

Γι' αυτό μόλις οι Μανιάτες άρχισαν να ρίχνουν εναντίον τους όλη η όρμη τους κόπηκε μονομιάς και άπάνω στη σαρμάρα τους, δεν ήξεραν πώς να προφυλαχθούν.

Σαράντα απ' αυτούς άπόμειναν, εκεί νεκροί και βαρεία πληγμένοι κ' οι υπόλοιποι κατόρθωσαν να σωθούν διά της άγλης ξαναπενώντας το φράγγι και γυρίζοντας πάλι σε κατεύθυνση στο στρατόπεδό μας.

Τότε ο λοχαγός Κόμης Βότμαρ, έπρότεινε να πάρη τις πυροβολαρχίες, να περάσει το φράγγι και να πάρη να τις στήση ακριβώς άπέναντι στα όχυράματα των Μανιατών. 'Η πρότάσις του ένευχή άμέσως κ' ο Κόμης, άφου έπηρε μαζί του κ' ένα έλληνικό τάγμα για το ένδεχόμενο μάχης έκ το συστάδην, κατόρθωσε με άφάνταστες δυσκολίες να φτάσει στο άντικρυνο όροπέδιο. 'Επειδή τα μουλάρια δεν μπορούσαν να σκαρφαλώσουν με το βάρος των κανονιών στα άποκρημα μονοπάτια, τα φορτώθηκαν οι ίδιοι οι στρατιώτες, και τ' άνέβασαν χώνοντας ποταμούς ιδρώτους.

Αυτό όμως ήταν όλο. Γιατί, μόλις τα κανόνια τοποθετήθηκαν στο άντικρυνο όροπέδιο άρχισαν να ρίχνουν κατά των όχυρωμάτων των Μανιατών. Στην αρχή, ο στόχος τους ήταν το πρόχωμα εκείνο που μας ένοχλούσε περισσότερο από τ' άλλα.

Η βόμβα που τίνεζαν κυριολεκτικώς στον άέρα κ' οι Μανιάτες το έγκατέλειψαν κ' έφυγαν εκείνη κακώς. Δεν άντιστάθηκαν ούτε ένα δευτερόλεπτο.

Το ίδιο έπανελήθη και με τα άλλα δυο προμήματα των Μανιατών.

Όλοι ολάνθλαλώς είχαν σκορπιστεί στο βουνό, φάγοντας ά βρούν ένα καταφύγιο και κατασκηνώνοντι από δυο λόγους 'Ελβετών που είχαν φτάσει έν

ήρουν, δεν ήταν καθόλου άγριο, ούτε ζδειχνε τρόπο. Κύτταζε τη Ντενίζ με τα μεγάλα γαλάζια μάτια του και της χαμογελούσε με χάρη.

Γρήγορα γρήγορα, ο Μισέλ της έξηγόρησε:

— Η μητέρα της έφυγε για μία βδομάδα... Πάει κοντά σε κάποια φίλη της άρρωστη για να την περιποιηθή. Όταν θα ξαναγυρίσει, η μικρούλα Κλάρα θα έχη δει τόσα πράγματα κατά την άπουσία της, ώστε δεν θα σε θυμάται πια... 'Επειτα κ' αν πη τίποτε, θα πω πως δεν έχει τί λέει... Σου την έφερα λοιπόν, γιατί σκέφτηκα ότι δεν θα σου έπαρουσιάζόταν ποτέ τέτοια ευκαιρία για να σου τη δείξω... και ήθελα τόσο να τη δής τη μικρούλα κ' όμορφοίλα μου κόρη...

Η Ντενίζ τον άκουγε μετρεμένη... Κύτταζε... Κύτταζε τα γαλάζια μάτια της παιδοίλας, τα ξανθά μεταξένια μαλλιά της... Σ' αυτά έκοιτάζε με την άλλη γυναίκα... τη γυναίκα του...

Μα το άξιολάτρευτο και χαμογελαστό αυτό στόμα, πως το άναγνώριζε!... Ήταν το στόμα του αγαπημένου της...

Μαροσιά στη Ντενίζ που έμενε άφωνη, ο Μισέλ άρχισε τώρα να της γιγν... Δεν ήταν πια σίγουρος αν αυτό που έκανε ήταν λεπτό... Κ' άκουσε στη Ντενίζ με μικρές χαμμένες φράσεις:

— Αλήθεια, δεν σε στενοχωρεί αυτό;... Έλνε τόσο όμορφη η μικρούλα, δεν είν' έτσι; Κλάρα, πές καλημέρα στην κυρία!...

Η μικρούλα, τότε άπλωσε προς τη νέα τα παχουλά χεράκια της. Τη κύτταζε και γελούσε...

Η Ντενίζ δίτασε μία στιγμή. Ήταν συγκινημένη, άναστατωμένη.

Κύτταζε το Μισέλ σαν τρελή...

'Επειτα ξαναφενώνοντας στο κοριτσάκι τα μάτια της, στα όποια, για μία φορά ακόμα έλαμπε η θυσία, έσφιξε άπάνω στην καρδιά της λαχτάρα το παιδί αυτό που έπρεπε να είναι δικό της και που, άλλωστε, δεν ήταν...

JEANNE ROBIN

τωμεταξύ για να ένισχύσουν τις πυροβολαρχίες.

Τέλος, οι Μανιάτες κατόρθωσαν να φτάσουν στο χωριό 'Ασλάν-Άγιά που βρισκόταν στην έξοδο της χαράδρας σ' ένα ύψωμα.

Εκεί, όχυρώθηκαν στα μεγάλα, τετράγωνα και λιθόκτιστα σπίτια του κ' άρχισαν να ρίχνουν πυρά όμαδόν κατά της δεξιάς μας πτέρυγος.

'Αρκετοί από τους δικούς μας σκοτώθηκαν τότε και πολλοί τραυματίστηκαν. Μεταξύ των τελευταίων, ήταν κ' ο ύπασιπτής του τάγματος στο όποιον άνήκα. Τότε, έπειδή ήμουν ο νεώτερος άξιωματικός του τάγματος, μου έστειλαν το άλογό του με την έντολή να τον άντικαταστήσω.

Εγώ πήρα το άλογο και πάτησα το άριστερό μου πόδι στον άναβολέα για να το καβαλλήσω. 'Αλλά, την ίδια στιγμή, κάποιος Μανιάτης από άπέναντι, με πυροβόλησε κ' η σφαίρα του με πέτυχε στη δεξιά κνήμη. Ευτυχώς είχε χτυπήσει προηγούμενως σ' ένα βράχο και είχε πλατυνθή κ' έτσι δεν είχε πια καθόλου δύναμη, άλλωστε θά μούσπαζε το κόκκαλο, άπάνω στο όποιο και με βρήκε.

Όσο, ο πόνος που έννοιωσα την πρώτη στιγμή ήταν τόσο δυνατός, ώστε σωριάστηκα κουλουριασμένος κάτω. Συγχρόνως μ' άλλη σφαίρα πέτυχε το τυμπανιστή του λόχου μου, ο όποιος στεκόταν δίπλα μου, περιμένοντας διαταγές μου:

Το δικό του τραύμα όμως ήταν βαρύτερο και την άλλη μέρα, τον έστειλαν στο νοσοκομείο της Τεργέστης μ' ένα άυστριακό πλοίο. Μόλις λοιπόν έφτασε εκεί, άρχισε να λήη πως είχε σκοτωθή, γιατί με είχε δει να πέφτω κάτω τη στιγμή που έπεσε κ' αυτός...

Έτσι οι συγγενείς μου κ' οι φίλοι μου με θρήνησαν επί ξη δολοκλήρες βδομάδες, ως ότου δηλαδή έλαβαν γράμμα μου, που με κατέταξε πάλι μεταξύ των ζωντανών.

'Αλλ' ως ξαναγυρίσω στη διήγησι μου. Μερικά δευτερόλεπτα μετά την πτώσι μου, κατανικώντας τον πόνο μου κατόρθωσα να σηκωθώ και να κυττάξω το τραύμα μου. 'Η σφαίρα είχε γδάρει την έπιδερμίδα κ' είχε κόψει κ' ένα κομμάτι κρέας. 'Εβρεξα την πληγή μου με νερό από το παγούρι μου, την έδεσα με το μαντήλι μου και άνεβαίνοντας πάλι στο άλογο μου, άνέλαβα τα καθήκοντά του ύπασιπτού.

Ο στρατηγός Σμάλτς, άφου συγκέντρωσε όλο το στρατό, διέταξε γενική έπίθεσι κατά του χωριού. Ήταν τόσο άσυγκράτητη η μανία των στρατιωτών, τόσο των 'Ελλήνων όσο και των ξένων, εναντίον των Μανιατών για τα κακά που τους είχαν κάνει, ώστε ξεχύθηκαν σαν ποτάμι που πλημμυρίζει, άδιαφορώντας για τις όμορροντίες που ριχνόντουσαν απ' τα σπίτια εναντίον τους.

Μέσα σε λίγα λεπτά, οι Μανιάτες άναγκάστηκαν να έγκαταλείψουν τα σπίτια μέσα στα όποια είχαν καταφύγει και να τραπούν εις φυγήν.

Τόσος ήταν ο τρόμος με τον όποιο έγκατέλειψαν το πεδίο της μάχης, ώστε χάθηκαν κυριολεκτικώς απρός από τα μάτια μας. Όστόσο, κατόρθωσαμε να συλλάβουμε τετρακόσους απ' αυτούς, τους όποιους και κρατήσαμε αλχημαλωτούς.

Μετά τη νίκη μας όμως συνέβη κάτι, που άσφαλώς θα άντέστρεφε τους όρους και θα συντελούσε ώστε να πάθουμε πραγματική πανωλερία, άν το άντικαμπανόντουσαν οι Μανιάτες.

Μετά τη φυγή των τελευταίων, οι στρατιώτες μας είληψαν στα σπίτια, άναζητώντας τους πυχόν κρυμμένους σ' αυτά Μανιάτες. 'Επειδή η ημέρα ήταν ζεστή κ' από το πρωί πο-λεμούσαν δεν είχαν πια καθόλου νερό, κόντευαν να σκάσουν απ' τη δίψα. Καθώς βρήκαν λοιπόν στα σπίτια πινάρια γεμάτα κρασί, άρχισαν να πίνουν... Και τότε ήταν η δίψα τους, ώστε πριν άγνιφθούν οι άξιωματικοί το παραμικρό, το κακό είχε συντελεστή! Οι περισσότεροι απ' τους στρατιώτες μας είχαν γίνει σε κακό χάλι απ' το μεθύσι.

Με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσαμε να τους βγάλουμε απ' τα σπίτια, μπρος στις πόρτες των όποιων τοποθετήσαμε σκοπούς.

Τότε οι μεθυσμένοι σκόρπισαν στο όροπέδιο και πλαγιάζοντας άπάνω στους βράχους άποκοιμήθηκαν βαρεία.

Καταβαλίνει κανείς πόσο κρίσιμη ήταν η θέσι μας, άν δεχόμαστε κατά την ώρα εκείνη μία ξαφνική έπίθεσι των Μανιατών. 'Εκτός από τους μεθυσμένους, είχαμε διαθέσει τότε ύπολοίπους στρατιώτες στη φρούρησι των αλχημαλωτών και των σπιτιών.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΓΚΑΝΚΣΤΕΡΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΗΣ ΜΑΝΤΡΕΝ

Από το εμπόριο στο... λαθρεμπόριο. Πώς έξετε λείσθη επί του τροχού μιά κούκλα αντί του Μαντρέν! Πώς περιγράφει τον Μαντρέν ένας Όλλανδος δημοσιογράφος. Τά πράγματα του κατωρθώματα. Πώς μέσα σε είκοσιτέσσερες ώρες, έγινε αρχηγός ληστοςυμμορίας. Η άρπαγή του φυλακισμένου ληστού. Η στρατιωτική οργάνωσις της συμμορίας του Μαντρέν κλπ.

Η μεγαλύτερη ίσως ληστρική φυσιολογία της Γαλλίας του 18ου αιώνα, υπήρξε ο τρομερός, ο περιφημος, ο πανταχού παρών και πάντοτε ασύλληπτος, αρχιληστής και αρχιλαθρέμπορος Λουδοβίκος Μαντρέν.

Ο Μαντρέν ήταν γυνίος μικρεμπόρου κ' είχε γεννηθεί σ' ένα χωριό του Δελφινάτου, το Φεβρουάριο του 1725. Έπειδή δε έλασε πολύ γρήγορα τον πατέρα του, ανέλαβε ο ίδιος, σ' ηλικία δεκαεπτά ετών, το εμπόριό του.

Μά τι τ'ά θέλετε; Ο Μαντρέν δεν ήταν πιασμένος για τέτοιες μικροδουλειές και πολύ γρήγορα χρεωκόπησε. Μά αυτό δεν τον απέλεισε. Κάθε άλλο μάλιστα. Αν απέτυχε στο εμπόριο, μπορούσε να πετύχει περίφημα στο...λαθρεμπόριο. Όλοι οι λαθρέμποροι της επαρχίας του, οι οποίοι πουλούσαν στους χωριάτες ειδή στο ένα τέσαρτο της εμπορικίας αξίας τους, όχι μόνο είχαν γίνει πλούσιοι, αλλά κ' όλος ο κόσμος τους θαύμαζε για τ'α κατωρθώματά τους. Έκαναν μιά ζωή γεμάτη απόδοτα, γεμάτη περιπέτειες κ' άνδραγαθίες.

Όλ' αυτά γοήτευαν το νεαρό Μαντρέν και τον έκαναν να πάρη τέλος την απόφασή του: θα γινόταν λαθρέμπορος. Ποιός άλλωστε θα τον κατηγορούσε γι' αυτό; Κανείς απόλύτως.

Έτσι, δειλά στην αρχή, άρχισε να πουλάει στη Γρενόβλη καινού, που τον έμπαιε λαθραία από την Έλβετία. Έκανε όμως πολύ ήσυχα τη δουλειά του και δεν έπειραζε κανένα.

Μά ο Μαντρέν δεν ήταν, φαίνεται, πρωορισμένος, απ' τη μοίρα για το ρόλο ενός απλού και άσημαντου λαθρεμπόρου. Τά ίδια τα γεγονότα τον ανάγκασαν μέσα σ' ένα χρόνο να εξελιχθεί σ'ε τρομερό αρχιλαθρέμπορο κ' αρχιληστή. Και ιδού πώς: Μιά μέρα, καθώς γλεντούσε στην ταβέρνα με τούς φίλους του, η παρέα του πιάστηκε με μ' άλλη παρέα. Απάνω στον καυγά, ο Μαντρέν ορχήχηε απάνω στους αντιπάλους του και βύθισε αλληλοδιαδόχως τ' μαχαίρι του στο στήθος δυο αδελφών, αφήνοντάς τους στόντόπο!

Αμέσως μετά το εγκλήμα του αυτό, ο Μαντρέν τ'όσκασε από το χωριό του και πήρε να βουνά. Ωστόσο έγιναν έξημνη ή δίκη του στη Γρενόβλη και καταδικάστηκε εις τόν διά του τροχού θάνατον. Έπειδή όμως η αρχές δεν είχαν στα χέρια τους τόν ίδιο, εξετέλεσθη, όπως συνηθίζονταν τότε, τ'όμοιόμ'α του, δηλαδή μιά κούκλα που παρίστανε τ'ό Μαντρέν. Ιλίγον καιρό κατόπιν ο αδελφός τ'ό Μαντρέν Πέτρος συνελήφθη ως κιβηλοποιός κ' έπειτα από μιά σύντομη διαδικασία άπειχονίστηκε. Ο Μαντρέν τ'ό θεώρησε αυτό ως προσβολή, εναντίον της οικογενείας του και για να εκδικηθή κάποιον ένωμοτάχη που κατέδωσε τόν αδελφό του καθώς και τή κοινωνία διόκληση, κατατάχτηκε στη συμμορία ενός φημισμένου αρχιλαθρεμπόρου της εποχής, τ'ό Μπελισσόρ.

Από τήν πρώτη ήμέρα που ο Μαντρέν κατατάχτηκε στη συμμορία αυτή, διακρίθηκε ανάμεσα στους καινούργιους συντρόφους του και τ'ό ίδιο βράδυ κίολας έγινε αρχηγός τους, έκτοπιζοντας τόν Μπελισσόρ.

Τά γεγονότα αυτά εξελίχθηκαν με κινηματογραφική ταχύτητα: Τή στιγμή ακόμα που ο Μαντρέν έδινε τόν όρκο του ως λαθρέμπορος—γιατί κάθε καινούργιος λαθρέμπορος έπρεπε να όρκιστ'όι θα τηρούσε όδωσμένα καθήκοντα απέναντι τών συντρόφων του—ή ληστοςυμμορία δέχτηκε μιά ξαφνική επίθεση χωροφυλάκων, οι όποιοι κατώρθωσαν να τήν περικλωθούν. Ο αρχηγός της ό Μπελισσόρ βλέποντας τόν κίνδυνο που διέτρεχε, θέλησε να ξεφύγει από ένα μονοπάτι, μαζί με δυο τρεις ληστές.

Οι άλλοι ληστές τάχασαν και δεν ήξεραν τί να κάνουν. Τότε ό Μαντρέν, ό μόνος που είχε διατηρήσει τήν ψυχραιμία του, τούς φώναξε:

— Δεν ντρεπόσατε που καθόσατε με σταυρωμένα χέρια! Εμπρός! Απάνω στους καραβανίδες.

Και όρμησε πρώτος εναντίον τών χωροφυλάκων. Τό παράδειγμα τόν έθουσε και τούς άλλους ληστές, οι όποιοι τόν άκολούθησαν. Ήταν δέ τ'όση ή όρμη τους,όστε οι χωροφυλάκες αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν κακήν κακώς, παίρνοντας μόνον μαζί τους ένα ληστή

Ο Λήστας Μαντρέν
(Γκραβιέρ της εποχής)

που είχαν κατωρθώσει να συλλάβουν πρό της επιθέσεως τ'ό Μαντρέν. Μά και αυτόν ό Μαντρέν δεν τόν άφησε στα χέρια τους. Μόλις οι χωροφυλάκες άπεσούθησαν, πήρε δυο ληστές που είχαν διακριθή στη συμπλοκή και μαζί μ' αυτούς κατέβηκε στο γειτονικό χωριό, στη άστυνομικό σταθμό τ'ό όπου οι χωροφυλάκες είχαν φυλακίσει τόν αιχμαλωτισμένο σύντροφό τους.

Ο Μαντρέν με τούς δυο ληστές εισώρησε σάν άνεμοστρόβιλος τόν σταθμό. Έφτά χωροφυλάκες βρισκόντουσαν εκεί, μά δεν πρόλασαν να άντισταθούν. Οι ληστές ακότωσαν τούς δυο, πλήγωσαν τούς άλλους πέντε και άπελευθερώνοντας τόν φυλακισμένο σύντροφό τους, έσπευσαν θριαμβευτικά στο λιμάνι τους.

Έκει, περίμενε ό Μαντρέν ή πιο ένθουσιώδης ύποδοχή. Οι άλλοι ληστές, κατάκληκτοι και θαμπωμένοι από τ'ό κατορθώματά του, τόν άνακήρυσαν άρχηγό τους και καθήρεσαν τόν Μπελισσόρ.

Έτσι ό Μαντρέν, από τή μιά μέρα στην άλλη έγινε περίφημος. Η φήμη του μάλιστα πέρασε τ'ά σύνορα της Γαλλίας και μιά έφημερίς τ'ό Άμστερνταμ ή «Έφημερίς της Όλλανδίας», έστειλε έναν έκατο άπεσταλμένο της στο λιμάνι του,για να τόν γνωρίσει και να τ'ό πληρυσύνει.

Ιδού πώς περιέγραψε τόν περίφημο λήσταρχο ό Όλλανδός αυτός δημοσιογράφος:

«Ο Μαντρέν είν' ένας άντρας μ' όραίο πρόσωπο, ψηλός, καλοκαμωμένος, ρωμαλέος κ' εύκλιτος. Έκτός από τ'ά φυσικά του αυτά χαρίσματα, είνε τόσο έξυπνος, ώστε μαντεύει τή σκέψη τ'ό συνομιλητού του. Έπίσης έχει μιά άνει και μιά ευγένεια στους τρόπους του, που, μά τήν αλήθεια, πολλοί εύπατριδοί θα τή ζήλευαν. Φτάνει μόιο να μ'ήν τόν προσβάλετε, γιατί τότε θα τ'ό πληρώσετε με αίμα τήν προσβολή. Η τόλμη του κ' ή άνδρεία του είνε αφάνταστες. Θά μπορούσε να τ'ά βάλει μόνος του με είκοσι!

Κατά τις ήμέρες που έμεινα κοντά του, έκανε ό,τι μπορούσε για να μ' εύχαριστήση. Προλόβαινε και τις παραμικρές μου έπιθυμίες, μου έστειλε τ'ά έκλεκτότερα φαγητά και γενικά με περιποιήθηκε ήγεμονικά. Όταν έφυγα, με γέμισε πλούσια δώρα».

Πρώτος ό Μαντρέν ως λήστας όδωσε στους ληστές να καταλάβουν ότι ή τάξη και ή πειθαρχία ήσαν πράγματα άπαραίτητα για τή δουλειά τους.

Τά μέλη της συμμορίας του, τα σπουδαίοντες με μεγάλη προσοχή, και τήν τήν ίδια όργάνωσι που έχει κ' ό τακτικός στρατός. Τούς είχε όρίσει μάλιστα και μ'όσο δέκα χυσιά λουδοβικία κατά τήν κατάταξή τους, έξη λίβρες ήμερησίως κατά τήν περίοδο τών «επιχειρήσεων» και τρεις λίβρες... «έν καιρώ ειρήνης». Επί πλέον είχαν ένα ποσοστό από τ'ά κέρδη.

Ο Μαντρέν προτιμούσε να παίρν'όι συμμορίτες του λιποτάκτες, γιατί ήσαν συνηθισμένοι στη πειθαρχία και ήσαν τ'ό χειρισμό τ'ό όπλου.

Τό περίεργο σχετικώς είνε ότι ποτέ δεν δέχτηκε στη συμμορία του κλέφτη ή κακοποιό. Τά πρωτοπαλλήλικά του ήσαν ως επί τ'ό πλείστον συμπατριώτες του. Είχε διαλέξει ως ύπαρχό τόν Φρανσουά Ζαίν—Πιέρ, τ'ό άπ'ότι ό μικρότερος αδελφός Ζάν,έμεινε ως τ'ό τέλος της ζωής του ό καλύτερος φίλος του.

Μόλις ό Μαντρέν έγινε άρχισυμμορίτης, άρχισε χωρίς να τ'ό καθόλου καιρό τήν δράσι του. Μιά νύχτα παίρνοντας μαζί του, δυο άντρες όπλισμένους με καραμπίνες δίκανα και διπλές πιστολές, έσπευσε στο ίδιο τ'ό χωριό του και τράβηξε προς τ'ό καινεργαστάρι του ό όπου διευθυντής ήταν ένας θεός του.

Οι χωροφυλάκες τ'ό χωριού θέλησαν να προβάλουν κάποια άντιστασι, μά ό Μαντρέν τούς συνέλαβε και τούς άφώτισε όλους.

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1969)

και ως γυρίσω πίσω

Νέφη που φέροντε χαρά
πότε με τόν αέρα
και άλλοτε με τή βροχή,
πηγαίνετε με πέρα

Μά τούτο είν' άδύνατο
τό νοιώθω, σύννεφα μου,
και κάθουμαι περιλυτός
και κλαίει ή καρδιά μου!

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΤΣΩΝ

Η κάλτσες που φορούσαν τόν παλιό καλό καιρό, δεν ήταν όμοιες με αυτές που φορούμε τώρα. Ήσαν καυλωμένες από ύφασμα, που τόν έκοβαν στο σχήμα τ'ό ποδιού και τόν ένωσαν με ραφέ! Η πρώτες πλεκτές κάλτσες φορέθηκαν κατά τ'ό 1500, όταν βασίλευε στη Γαλλία ό Φραγκίσκος Α'. Ο γυνίος του, Έρρίκος Β', ήταν ό πρώτος άνθρωπος στόν κόσμο, που φόρεσε μεταξωτές κάλτσες.

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΤΕ
ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΔΑΓΟΓΟΙ

Μεταξύ φίλων
Μίμης.— Τίχρη έξέρεις
να παίξεις κανένα όργανο;
Τάκης.— Όχι.
Μίμης.— Κοίτα σ'ε τέ-
τοια ήλικία!
Τάκης.— ΈΚαι σ'ε τί έ-
ξέρεις;
Μίμης.— (ο ο βαρύν).
Γραμμόφωνο!

Μάμης.— Βασίλει-
κη, έρευνα εύχαρακτημένοι
από, σ'ενα οι δάσκαλοι σου
στις εξετάσεις;
Βασίλεικης.— Μάλι-
στα, μπαμπά, έμειναν τόσο
πολύ εύχαριστημένοι, ώστε
μου έδωκαν να τις έναπα-
ναλάω και τ'ό Σεπτέμβριο.

— Δεν μου λες, κολλητή-
ρες ποτέ σ'ε ζωή σου, Ά-
λέκο;
— Μόνο μιά φορά, πολύ
μικρός.
— Ποδ; Στο Φάληρο;
— Όχι! Στην... κολλητή-
θρη!

Ο πατέρας σ'ε τεμνέλη
γυνίος!

Πήγαυε παιδί μου να
πού πόσες έφημερίδες.

— Μά, μπαμπά, δεν σ'ε
π'ήρα χτές!

Βλέπετε αυτή τή βεντάγια με τήν κυρία επάνα; Βλέπετε και τήν άλλη
από κάτω, τήν άνεστραμένη με τις μουντζούρες της; Δυστόν άν αυτή τή
δεύτερη βε-τάγια τήν κόνεται γύρω και τή διπλώσετε νααλλήλως, όπως τ'α-
ζουν δηλαδή ή βεντάγιες και εις δ'α τοακίματα σημειούνται με μικρές κινί-
δες στήν επάνω, θ' άποτελεσθ' από τις διπλωμένες μουντζούρες ή πα-
πάνω φιογούρα. Θά τ'α καταφέρετε; Γιό να δοθ'ε.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

(Ανέκδοτο, γραμμένο επίτηδες για το «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Η Εδύχια Μουρίκου, πολύ νέα και πολύ ξυρφη από καλό σπίτι που δύσκολα όμως τα βγάζουν πέρα οικονομικώς, εργάζεται ως δακτυλογράφος στο παραγγελιοδοχικό γραφείο του κ. Σαββίδη και του γιου του, του Πετράκη. Στο γραφείο του Σαββίδη προσλαμβάνεται τον τελευταίο καιρό ένας νέος υπάλληλος, ο Όρεστης Παπαζώης, νέος με καλή καρδιά, ποιητής κι' άλλος, μά' ασχημος. Η Εδύχια κι' ο Όρεστης εργάζονται στο ίδιο γραφείο και δεν άργουν να γίνουν δύο καλοί φίλοι.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ο Θεός το ξέρει πώς τα καταφέρνουμε, έλεγε η Εδύχια στον Όρεστη. Ήμαστε πέντε άνθρωποι. Και πληρώνουμε, κεί πέρα στο «Κορίτσι της Γειτονιάς», χίλιες πεντακόσιες δραχμές νοίκι. Φανταστήτε λοιπόν...

Την παρηγορούσε:

— Αυτό είνε προσωρινά. Μπορεί να βρῆς εργασία κι' ο πατέρας σου. Μπορεί και σένα να σαξέψουν. Τό πιθανότερο όμως είνε... να παντρευτῆς και να γλυτώσεις.

Μιλούσαν σοβαρά, σά δυο φίλοι που ενδιαφέρονται ο ένας για τὸν ἄλλον, χωρίς καμμία διποδοβολία.

Η Εδύχια ἔκαμε ἕνα χαρακτηριστικό μορφασμό που τὸν συνήθιζε:

— Νά γλυτώσω ἐγώ, ἄρ' οἱ ἄλλοι... Ο πατέρας μου εἶνε ἄρρωστος, δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ ἐργαστῇ μετὰ σωστά του. Ὅσο εἶχε τὸ μαγαζί του, μάλιστα, περνούσαμε περὶ ῥίφημα· ἄλλ' ἀπὸ τότε που τὸ κλείσε, δὲν εἶδαμε μιὰ ἡμέρα καλὴ-ν.

Τώρα πρέπει νὰ ἐργαζόμεστε ὅλοι... Τὸ πιστεύετε λοιπὸν πὼς ἄβρωσκόταν κανένας πλούσιος νὰ μεζητήση, θὰ δίσταζε νὰ δεχθῶ, γιατί θὰ συλλογίζομουν πὼς ἡ οἰκογένειά μου θάχανε τίς χίλιες δραχμές που παίρνω σήμερα, ἢ τίς χίλιες πεντακόσιες που μπορεῖ νὰ παίρνω αὐριο;

— Μὴν εἶσαι υπερβολική! Ἐνας πλούσιος που θὰ σ' ἐπαίρνε, δὲν θὰ βοηθοῦσε καὶ τὴν οἰκογένειά σου;

— Ἄν ἦταν κανένας ἑκατομμυριούχος, ναί. Τότε δὲν θὰ ἐδίσταζα. Ἀλλὰ ἐννοῶ κανέναν που νάχη μιὰ μικρὴ περιουσία ἢ ἕναν καλὸ μισθὸ γιὰ νὰ με ζήσει. Αὐτὸς δὲν θάταν βέβαια σὲ θέσι νὰ βοηθῇ καὶ τὸ σπίτι μου. Ὡστε μόνο ἐγὼ θὰ γλυτώω. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ τὸ συλλογίζομουν.

— Δὲν μοῦ λές, Εδύχια: Ὑπόθεσε πὼς βρισκεται ἕνας πολυεκατομμυριούχος, ἕνας ζάπλουτος, σ' ἐρωτεύεται καὶ σὲ γυρεύει. Σοῦ ὑπόσχεται μάλιστα νὰ προικίσῃ καὶ τίς ἀδερφές σου ἢ νὰ δώσει τοῦ

Ὁ Όρεστης Παπαζώης

πατέρα σου... ἔνα ἑκατομμύριο! Ἀλλ' εἶνε ἄσχημος καὶ ἡλικιωμένος. Ἀγαπᾷς τόσο τὴν οἰκογένειά σου, ὥστε νὰ κάμης τὴ θυσία νὰ τὴν πάρῃς;

— Η Εδύχια ἔμεινε λίγο συλλογισμένη.

— Ἀσχημος, ψιθυρίσες, ἡλικιωμένος... Μὰ... δὲν εἶνε καμμιὰ φράκι κι' αὐτοὶ συμπαθητικοί;

— Ὁχι! νὰ ὑποθέσῃς πὼς εἶνε ὁ πὶὸ ἀντιπαθητικὸς, ὁ πὶὸ ἀποκρουστικὸς ἄνθρωπος. Νὰ σοῦ κἀνὴ ἀηδία τέλος παντῶν...

— Τότε ὀχι, ποτέ. Τέτοια θυσία δὲν θὰ τὴν ἔκανα γιὰ ὅσα τι ἑκατομμύρια τοῦ κόσμου!

— Γιὰ νὰ παντρευτῆς δηλαδὴ ἐσύ, πρέπει... νὰ ἐρωτευθῇς;

— Ἀ! δὲν εἶπα αὐτό! Θάμουν πολὺ ἀνόητη, ἂν βρισκόταν νὰ με ζητήσῃ κανένας, ὅχι ζάπλουτος καθὼς εἶπατε, ἀλλ' ἀπλῶς που νάχη τὸν τρόπον του, καὶ νὰ μὴ τὸν πάρω, νὰ γλυτώσωμε ὅλοι, γιατί θὰ θέλα πρώτα... νὰ τὸν ἐρωτευθῶ! Ὁχι, κύριε Όρεστη! Γιὰ φτωχὰ καρίτσια σὺν καὶ μᾶς, ὁ ἀσπασμὸς τῶν ἀγγέλων πρὸς τάσους εἶνε μεγάλη πολυτέλεια! Θὰ μοῦ ἔφτανε ἂν αὐτὸς ὁ πλούσιος ἦταν ἀπλῶς καλὸς καὶ συμπαθητικὸς ἄνθρωπος.

— Κι' ἂν ἦταν φτωχός;

— Δηλαδὴ;

— Νά, ἂν σ' ἐρωτεύονταν ἕνας φτωχός, που μόλις θὰ μπορούσε νὰ σὲ ζῇ—ίσως μάλιστα νάχε ἀνάγκη νὰ διατηρήσῃ καὶ τὴ θέσι σου—νὰς όμως, ὁμορφος, που νὰ σ' ἀρέσῃ, καὶ σὲ ζητοῦσε, θὰ τὸν ἐπαίρνες;

— Ποτέ! Νά ἔγκαταλείψω δηλὰ δὴ τοὺς δικούς μου στὴν τύχη τους, νὰ γλυτώσω μόνο ἐγὼ ἢ νὰ κάμω τὸ κέφι μου; Ποτέ! Πέρουν με ζήτησε ἕνας τέτοιος...

— Σ' ἐρωτεύθηκε;

— Δὲν ἔξρω, ἔτσι ἔλεγε. Πῆρε στὸν πατέρα μου καὶ τοῦ προέταξε: «Πόσα κερδίζεις τὸν μῆνα, παιδί μου;» τοῦ λέει ὁ πατέρας μου, «ὁ μισθὸς χιλιάδες, κύριε Μουρίκου».

«Μὰ ἡ κόρη μου δὲν ἔχει πεντακομμύρια».

«Δὲν πειράζει. Δὲ θέλω προικὶ ἐνῶ τὴν παίρνω γιατί τὴν ἀγαπῶ».

«Τὴν θὰ τρώτε; ἀγάπη;»—«Θὰ φτωχοζοῦμε ὅπως ὁ περισσότερος κόσμος. Ὅταν ὑπάρχη ἀγάπη, ἡ φτώχεια εἶνε γλυκειά».

Ἐννοεῖται πὼς οἱ οἱ ὁ πατέρας μου τὸ θέλησε αὐτὸ τὸ πούλημα, οὔτε ὁ πατέρας του, οὔτε ἐγὼ. Κι' ἔμεινε νὰ τὸ θέλῃ—μὲν ὁ πατέρας μου.

— Δὲν ἔγινε λοιπὸν...

— Μὰ μπορούσε νὰ γίνῃ; ἔλεγε σὲ γιὰ τὸ Φονεκομμεῖο.

— Ἐσὺ τὸν ἀγάπησες;

— Καθόλου! Τὸν λυτήθηκα μὲν—νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια—ἔπειτα ἔλεγε ὕστερα σὲ μιὰ φίλῃ μου πὼς ἦταν πολὺ δυστυχισμένος. Ἀλλὰ δὲν βαριέστε! Τώρα θὰ τοῦ πέρασε.

— Κι' ἄλλον; Δὲν ἀγάπησες καὶ κανέναν ἄλλον;

— Μὰ δὲν σὰς εἶπα, κύριε Όρεστη; Αὐτὰ γιὰ μᾶς εἶνε πολυτέλεια. Δὲν πιστεύω... Τὸ φωνί εἶνε

καταπνέει;

— Τὸ φωνί, ὅχι βέβαια!

— Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει στομάχι, ἔ; Ναί, ἀλλὰ ἔχει καὶ καρδιά, ἔ; ἔχει καὶ ἡ καρδιά τίς ἀπαιτήσεις της;

— Ἡ δική μου ὅχι. Ὡς τώρα τοῦλάχιστο δὲν τὴν αἰσθάνθηκα νὰ με γυρεύῃ. Ἡ ὁπως λένε, «νὰ πᾶλλῃ»... Τὶ θὰ γίνῃ ἀργότερα, ἂν ἔξρω. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἐγγυηθῇ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Μοῦ προέταξε όμως πὼς ἐγὼ εἶμαι καὶ φύσει ἀνεπίδεκτη.

— Ἀναίσθητη δηλαδὴ;

— Σ' αὐτὸ μόνο. Στάλλα εἶμαι εὐαίσθητη, κι' ὑπερευαίσθητη μάλλον. Καὶ αὐτὸ, γιατί ὁ ἄνθρωπος, σήμερα, πρέπει νὰ εἶνε ἀνεπίδετος γιὰ ὅλα...

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ γινόταν ἕνα βράδυ που εἶχαν φύγει μαζὺ ἀπ' τὸ γραφείο ὁ Όρεστης, ἡ Εδύχια κι' ἡ Δανάη, που εἶχε περάσει νὰ τὴν πάρῃ. Αὐτὴ πῆγαινε πλὴν ἀδελφῆς της, δὲν μιλούσε καθόλου, μὰ καὶ δὲν ἔκανε λέξι ἀπ' ὅσα ἔλεγαν. Ἀπὸ τὴν ὁδὸν Εὐριπίδου, βγήκαν στὴν πλατεία τῆς Ἐλευθερίας καὶ σιγὰ σιγὰ κατέβηκαν στὴν ὁδὸν Πατισσῶν. Ἐκεῖ χωρίστηκαν, ὅπως πάντα διὰν ἐξευγαν μαζὺ (κι' αὐτὴ καὶ πάντα διὰν ἡ Εδύχια εἶχε κοντὰ της καὶ καμμιὰ ἀδερφή, καὶ διὰν ἔβγαζε μόνῃ). Ὁ Όρεστης τραβήκε πρὸς τὰ πάνω, γιατί τὸ σπίτι του ἦταν κοντὰ στὴ Λαχανογορά. Καὶ τὰ δυὸ κορίτσια τάχυναν τὸ βῆμα καὶ μῆλκον σὲ μιὰ πόρθη τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς γιὰ νὰ πάνε στὴ γειτονιά τους.

— Ἐσὺ μιὰ ὑποψία, εἶπε τότε ἡ Δανάη.

— Τί; ἔκαμε ἡ Εδύχια.

— Πὼς ὁ κ. Παπαζώης σ' ἐρωτεύθηκε;

— Σάπα, καὶ μὲν! Τ' εἶν' αὐτὰ που λές; Ὁ ἄνθρωπος ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα ὅπως καὶ γιὰ σένα. Εἶν' ἕνας καλὸς φίλος, τίποτ' ἄλλο!

— Κι' ἦταν ἀνάγκη νὰ σ' ἐρωτήσῃ ἂν ἀγάπησες αὐτὸν που σὲ ζήτησε; ἂν ἀγάπησες ἄλλον;

— Καί γιατί ὅχι; Οἱ φίλοι δὲν τὰ λένε μετὰξὺ τους αὐτὰ; Θέλει νὰ μὴ τὴν ἰδέσῃς μου, τὸ χαράκησά μου...

— Καὶ τὰ οἰκογενειακά μας! Ἀπορῶ μαζὺ σου πὼς κάθεται καὶ πὼς λές τὴν κερδίζουμε καὶ τί ἐξοδεύουμε! Καλὰ που δὲν τοῦ εἶπες πὼς σὺ καὶ αὐτὸς καὶ τὰ πόρθη σου!

— Καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνει; Μόνο ἡ φτώχεια, Δανάη μου, δὲν βοηθεῖ. Ὅτε εἶνε καμμιὸ ἀτιμία. Γιατὶ νὰ μὴν πῶ σ' ἕνα φίλο μου πὼς ἔκαμε στενοχωρημένοι; Πὶὸ εὐκόλα τὸ ἐμπιστευομαι αὐτὸ σ' ἕνα παιδί σὺν τὸν Όρεστη, παρὰ σὲ μιὰ φίλενά μου.

— Ἐνὼ λὼς πὼς σὲ κάνει καὶ μιλᾷς χωρὶς νὰ θέλῃς.

— Δὲν τὸ καταλαβαίνω...

— Νά, σ' ἐπηρεάζει τὸ ὑψομετρῆμα;

— Βλέπεις ἕνα ἄνθρωπο που σὺν καὶ τοῦ ἀνοίγεται, τοῦ τὰ λέει ὅλα. Ἄκου που σοῦ λέω. Εἶν' ἑκατομμύριος μαζὺ σου καὶ τὸ καταλαβαίνεις, τὸ αἰσθάνεσαι καὶ σὺ.

— Ὅχι, με σκότισες. Καὶ δὲν με λύνει;

— Αὐτὸ εἶνε ἄλλος λόγος. Τὸ ἔχω πᾶς δὲ σὲ νοιάζει. Κι' εἶμαι ἄρρωστος πὼς ποτὲ δὲν θάναποκρίθῃς σὲ αἰσθημὰ του, ποτὲ δὲν θάνα ἀγαπήσῃς ἀλλοιῶτα παρὰ τὸ φίλο. Εἶνε καὶ τόσο ἄσχημος ὁ πατέρας σου; Δὲν μοῦ λές όμως;...

— Τί;

— Ἄν ἀγάπησῃς πολὺ, πολὺ—γιατὶ τώρα βέβαια εἶν' ἀκόμα στὴν ἀνάγκη—καὶ σὲ ζητήσῃ, τί θὰ γίνῃ;

— Πὼς ἂν ἀγάπησῃς πολὺ, θὰ με ζητήσῃ; δὲν ἀμφιβάλω. Γιατὶ εἶναι καλὰ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ πᾶξ μαζὺ μου.

— Δὲν σὲ ρώτησα αὐτό. Τί θὰ πᾶξ, εἶπε, ἂν σὲ ζητήσῃ. Γιατὶ εἶναι δὲν εἶνε βέβαια ὁ «ζάπλουτος» που λές.

— Ἀπλῶς ἔχει τὸν τίτλο του Μοναχογιῶς κιόλα, μετὰ τὴν ποὺ ἐργάζεται, που ἔχει καὶ αὐτὴ δικὴ του. Ἐτσι δὲν εἶνε;

— Ναί, ἔτσι... στέκεται καλὰ.

— Λοιπὸν, θὰ μᾶς ἀφήσῃς καὶ ὅταν τὴν πάρῃς;

— Ἡ Εδύχια δὲν ἀποκρίθηκε.

Ἐπείτα καί ποσα βήματα χωρὶς πᾶξ. Ἀλλὰστε περνούσαν κι' ἀνέβαιναν ἀπὸ κοντὰ τους. Καὶ μόνο ὅταν αἱ ἀδελφές αὐτοὶ προσπέρασαν, ἡ Εδύχια εἶπε δυνατὰ:

— Ὁχι!

— Ἀλήθεια τὸ λές; ρώτησε ἡ Δανάη.

— Ἀπὸ ψήματα; Δὲν ἀκούσες ὅτι εἶπα τραυτέρη; Δὲν εἶνε ἀρκετὰ σίγουρος ὥστε νὰ βοηθήσῃ τὴν οἰκογένειά μου. Κι' ἡ οἰ-

κογένειά μου με χρειάζεται. Θάταν μεγάλος ἐγωισμὸς νὰ σὰς ἀφήσω, γιὰ νὰ γλυτώσω μονάχη μου.

— Μ' ἂν τὸν ἀγαπήσῃς;

— Δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος.

— Σοῦ εἶνε όμως συμπαθητικὸς...

— Ἐ, ναί, δὲν τὸν ἀντιπαθῶ... κάθε ἄλλο!

— Λοιπὸν ἐγὼ σοῦ λέω νὰ τὸν πάρῃς!

Ἡ Εδύχια γέλασε:

— Ἀκόμα δὲν τὸν εἶδαμε καὶ Γιάννη τὸν ἐβγάλαμε!... Θὰ πάψῃς πειὰ, φλύση; Αὐτὰ εἶνε... ὄνειρα!

— Δὲν εἶνε ὄνειρα καθόλου. Νὰ ἴδῃς που θὰ συμβῇ αὐτὸ που σοῦ λέω. Καὶ θὰ κάμῃς μεγάλη ἀνοησία ἂν κλωστήσῃς τὴν τύχη σου. Μὰ γιατί τάχα; Τάγορία, λένε, δὲν πρέπει νὰ παντρεύονται διὰν ἔχουν οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις, ἀδερφές ἀνύπαντρες... Μὰ καὶ τὰ κορίτσια...

Ἐν' ἀγόρι μπορεῖ νὰ μὴν παντρευτῇ καὶ ποτέ. Ἐνα κορίτσι όμως... Τί θὰ γίνῃ ἂν δὲν παντρευτῇ στὸν καιρὸ του; Γεροντοκόρη, ὁρατο πράγμα!

Ὅποια μπορεῖ, Εδύχια μου, πρέπει νὰ γλυτώνῃ καὶ νὰ μὴ συλγῇ! Ὅποια μπορεῖ, ἔπειτα, τὴ νομίζεις; Αὐτὲς τίς χίλιες δραχμές που κερδίζεις τώρα, δὲν τίς ἐξοδεύεις ἀπάνω-κάτω;... Ὅταν θὰ λείψῃς ἐσύ, τὸ σπίτι θὰ χάσῃ τίς χίλιες δραχμές, θάπαλλαχθῇ όμως κι' ἀπὸ τὸ ἐξοδὸ σου. Ἡ διαφορά θάβῃ μικρὴ. Ἀξίζει λοιπὸν τὸν κόπο, γιὰ δι-ακόσιες, γιὰ τρακόσιες δραχμές, νὰ χάσῃς ἐν τὴν τύχη σου, τὸ μέλλον σου, τὴν εὐτυχία σου ἴσως;... Τὸ ἴδιο κι' ἐγὼ, τὸ ἴδιο κι' ἡ Ἀρσινόη.

— Ἐτσι ἔ; Κι' ἂν παντρευτοῦμε κι' ἡ τρεῖς με φτωχούς, τί θὰ γίνον οἱ γονεῖς μας;

— Ὁ, καὶ μὲν! Γιὰ δυὸ, ὁ μπαμπᾶς θὰ κερδίζῃ ἀρκετὰ. Τὸ κάτω κάτω, τοὺς παίρνει μιὰ ἀπὸ μᾶς, ἡ πλουσιώτερη, καὶ τελειώνει!

— Λές ἀνοησίες! Ὅσο καὶ νὰ σκεπτῇ, ὁ μπαμπᾶς δὲν θὰ βγάξῃ ποτὲ παραπάνω ἀπὸ ἕνα χιλιάρικο. Ἀρρωστος ἄνθρωπος...

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα πὼς θὰ παντρευτοῦμε κι' ὅλες σ' ἕνα χρόνὸ μέσῃ!... Ἡ Ἀρσινόη μάλιστα, μετὰ τὴν ἀδυναμία που ἔχει, ἴσως δὲν εἶνε γιὰ παντοειά... Δηλαδὴ, ποῖος τὴν παίρνει αὐτὴ τὴν καμμένη;... Παντρεύου λοιπὸν τώρα ἐσύ, καὶ μὴ σὲ μέλει γιὰ μᾶς. Θὰ ζήσουμε!...

— Ἀ, μὰ εἶσαι πολὺ νόστιμη, Δανάη! Μιλᾷς σὰ νὰ με ζήτησε κιόλα καὶ πρόκειται νὰ τοῦ δώσωμε ἀπάντησι!

— Τί περάζει; Ἐγὼ ὑποθέτω πὼς ἔγινε. Ἀφοῦ θὰ γίνῃ;

— Μὲ τὸ νοῦ σου πάντα...

— Θὰ τὸ ἴδῃς!... Τὸν Ἀντρέα μάλιστα, ἔκαμες πολὺ καλὰ που δὲν τὸν πῆρες. Ἡ θὰ φοροῦσες τῆς πείνας στὸ σπίτι του, ἢ θάσουν ῥπο-χωμένη νὰ ἐργάζεσαι ὅπως τώρα. Τέτοιος γάμος καλύπτει νὰ λείπῃ!

Τοῦτος ἐδῶ όμως εἶνε καλός. Θάχῃ νὰ σὲ τρέφῃ καὶ νὰ σὲ ντύνῃ μετὰ παραπάνω. Κι' ὅπως σοῦ δίνει τώρα ἡ Ἀρσινόη τὰ πόρθη σου, ἐ-ὅτε θὰ τῆς δίνῃς ἐσὺ τὰ δικὰ σου. Ἡ κατάσταση ἀλλάζει σημαν-τικὰ!

Κι' ἡ Δανάη τέλειωσε με γέλια. Ἡ Εδύχια δὲν τῆς ἀποκρίθηκε.

Πλησιάζαν κιόλα στὸ σπίτι. Κα-λησπερίσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ γειτόνισ-σες. Καὶ περπατοῦσαν λίγο πὶὸ σιγὰ, πὶὸ ἀνεῖα, γιατί ἦταν στὰ λημέρια τους, κι' οὔτε τοὺς γει-τονες φοβόταναν που τίς ἔβλεπαν, οὔτε τοὺς περαστικούς που τίς μάν-τευαν ἀπὸ τὸ σεβασμὸ τῶν γειτό-νων.

Νά, τὸ σπίτι. Ἦταν μεγάλο, με-τσογειο κι' ἄλλα δυὸ πατώματα. Καθόνταν, χάνια τώρα, στὸ με-σατο. Μπῆκαν σ' ἕνα ἔσοπετο μα-κρινάρι με δυὸ πόρτες. Ἡ πρώτη ἦταν ἡ δική τους, ἡ δεύτερη τοῦ ἀνέμου, τὸ ἴσογειο εἶχε μιὰ μὲν εἴσοδο με σκαλάκια στὸ δρόμο.

Στὸ βάθος τοῦ μακριναρίου ἦταν μιὰ μικρὴ χαλασμένη καγκελάριο-ρα που σ' ἐβγαζε σ' ἕνα μικρὸ, πα-ραμυθισμένο κήπο. Ἐκεῖ ἦταν καὶ τὸ πλυσταρεῖο, με μιὰ τραπεζοῦλα ἀπὸ πάνω γιὰ τὸ ἀπλῶμα. Κι' αὐτὸ τὸ πλυσταρεῖο γινόταν πάντα ἀ-φορμὴ καυγᾶ ἀνάμεσα στίς τρεῖς οἰκογένειες. Μετὰ τὴν ἀπάνω ὁπο-σδήποτε συμβαλλόνταν. Ἦταν μιὰ οἰκογένεια ὑποτακτικῶν ὑπαλλήλων που εἶχε τὸν τρόπο της καὶ πᾶρσε-νε ἄλλωστε καὶ τὸ μεγαλύτερο νοί-κι. Τῆς ἀναγνώριζαν ἐπιτέλους κά-ποια ὑπεροχὴ καὶ κάποια προνό-μια. Ἡ νοικοκυρὰ όμως τοῦ ἰσό-γειου—ἡ μεσοκοπή γυναῖκα ἐνὸς μικροῦτορα—ἦταν κακία, φωνα-κιοῦ κι' ἀσυμβίβαστη. Ὅλα δικὰ της τὰ ἤθελε. Καὶ στὴν παραμυ-κὴ ἀπάτησι τῶν ἄλλων—τῶν Μουρικαίων ἀρπαγάντων—ἀσχίσε τίς βρισιές.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Δανάη

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αμοιβή τους υπερτίμηση των παρά των Υποπαραγορέων απαγορεύεται.

Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαίωματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματοσέμα, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Μ. Πεαζίνου, Λευκωσίαν (Κύπρου). — Ευχαριστούμεν, Χρήσιμον.

Ι. Διαμαντήν. — Μας γράφετε στην φιλικήν επιστολήν σας: «Κόριε Διευθυντά, Είμαι από έναν αναγνώστης άμοιρών των παρ' υμίν εκδο- θησμένων περιοδικών των οποίων ή θανμασία πάντοτε ήλμ με έχουν συναρπάσει κυριολεκτικώς.

Ευχαριστήθην δε πολύ διά την γενομένην συγχώνευσην του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» την οποίαν τόσον επεθύ- μουν οι αναγνώσται σας.

Σας αποστέλλω το υπό τον τίτλον πεζόν μου «Κατάστροφη την εύτυχία της», το οποίον παρακαλώ να δημοσιευθή κατόπιν εγκρίσεώς σας εις το αγαπητόν «Μπουκέτο».

Ελπίζω ότι μέσα στις γραμμές του πεζού μου αυτού εκά- τωρθωσα να αποδώσω τη βαθειά συγκίνηση που αισθάνεται μία πρώην μεγάλη ήθοποιός και τώρα πτωχή γρηούλα, όταν μαθαίνει ότι και αυτή θα ήταν σήμερα ευ- τυχισμένη, εάν δεχόταν την άνην άγάπη που της προσέφερε ένας ελικοπτηνός νέος.

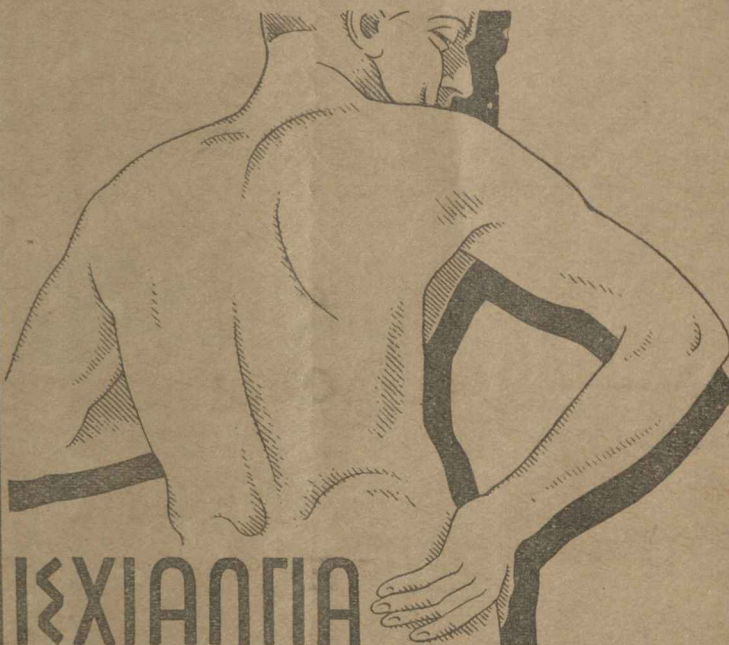
Με την έκφρασην της εκτιμή- σεώς μου, και των καλύτερων μου εύχών διά το νέον υας «Μπου- κέτο».

Όλος υμέτερος»

Δυστυχώς όμως, φίλε Κύριε το διήγημά σας δεν εινε κατάλληλον προς δημοσίευσιν. Πρόκειται περί πρωτολείου, περί συμπαιθούς βέβαια προσπαθείας. Άλλ' ουδέν πέθαν τούτου. Ίδου π. χ. ή άρχή του διη- γήματός σας:

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ.

«Μέσα στο μικρό καμαράκι και μπροστά σ' ένα ανοιγμένο σεντού- κι, κάθεται μία γρηούλα και σκα- λίζει το εσωτερικό του. Η γρηού- λα αυτή είναι ή παλαιά πρωταγω- νίστρια των θεάτρων της «εντι- χισμένης εποχής» όπως ονομάζει τα χρόνια του θριάμβου της. Εί- ναι ή περίφημη ήθοποιός, ή Δίξυ Άστέρη που τότε, το όνομά της τό προφέρανε με θανμασμό τα έ- ξαλλα πλήθη των θανμαστών της. Τώρα όμως, γρηούλα πιά, ζή ζην- μη στον κόσμο—στον κόσμο που άν και το χάρισε αλμομόνητες ώρες με το θείο της παίξιμο, έν τούτοις κανείς πιά δεν την θυμά- μαι, κανείς δεν νοιάζεται γι' αυ- τήν — και μόνο μία πονόφυρη γυναικα έρχεται και της καθάρι- ζει το σπιτάκι της κάθε βδομάδα. Και άγγίζοντας τώρα τα διάφορα πράγματα αισθάνεται μία βαθειά συγκίνηση μέσα της, τη συγκίνηση που φέρνει κάθε ένθύμιο πε- ριελκόντας μία μακρυνή άνάμνη- ση. «Έξαφνα το δικό της χέρι πιάνει κατά τύχη ένα μεγάλο κου- τί. Τό τραβά έξω και τό άνοίγει. Μέσα στο κουτί υπάρχουν — Ω! υπάρχουν οι μεγαλύτερες αποδεί- ξεις γιά κάθε δυσκολόπιστο, του περασμένου θριάμβου της — ένα

ΙΣΧΙΑΛΓΙΑ

Απότομοι και δέξεις πόνοι εις τα ισχία και μηρούς εινε τα συμπτώματα της ισχιαλγίας. Δηλαδή ένα είδος δέξων ρευ- ματισμών.

Τό Σλόανς εινε το φάρμακον το οποίον θα σταματήσει τους πόνους. Προκαλεί είσορην νέου αίματος εις το άλγούν μέλος και αισθάνεσθε εύχριστον θερμότητα και υγιή κυκλοφορίαν αίματος ή οποία σας κατερνάζει τους πόνους.

Επαλείψετε ελαφρώς τό Σλόανς με ένα βαμβάκι μ'ήν τρίβε- τε. Τό Σλόανς καταπραύνει όλους τους μυϊκούς, ρευματικούς και νευρικούς πόνους. Έχετε πάντοτε ένα φιαλίδιον διά να εί- σθε έτοιμος να δώσετε τους πόνους.

ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΟΝ ΠΟΝΟ
Επειδή τό Σλόανς δεν περιχει άόρανη συστατικά εινε 100% φάρμακον. Εινε ούτω όλον αποστελεματικό. Είσιον ρει διά των πόρων μόνον του. Δεν χρειά- ζεται τριψιμον. Μικρά ποσότης όρκει διά μεγάλην επίφάνειαν. Εινε οικονομικά- τιστον. Έν τη χρήσει θέλει κατασφην ή εινε οικονομικώτατον, αποτελεσματικό- τιστον και πρακτικό.

σεκτικά και μη βιάζεστε να δημοσιεύσετε τα έργα σας, πριν δημο- συργήσετε κάτι το άμειπτον. Γιά τα καλά σας λόγια θερμώς σας ελ- χαριστούμεν.

Θ. Άθ. Μ. Μας γράφετε στην επιστολή σας.

Κόριε Διευθυντά, Έπιτη από πολλά χρόνια «Αναγνώσεως σπερδω να σας παρο- καλέσω να δημοσιεύσετε τας στίχοις αιτάς εάν και διν είναι τας καλλοί, άλλη έμένα θα με εύχρηστήσει να τόν διαβάσω, εάν «Μπουκέτο» διά διαφορους λόγους. Εάν πρόκειται να επιβραβηθώ με Πληρωμή γράψατέ μου να σας αποστείλω έν αντίτιμον της δια- σκεύσεως. Σας έχω ευχαριστώ».

Δυστυχώς όμως ούτε το δικό σας ποίημα εινε καλό. Δεν εινε κα- ποίημα. Ίδου:

ΕΜΕΙΝΑ ΜΟΝΟΣ

«Εμείνα μόνος, χωρίς συντροφιά
[κονίαν να γνωρίω
Άγνωστος κόσμος πολλήν χροιά
[να εντοχίσω.

Πέρασαν μερικάς στιγμές γιά
[μένα ήσως χροιά
χωρίς να παραγορίσω την δική
[μον καταρροή.

Σάν την πεταλούδα πέταξες και
[κονιά μου.
χρίς καν να συλλογισθής την
[μονεξιά μου.

όποιος και αν ήνε καν κι' έμ
[παράπονο θα ήμ
γιατί μία καλοή πεταλούδα ει-
[γμός μένει την ελπί-
δέν μου έμεινε θάρρος πιά να
[σας αποχρηστώ.

χωρίς ζωή μου' την καρδιά μέ
[μπορώ να σ' άναγνωρίσω.

Τι ήταν να γνωρίσω με μιά το-
[σο οικλή καρδιά

χωρίς να θέλω να καταλάβω τί
[θέλω να της πώ με σιγή.

Γ. Βασιλειάδην, Περ-
ραιά. Τό «Μπουκέτο» είχε και την
πρώτην κυκλοφορίαν έξ έσω των
έλληνικών περιοδικών. Την
πρώτην κυκλοφορίαν όχι μόνον ελ-
την πρωτεύουσαν, άλλα και εις τας
έπαρχίας και εις τό έξωτερικόν έ-
που κανένα άλλο σχεδόν περιοδικόν
δέν ζητείται τόσον, και δέν έσο-
τελεί έντροφημα των νοσταλγών
των την πατρίδα των όμογενών.

Σ. Π. α. δ. α. τ. ο. ν. Περραι-
δέν ένδιαφερόμεθα διά παλαιά
τόμους του περιοδικού μας, δύν-
έχονμεν πλήρη σειράν έξ αότου. Α-
γοράζομεν μόνον τό πρώτο φύλλο
που μας λείπει.

Βιγγύπουλον, Έρε-
θα. Τό ποίημα σας όχι έπικρά-
«Ατεχνό στη στιχοτυπία του κα-
οινε στην έμπνευσιν.

Η ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ:

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΧΡΟΝΟΥ

Η ηλεκτρική κουζίνα ανάβει μόλις γυρίσετε το διακόπτη. Με τον ίδιο τρόπο δυναμώνει ή χαμηλώνει ή φωτιά, αναλόγως με τις ανάγκες του μαγειρέματος. Με την ηλεκτρική κουζίνα έχετε περισσότερο και- πό γιά αιάπαυσι.

ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΦΑΪ

Το φαί της ηλεκτρικής κουζίνας είναι εύπεπτο, γιατί ζεσταίνεται κανονικά και παντού.

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Η ηλεκτρική κουζίνα σας απαλλάσει άπ' τον καπνό, τη σκόνη, τους άτμούς και τις καπνιές. Οι τοί- χαι της κουζίνας σας δέν θέλουν διαρκώς άσπρισμα. Οι κατασρόλες με συν καθαρές και δέν θέλουν τρί- ψιμο.

ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Περισσότερες από 1.450 οικογένειες στην Άθήνα και στον Πειραιά χρησιμοποιούν σήμερα ηλεκτρικές κουζίνες. Όταν κτίζετε τό σπίτι σας ζητήστε άμέσως τό οικονομικό τιμολόγιο Τ3, αντί να ζητήσετε μόνο φατισμό.

Η ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΟΤΙ ΠΩΛΕΙ ΚΟΥΖΙΝΕΣ ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ΣΥΣΚΕΥΕΣ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΧΩΡΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΚΑΙΡΟ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΕΝΤΕΛΩΣ

ΔΩΡΕΑΝ

ΚΑΙ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΕΣΕΩΣ — ΜΕΤΑ ΔΕ- ΚΑ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΕ ΕΑΝ ΘΑ ΚΡΑΤΗΣΕΤΕ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ Ή ΘΑ ΤΗΝ ΔΩΣΕΤΕ ΠΙΣΩ.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΑΘΗΝΑΙ : ΣΤΑΔΙΟΥ 4

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ 11

ΔΥΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ

κτενίσματα της Περμανάντ τών 100 δραχ.
του Κομμωτηρίου

ΦΕΜΙΝΑ

φτιαγμένα από τεχνίτας με μεγάλην
πείραν, ειδικούς δια κάθε ποιότητα μα-
λιών και με τά τελειότερα μηχανήματα
έν' Ελλάδι.

Μία επίσκεψις θά σ'α πείση δια την
καλήν μας έργασίαν.

ΦΕΜΙΝΑ

ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΦΘΟΝΙΔΟΥ

ΤΗΛ. 22992

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΟΝΟΣ

Η ΕΤΑΙΡΙΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α. Ε.

έν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς καλλιτέρας ἐξυπηρετήσεως τῆς πολυ-
πληθοῦς καὶ ἐκλεκτῆς πελατείας της, προέβη εἰς τὸν κα-
ταρτισμὸν εἰδικοῦ τμήματος

ΛΕΥΚΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΕΙΔΩΝ ΔΙΑ ΠΡΟΙΚΑΣ

εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΕΡΜΟΥ 21

ΜΕΓΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ

Αἱ μητέρες, ποὺ φροντίζουν διὰ τὴν προῖκα τῶν κοριτσι-
ῶν τους, καθὼς καὶ κάθε νοικοκυρά, θά εὔρουν εἰς τό νέ-
ον αὐτὸ τμήμα ἀφάνταστον πλοῦτον ὅλων τῶν εἰδῶν διὰ
προῖκας καὶ θά διαπιστώσουν εὐχαρίστως τὰς πραγμα-
τικῶς ἐξαιρετικὰς τῶν τιμὰς.

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

Κάλτσες — κυλῶτες — Γάντια — Τσάντες
Κασκορά — Κομβία — Ἀγκράφ — Ἀνθη
καὶ ὅλα τὰ ψιλικὰ σας.

“ΣΤΟ ΡΕΚΟΡ,”

ΔΗΜ. ΚΟΡΑΚΗ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 16

ΤΗΛ. 21595

Τὰ φορέματά σας μόνον
ἀν τὰ βάψετε με:

ARTI

ΝΕΟΤΗΣ ΚΑΙ ΓΗΡΑΣ

Ἡ φαλάκρα καὶ αἱ λευκαὶ τρίχες τῆς
κεφαλῆς, καθὼς καὶ ἡ πιτυρίασις εἶνε
κατὰ τὸ ὅποιον διὰ τὸν περισσότε-
ρον κόσμον ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτεραν
στενοχωρίαν. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ κακὰ
ἐμφανίζονται ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἡλικι-
ωμένους, ἀλλὰ συχνότατα καὶ εἰς τοὺς
νέους. Ἡ ἐπιστήμη κατώρθωσε ἐν τῇ
ἐρευνῇ της νὰ καταπολεμήσῃ, ὅλα τὰ
ἀνωτέρω διὰ τοῦ ὑπο τοῦ Ἀνωτάτου Ὑ-
γειονομικοῦ Συμβουλίου τῆς Ρώμης ὡς
καὶ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμ-
βουλίου τῆς χώρας μας, δοθέντος πρὸς
χρῆσιν τοῦ κοινοῦ, προϊόντος το-
ῦ ἐν Μιλάνῳ τῆς Ἰταλίας Οἴκου FATTORI
TORI HAIR'S RESTORE FATTORI.

Τὸ FATTORI σταματᾷ ἀμέσως τὴν
τριχόπτωσην.
Τὸ FATTORI ἐπαναφέρει τὰς τρίχας
εἰς τὸ ἀρχικὸν τὸν χροῖμα.
Τὸ FATTORI ἐξαλείφει τὴν πιτυρία-
δα ἀμέσως.

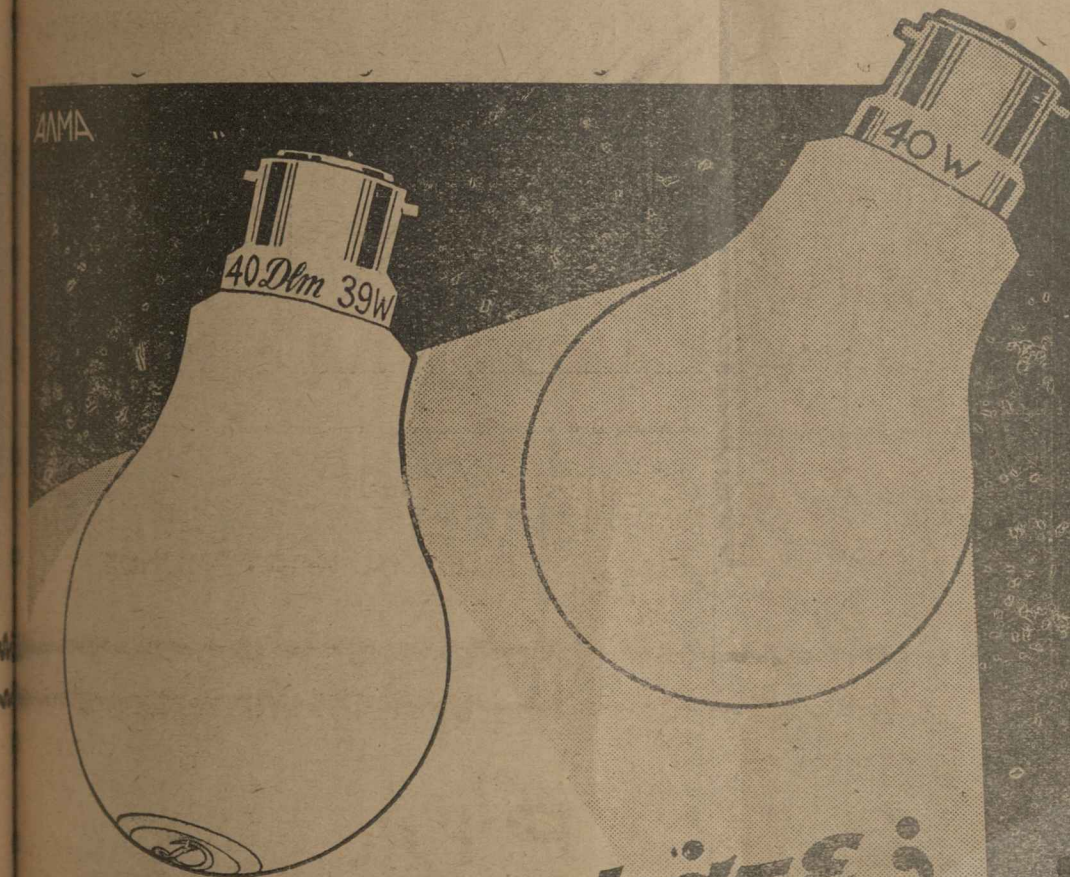
Τέλος μετὰ τὸ FATTORI αἱ τρίχες ἐπανερ-
χονται εἰς τὴν προτέραν τὴν στιλπνό-
τητα καὶ τὸν χρωματισμὸν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ:
Προσέχετε τὸ ὄνομα FATTORI ἀνα-
γεγραμμένον ἐπὶ τῆς ὑποκείμενου ἐτικέ-
τας. Τὰ διάφορα διαφημιζόμενα φάρ-
μακα μετὰ τὰς ἀνω θεραπευτικὰς ιδιότη-
τας ἀποτελοῦν πλάνην. Τὸ FATTORI
εἶναι φάρμακον ἀνεγνωρισμένον παγκο-
σμίως, ἀπολύτως ἡγούμενον.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Κεντρικὰ φαρμα-
κεία καὶ μνηστωρεῖα.

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι. Α.Β. Κολοκυ-
θὰς καὶ Ι.Γ. Βαγενάς, ὁδὸς Ἀντισυ-
κου 7 Ἀθῆναι. Τηλ. 23-450.

Ο ΧΕΙΧΩΝ ΕΡΧΕΤΑΙ ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλα βάψετε μόνον
τὰς τριχὰς τῆς κεφαλῆς μετὰ τὰς
ιδεώδεις Γερμανικὰς βαφὰς ARTI καὶ
θὰ γίνωνται καινούργια καὶ μερόδρα καὶ
οὐδέποτε θὰ διακρίνονται ὡς βαμμέ-
να. Δὲν εἶνε ρεχλάμα, εἶνε πραγ-
ματικότης. Δοκιμάσατε καὶ θὰ πει-
σθῆτε. Αἱ βαφαὶ ARTI οὐδέποτε ξεβά-
φουν οὔτε καὶ ἐπιφέρουν στὸ φῶμα
τὴν παραμικρὰν φθοράν. Οὐδέποτε ὁ-
μοίαν νὰ δέχεσθε νὰ σας δίδουν βαφὰς
χρῶμα μετὰ τὴν δικαιολογίαν, ὅτι καὶ αὐ-
ταί εἶνε μάρκα ARTI διότι βαφαὶ
ARTI χρῶμα δὲν ἀπάρχουν παρὰ μό-
νον εἰς πακέτῳ μετὰ τὴν μάρκα ARTI.
Πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἐμπο-
ρικά. Ἀντιπροσωπεύει: Ἀθῆναι — ὁ-
δὸς Λέκκα 21α Θεσσαλονίκη — ὁδὸς
Ἐρμού 16.

Τοῖον προτιμᾶτε;

● Καὶ οἱ δύο καταναλίσκουν τὸ ἴδιον
ρεύμα ● Ἀλλὰ τί διαφορά στὸ φῶς!

Ἀγοράζετε λοιπὸν λαμπτήρας

ORION

μὲν ἡμα Δευτεροσπειρωμένον
καὶ διαβάθμισιν εἰς ΔΕΚΑΛΟΥΜΕΝ
Σας δίδουν ὅλον τὸ φῶς πὺ πληρῶντε

καλλίτερος δὲν ὑπάρχει

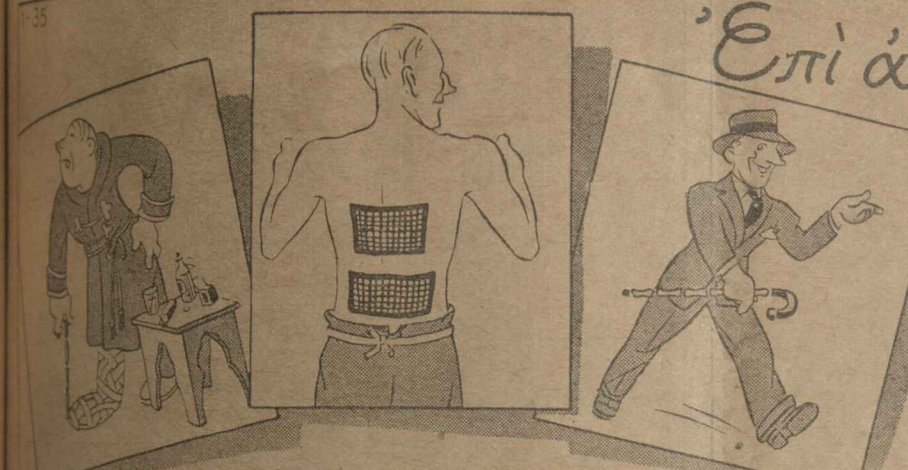
ΑΔΕΛ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ ΑΠΟ-
ΣΤΗΜΑΤΑ ΔΟΘΙΗΝΑΣ,
ΠΛΗΓΑΣ ΚΛΠ. ΜΕ ΤΟ

Τὰ φορέματά σας δὲν θὰ
διακρίνονται ὡς βαμμέ-
να μόνον ἀνὰ τὰ βάψετε με:

Ἐμπλασίρον **ΛΕΟΝΤΟΣ.**
τὸ γνήσιον μέ τὸ σῆμα
τοῦ λέοντος. Ἐνεργεῖ
ταχέως καὶ ἀσφαλῶς.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ > ΛΕΟΝΤΟΣ <

παρὰ τὸν ἄέρα, τὴν κακοκαιρίαν καὶ τὶς δου-
λειές τοῦ σπιτιοῦ.

Μέ τις κακοκαιρίες και τὸ συχνὸ πλύσιμο, ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὸ δέριμα μας αἱ οὐσίες ποὺ τὸ διατηροῦν λεῖον καὶ ἐλαστικόν. Ἀντικαταστήσατε τὰς ἀπαραιτήτους ταύτας οὐσίας διὰ τακτικῆς περιποιήσεως μὲ κρέμαν NIBEA. Ἡ Νιβέα περιέχει EUCERIT, στοιχεῖον τὸ ὁποῖον ἀντικαθιστᾷ τὰς ἀπωλεσθεῖσας οὐσίας τοῦ δέρματος.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ

Εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατεῖαν μας καλὴ
 υἷ. Ὅτι τὸ Κῆμα «ΑΚΡΟΠΟΛ» παρέ-
 λαβε τὰ μεδερὰ μάλινά ὑφάσματα
 Παλῶν καὶ Φορεμάτων καθὼς καὶ τὰ
 πλέον Νομβωτὲ καὶ βελουδινα Μετα-
 ξωτα διὰ Τουαλέττας καὶ κάλτσες μον-
 τέρνες.

Διὰ τὸ συμφέρον σας, προτοῦ προ-
βῇτε εἰς κάθε ἀγορὰν ἐπισκεφθῇτε
τὴν ἔκθεσιν μας. Προσοχὴ εἰς τὴν
ἀκοιβὴν Διεύθυνσίν μας.

ΚΑΤΑΜΑ "ΑΚΡΟΠΟΛ."

ΕΡΜΟΥ 18α

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γυναικεῖα φορέματα ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ

ΕΙΣ ΤΟ
"GALERIE MODÈLE," „ΓΑΛΕΡΙ ΜΟΝΤΕΛ
 ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 15
 ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ με ύφασμα και
 πικιά από ΔΡΧ.
 ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΛΑΛΕΤΑΣ με ύφασμα
 και ραπτικά από ΔΡΧ.
 ΡΟΜΠΕΣ ΖΑΠΟΝΕ με ύφασμα
 και ραπτικά από ΔΡΧ.
 ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ ΜΑΡ
 ΚΕΝ με ύφασμα και ραπτικά

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ
ΝΤΕ ΣΙΝ με ύφασμα και σατέν
από ΔΡΧ.
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ
λίνα ΔΡΧ.
ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ ΔΡΧ.
ΤΑΓΙΕΡ ΜΑΛΛΙΝΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΑ

Μεγάλη συλογή
ρικῶν εἰς τιμὰς ἀπισ
τους.

Ασπρόρουχα παντός
δους.

Θά εὔρητε τὴν πλουσιώτερον
λογὴν ἀπὸ ἑτοίμα *Montella*
καλυτέρων οἶκον τῶν *Paoli*
ἱκανοποιεῖ δὲ διὰ τῆς λεπτομέρειας
τῆς ἐργασίας, τῆς ἐφαρμογῆς
τῆς ἐκλεκτῆς ποιότητος τῶν
δέρων Ὑψομάτων τοῦ γούστου
θεοῦ ιδιοτρόπου Κυρίας *mai dai*
νίδος. ΔΕΧΕΤΑΙ ΦΑΣΩΝ *ph*

ἐράδουσιν 48 ὥρων καὶ μετ' ὑφάσματα ἰδικά σας. Αναλαμβάνετε
ποτε παραγγελίαν μετ' τιμὰς ἀναγνωρίστους καὶ ἐγγαστρίαν ἀποδο-
τεῖτε. Ἰδιαίτερον τμημὰ κοπτικῆς Γεωμετρίας μετ' τοῦ
ταῖον Παρισινὸν σύστημα παρὰ τοῦ καθ. κ. ΜΠΕΤ-
ῆ. Αναλαμβάνομεν ὅπουθεν ἔντοcs τριῶν μηνῶν
τελειοποιήσιν καὶ τοῖς πλέον ἀνεπιδόκτοις μετ' ὅσον
μετ' εὐκόλῃαν πληρωμῇ.

ΚΡΟΚΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΟΙΚΩΝ

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΠΑΡΑ ΤΙΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
ΕΞΑΙΡΕΙ ΤΑΣ *Badeias Petidas*

Πρόσωπο καταρτυμένο
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 50 ΕΤΩΝ

Με εξαφανισθείσας Ρυτίδες
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΩΣ 30 ΕΤΩΝ

Απλή και εύκολη συνταγή γ' ανα-
κούφισης τοῦ καψήγιου Dr. Stei-
skal καθιστᾷ δυνατόν εἰς κάθε γυ-
ναῖκα νὰ φαίνεται κατὰ πολλὰ ἄρ-
τια νεότερα ἀπὸ ὅτι εἶνε, Ἄφρο-
δικαλίσκη, ὅτι αὐτὴς δὲ ἀρτεῖται
τοῦ εἰς τὴν ἀπάλειον ἑνὸς πολυ-
μοῦ στοιχείου τοῦ δερμάτος, ὃνο-
μαζόμενον Bissol, ὃ ἔσχατος οὗτος
καψήγιηθς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς
Βιέννης κατάρθους νὰ εἴρῃ ἐν μέ-
σῳ νὰ ἐπαναέρῃ τὴν νεότητα εἰς
τὸ δερμα. Τὸ εὑρεθέν ἡγιστοῦ
Bissol ἀπὸ ὧν νὰ ζῶα, περιέχει
τώρα ἑνὸς κρέμας Τοκαλὸν δὲ
ποικιλιστικὸς χρώματος ρόβ. Ἐπι-
θεώσατε ταύτην τὸ θράδν προτο-
κατεκλιθεῖτε. Ἀποπορεύεται κατὰ
τὸν ὅθρον σας, ἑξάλειον τὰς με-
ταστάσεις καὶ τὸν καψήγιον.

δας και τινώνει τὸ δέρμα κι
καθίστα βελούδιον. Οἱ χα-
μῆς τοῦ προσώπου αὐτοῦ
καὶ αἱ πτυχὰὶ κάτω ἀπὸ τὰ
χρόνια. Τὸ πρῶτ' ἄκματε
τῆς Κρέμας Τοκαλὸν λευκοῦ
ματος (ὄχι λιπαρὸν) πρῶτο
βραβιεῖσθε. Αὐτὴ λευκαίνει,
νεῖ καὶ στυφεῖ, ἀφαιρεῖ τὸν
σταλμῆνον πόρον καὶ τὰ
πτήγματα. Ἐγγύωμεθα διὰ
αὐτὴν θεραπεῖα (πρὸς καὶ β)
προσθίδει εἰς τὴν ὀμνιν αὐ-
δα καὶ νεανικήν χάριν, ἀν-
δρῆστας σας ἐπιστρέφονται.
ἰσχυρομένη ἀπὸ σημερινὸν
Τοκαλὸν, δύνασται νὰ ἐξεκρί-
νῃσθε τὸ ἀποτελεσματὸν τῆς
Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτῆκος. Ἰ-
τέλους 42, Ἀθῆναι.

Τα Καλλόνια

...ΟΥ ΕΒΡΑΒΕΥΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΔΟΣΗΝ
ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΝ
ΚΟΝ ΘΡΑΒΕΣΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΝ ΝΕ-
ΤΑΛΛΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΝΘΟ ΚΑΛΛΥΝ-
ΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΕΜΙΕΣ ΔΕ ΒΕΛΑΥΤΕ
ΜΕ ΚΕΤΤΥ. ΕΤΗΜ 35^Α ΑΘΗΝΑΙ
Τηλεφ 2210-88
ΒΙΤΗΜΙΝΕΣ - ΟΡΜΟΝΕΣ

ΠΡΟΤΥΠΟΣ - ΣΧΟΛΗ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔ
ΑΝΟΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Τελεία ἐκμάθησις τῆς κοπιτικῆς ἐντὸς 30 μαθημάτων δι' εἰδικ-
κῆς μεθόδου ὑπὸ τῆς διπλωματούχου Κ. ΝΙΚΟΛΑΕΑ ἥτις ἐπὶ
τετραετίαν ἐφοίτησε παρὰ τῇ ἀνωτέρᾳ σχολῇ τῶν Παρισίων
Pigier. Αἱ τιμαὶ τῶν διδασκτρων ἀναλόγως λογικαί.
Πωλοῦνται ἐπίσης προκί' ὥστε νὰ θύναται καθε Κυρία
νὰ ράπτῃ μόνη τὸ φόρεμά της
Πληροφορίαι ΛΕΩΝΙΔΟΥ 28

ΠΟΤΕ ΒΑΣΤΟΥΝ Η ΚΑΛΤΣΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

Μόνον μία εξαιρετικά καλή κάλτσα είναι και στερεά και βαστά, κατά φυσικήν συνέπειαν, πολύ περισσότερο από μία ευθιγέστερη και κατώτερη, και τότε την χαίρεσθε πραγματικά και πιο πολύ. Τέτοιες κάλτσες θα βρήτε μόνον του εργοστασίου

ELBEO

Πωλούνται εις τὰ καλύτερα καταστήματα
Αί γνήσιαι ELBEO έχουν επάνω την ΜΑΡΚΑ κεντητήν.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ - ΑΠΟΘΗΚΗ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΤΗΛ. 21.318

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ - ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

Ο ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18 ΤΗΛ. 26.369
ΑΘΗΝΑΙ

Είνε ο μόνος σέ όλην την Ελλάδα που σας παρέχει την εδω-
ρίαν να έχετε πάντοτε ωραία νύχια μεταχειρίζοντες το
γκοσμίου φήμης

ΒΕΡΝΙΚΙΑ

Ο
Ν
Υ
Χ
Ω
Ν

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ - ΘΡΑΚΗΣ
ΑΔΕΛΦΟΙ Θ. ΤΖΟΛΛΑ
Οδός βασιλέως Κωνσταντίνου 25 πρώην Βενιζέλου-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ILON
Αι προσδοκίαι της επιστήμης
ILON
Θεραπεύει:

Ευρυθεία, πάσης φύσεως, Αποστήματα, Δερματίτις, Ψευδάθυρος, Πληγές, Κηρίδια, Έλκη, Φυμαγίες, Έκζεμα, Συρίγγια, Έγκαυστα, Δερματικές παθήσεις, Έγκερμίνον παγκοσμίως μετά βραδίων, επαινων-
επιστημονικών γνωματεύσεων, Ινστιτούτων, Καθηγη-
τών, Ιατρών κ.λ.π. Θεραπεία αλάνθαστος, άνοδυ-
νος, ταχίστα, εύθηνά. Η δοκιμή πείθει, εκπλήσσει.
Πωλείται εις τὸ Φαρμακείον καὶ Φαρμακωπορεία.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ **ILON** S.A. ALLEMAGNE - FRANCE

Με τὸς βαφάς ARTI σὺς
ἀποιύχετε εἰς τὴν βαφήν τῶν
μάτων σας.

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδοντοίατρος
Μαυροκορδάτου 3

Ἀριθ. τηλ. 20-507 Ἀθήναι

Συνιστῶμεν τὴν ὀφθαλ-
μικήν καὶ τὴν ὀφθαλμολογίαν τῶν
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑπερ-
ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ Παι-
δίᾳ, Μενάνδρου 27-Ἀθήναι
1.60.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

**Θ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛ-
ΛΙΔΗ - Π. ΛΥΤΡΑ**

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Ἐγγραφαὶ καὶ Πληροφορίαι 11 - 1

Π. Μ. Ὁδὸς Καλλιδρόμου 14

ΜΟΔΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ

Φθινόπωρον. Ἐποχὴ τῶν πλε-
κτῶν, θὰ τὰ βρήτε στοὺς ΚΑΖΕ
σὰ τιμὰς ἀπιστεῦτως φθηνὰς.
Τέγιερ τὰ πλέον μοντέρνα. Μπα-
ρολὲ καὶ διαγρονὰλ ἑτοιμα καὶ
καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ καὶ ἅπαντα
τὰ εἶδη πλεκτικῆς. Ἐπίσης ὑ-
φάσματα μετὸν πηγὺν διὰ Τεγιερ
ζέρσεϋ καὶ Μπαρολὲ. Πώλησις
χονδρική καὶ λιανική. Ὅλοι στὴν
ΦΘΗΝΕΙΑ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

Αἱ βαφαὶ ARTI δὲν φθείρουν τὰ
φορέματα.

ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΧΛΩΡΟΔΟΝΤΙ

2.) Η ΜΗΤΕΡΑ

Διότι θεωρῶ τὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν ὡς ἑνα
σοβαρὸν τμήμα τῆς ὑγιεινῆς περιποιήσεως τῶν ἀγα-
πητῶν μας μικρῶν καὶ διότι ἡ δροσιστικὴ γεύσις
τῆς μέντας ἀρέσει στὰ παιδιὰ καὶ καθαρίζουν εὐχα-
ρίστως τὰ δόντια τῶν καθημερινῶν.

*) ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ, ἡ δροσιστικὴ ὀδοντόπαστα ἀπομακρύνει τὸ
ἄσχημο κίτρινο ἐπίστρωμα τῶν δοντιῶν καὶ κάνει τὰ δόντια
συχνά καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης χρησιμοποιήσεως κατάλευκα.

CHLORODONT

"Όταν ἔχετε
Βάρος στό στομαίχι καί αἰϋπνίαν
Προζοῦ κατακλιθῆτε
Γάβετε μία κουταλιά

ΜΑΓΝΗΨΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΤΕΛΕΨΜΑΤΙΚΟΝ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία
εἰς φιαλίδια πολλῶν δόσεων
καί εἰς φακέλλους δύο δόσεων.